

LES LLEIS ESPIRITUALS

Vicent Guillem

VU

Títol: Les Lleis Espirituals.
Autor: Vicent Guillem.
Traducció al català: Marc Pijoan i Josep Guillem.

Dipòsit legal: V-352-2011.
Nº de registre de la propietat intel·lectual: V-2095-08 (València).

Està permesa la reproducció total o parcial d'aquesta obra per tots els mitjans actualment disponibles, amb la condició que no es faci amb finalitats lucratives ni es modifiqui el seu contingut.

Pàgina web oficial del llibre en català:
<http://leslleisespirituals.blogspot.com>

Pàgina web oficial del llibre:
<http://lasleyespirituales.blogspot.com>

Correu electrònic: lasleyes.espirituales@gmail.com

ÍNDEX

PREFACI	Pàg. 4
INTRODUCCIÓ	Pàg. 5
PRIMER CONTACTE	Pàg. 10
DÉU	Pàg. 22
LES LLEIS ESPIRITUALS	
1ª Llei: Llei de l'Evolució	Pàg. 27
EL MON ESPIRITUAL	Pàg. 28
ESQUEMA EVOLUTIU	Pàg. 38
CONFIGURACIÓ DE L'ÉSSER HUMÀ	Pàg. 46
LA REENCARNACIÓ HUMANA I EL SEU PAPER EN L'EVOLUCIÓ	
ESPIRITUAL	Pàg. 49
LA COMUNICACIÓ AMB EL MUNDO ESPIRITUAL	Pàg. 54
EL PROCÉS ENCARNATORI	Pàg. 65
VIDA EN ALTRES MONS	Pàg. 72
2ª Llei: Llei del lliure albir	Pàg. 85
3ª Llei: Llei de la justícia espiritual	Pàg. 92
4ª Llei: Llei de l'amor	Pàg. 109
AMOR vs. EGOISME	Pàg. 112
LES RELACIONS PERSONALS I LA LLEI DE L'AMOR	Pàg. 174
LA MALALTIA A LA LLUM DE LA LLEI DE L'AMOR	Pàg. 185
MISSIÓ DE JESÚS A LA TERRA	Pàg. 199
EL COMIAT	Pàg. 233

PREFACI

El contingut d'aquest llibre és un missatge d'amor per a tota la humanitat.

No importa com s'ha rebut ni de qui ve. El que importa és el contingut del missatge. Ets lliure de fer el que vulguis amb ell, des d'ignorar-lo, criticar-lo, censurar-lo fins i tot aplicar-te'l a la teva pròpia vida. Això últim és el que jo he fet, encara que abans d'això hagi pogut passar per alguna de les etapes anteriors.

Per tant, deixo al teu criteri el decidir si el personatge d'Isaïes, el meu interlocutor i protagonista d'aquest llibre és un recurs literari o existeix de veritat, si el diàleg entre nosaltres que trobaràs exposat en les següents pàgines ha existit o no en realitat i en quines condicions s'ha produït. En tot cas, el cert és que és un missatge escrit amb el cor per al cor, el teu cor.

La meva esperança és que et serveixi a tu tant com a mi m'ha servit. Que et serveixi per a conèixer-te a tu mateix, per a despertar els teus sentiments, per a alliberar-te de la teva part egoïsta, per a comprendre el motiu de la teva vida, de les coses que t'han succeït i et succeeixen. Perquè tinguis esperança, perquè compreguis millor als altres i arribis algun dia a estimar-los, perquè entenguis el món en el qual vius, perquè en puguis treure fins i tot de la major desgràcia el millor i més gran profit per a la teva evolució en l'amor. En definitiva, perquè siguis tu mateix, lliure, conscient per a experimentar l'amor autèntic, l'amor incondicional i que siguis, per tant, més feliç.

Amb tot el meu amor, per a tu.

INTRODUCCIÓ.

Sempre m'he fet moltes preguntes, preguntes molt profundes.

Són preguntes d'aquestes que es diuen existencials. Sempre he volgut saber el motiu de la meua vida, de la vida de tots nosaltres. Qui sóc jo? Per què existeixo? Per què existeixen els altres? Què fem aquí? Hem vingut a fer alguna cosa en particular? Per què naixem, per què ens morim? D'on venim, on anem? Hi ha quelcom després de la mort?

I aquí no acabava tot. Altres vegades intentava buscar la resposta al gran nombre d'injustícies que veig al món.

Per què la vida és tan injusta? Per què hi ha nens que des del seu naixement, que en la seva vida han fet mal a ningú, pateixen tan atroçment, per fam, guerra, misèria, malalties, abusos, maltractaments, perquè no els estima ningú, mentre altres neixen sans, en un entorn feliç i són estimats?

I per què unes persones emmalalteixen i altres no? Per què unes persones viuen molt de temps i altres moren quasi en néixer? Per què que existeix el patiment, la maldat? Per què hi ha gent bona i gent ruïna, gent feliç i gent desgraciada? Per què he nascut en aquesta família i no en una altra? Per què em passen aquestes desgràcies a mi i no a una altra persona? Per què li passa tal desgràcia a una altra persona i no a mi? De què depèn tot això?

Altres vegades eren preguntes respecte els sentiments.

Per què no sóc feliç? Per què vull ser feliç? Com puc ser feliç? Trobaré un amor que em faci feliç? Què és l'amor? Què són els sentiments? Què és el que jo sento? ¿Val la pena estimar? Patim més quan estimem o quan no estimem?

Suposo que tu, en algun moment de la teua vida, també te les hauràs fet o te les continues fent de quan en quan. Però com estem tan entretinguts en el nostre dia a dia quotidià, són pocs moments en què ens les plantejem conscientment i poc el temps que hi dediquem a intentar resoldre-les. Tenim moltes obligacions, tenim moltes distraccions. I com aparentment no trobem la resposta i el buscar-la ens fa sentir-nos inquiets, preferim deixar-les aparcades en un racó en el nostre interior, potser creient que així patirem menys.

Hi ha una resposta a cadascuna d'aquestes preguntes? Però no busco una resposta qualsevol, sinó una resposta que sigui veritable. Hi ha una veritat? Quina és la veritat? On buscar la veritat? Com reconèixer la veritat?

Jo sempre he sigut una persona escèptica, incrèdula, però al mateix temps oberta a investigar. M'ha agradat comprovar les coses per mi mateix. T'asseguro que he cercat durant molt de temps la resposta en el que se'ns ha ensenyat des de petits: les Religions, la Filosofia, la Ciència. Cada una tenia la seva cosmogonia particular, una forma d'entendre el món. Però sempre semblava haver-hi un límit, tant en les religions com en la ciència, per a explicar la realitat tal com jo la percebia. Sempre he trobat respostes incomplertes, incoherents les unes amb les altres, allunyades de la realitat, que seguien sense respondre satisfactòriament a les meves preguntes. Per molt que intentés aprofundir, al final trobava un mur infranquejable, la resposta final que obstaculitzava els meus desitjos d'indagar més i més.

La resposta final que obtenia de la religió era, més o menys, aquesta: "És la voluntat de Déu. Només ell ho sap. Nosaltres no ho podem comprendre. No podem comprendre per què uns neixen en circumstàncies més o menys favorables, per què uns emmalalteixen i altres no, per què uns moren abans i altres després. No podem comprendre què és el que passa després de la mort, per què t'ha tocat viure amb aquesta família i no en una altra, per què en aquest món, per què permet Déu que hi hagi injustícies en el món etc., etc."

La resposta final que obtenia de la ciència era més o menys aquesta: Hi ha una explicació física per a tot, però a nivell filosòfic, les respostes a quasi tot són: "És fruit de la casualitat" o no "pot demostrar-se científicament que tal o tal cosa existeixi o no". És a dir, no hi ha una raó per la qual existeixes, no hi ha un motiu particular pel qual viure. Si neixes en les circumstàncies en què neixes, més o menys favorables, és per atzar. Si et toca estar malalt o sa de naixement, néixer en una família o una altra, morir-te abans o després, i no a un altre, és per atzar. No es pot demostrar científicament que existeixi la vida abans del naixement, ni la vida després de la mort. No es pot demostrar científicament que existeixi Déu, etc., etc."

La majoria de gent es posiciona en aquestes respostes apreses i quan vols parlar amb algú sobre aquests temes, els que són creients de la religió et responen més o menys amb aquestes paraules: "És la voluntat

de Déu. Només ell ho sap. Nosaltres no ho podem comprendre." I els que s'han posicionat com científicistes o creients de la ciència, que creuen saber més que els del primer grup, et diuen: "És fruit de la casualitat" o "no pot demostrar-se científicament".

Hi havia un altre tercer grup de gent que em responia: "Mira. No ho sé. No sé quines són les respostes a les teves preguntes, però no estic interessat ni en pregunta-me-les ni en respondre-les."

I quan els hi contesto a tots: "Ho sento però aquestes respostes no em serveixen. No em serveixen perquè no responen a les meves preguntes".

Els primers em diuen. "És per falta de fe. Quan tingues fe no et caldrà saber res més". Els segons em diuen: "És perquè et falta instrucció. La Ciència et donarà la resposta i veuràs que és la que jo et dic: "que està demostrat científicament que no es pot demostrar científicament". Els tercers em diuen: "Tinc una hipoteca a la que he de fer front, una família que mantenir, un cotxe que pagar, un cap de setmana per a anar-me'n de viatge. No m'escalfis el cap amb aquests temes perquè ja tinc alguna cosa en la qual ocupar-me."

Als primers els respondré que no puc renunciar a intentar respondre a les meves preguntes. Crec que l'única manera de renunciar és anul·lar la meua voluntat, i no estic disposat a fer-ho. Als segons els diré, que no és per falta d'instrucció. He tingut aquesta instrucció. Sóc Doctor en Ciències Químiques i mai he arribat a la conclusió que hagi de posar-me barreres a l'exploració, que hi hagi camps que no pugui explorar, només perquè no tingui un aparell per a mesurar-ho. Em tinc a mi mateix, em gastaré d'aparell de mi mateix. El que jo percebi i senti ho tindrè tan en compte com si ho mesurés un sofisticat aparell, i assumiré que els altres també són aparells de si mateixos. I si hi ha quelcom que no sóc capaç de detectar amb el meu aparell, els preguntaré a ells què han pogut captar amb els seus aparells vivents, per a veure si em serveix. Als tercers no els diré res, perquè no estan aquí per a escoltar-me.

Amb tot això no vull dir que no hi hagi trobat coses que m'hagin cridat l'atenció i que m'hagin servit en la meua recerca de respostes, però ha sigut més aviat fora de l'oficialitat, on he trobat les pistes. Precisament eren les vivències d'altres persones les que més m'interessaven. Eren coses que et permetien explorar per tu mateix. Si un altre ho havia

pogut fer abans que jo, tal vegada jo també ho pogués fer. Dues coses em van cridar especialment l'atenció. Els viatges astrals i la vida d'un cert Jesús de Natzaret. Us sona aquest nom oi? Ja no estic parlant d'allò que l'Església diu d'ell. M'he documentat molt, de moltes fonts, oficials i no oficials, religioses i laiques. Però hi ha dues coses en les quals quasi totes coincideixen: que aquest home va existir realment i que el que va dir i va fer va causar un gran impacte en la humanitat. Què és el que em va cridar l'atenció? Doncs, el seu missatge, "estima el teu enemic, estima a qualsevol". No em direu que en un món en què les persones i els pobles estaven en constants lluites entre si per quasi qualsevol motiu (quasi com ara), on els déus de totes les religions s'utilitzaven per a justificar qualsevol propòsit de conquesta i guerra, el que aparegui algú amb aquest missatge tan a contracorrent de tots no resulta cridaner. No sols això sinó que a més ho compleix amb el seu exemple. O sigui que no ho deia "només de boca", com estem acostumats dels nostres polítics, que et prometen cel i terra i després fan el contrari del que diuen. Però clar, s'ha escrit tant i tant d'ell, després d'ell, per una altra gent que no va ser ell, i que ni tan sols va conèixer amb ell! Com saber el que va passar realment? Què és el que va dir i el que no va dir? Això m'intrigava.

Deixo aparcat per ara el tema de Jesús, que com veureu sorgirà novament més endavant, i parlaré ara sobre els viatges astrals. Ho vaig trobar en diversos llibres de diversos autors. Aquests afirmaven que un mateix, mitjançant certes tècniques de relaxació pot aconseguir separar-se del seu cos. Això és un viatge astral. Separar-te del teu cos. Increïble no? No només em va cridar l'atenció el fet en si de poder separar-se del cos. Els que ho havien aconseguit afirmaven, a més, que en aquest estat podien realitzar coses sorprenents, com poder travessar la matèria o viatjar quasi instantàniament a on el pensament volgués. I no només això. Es trobaven com en un estat expandit de consciència en què comprenien clarament el propòsit de la vida i del que fem en aquest món. Això últim m'interessava, m'interessa molt. Tal vegada era la clau per a trobar les respostes a les meves preguntes. No hi tenia molt a perdre. Vaig pensar: "el pitjor que pot passar-me és que no passi res." Així que em vaig posar mans a l'obra. Totes les nits, abans d'anar-me'n a dormir practicava l'exercici de relaxació. Així ho vaig fer durant un mes sense que passés res, vull dir sense que aconseguís separar-me del cos. Però no és que no sentís res amb la relaxació. M'agradava. El que habitualment sentia era una vibració a la planta dels peus i després aquesta vibració pujava fins a les cames fins al punt que deixava de notar-les. Un dia aquesta vibració va anar

pujant, mes enllà de les cames, el tronc, el coll, el cap. Arribat un moment jo ja no sentia el meu cos. Només una vibració molt intensa i agradable. I aleshores va ocórrer. Plof! De sobte vaig sentir com si em projectés ràpidament per un túnel a gran velocitat. Era una sensació increïble. No tinc paraules per a descriure-la. En qüestió de segons vaig sentir com si hagués viatjat milers de milions de quilòmetres a una velocitat vertiginosa, però sense sentir cap tipus de mareig ni malestar. A poc a poc la meua velocitat va anar disminuint i vaig poder veure on em trobava. Era un lloc increïble, semblava com tret d'un conte de fades. Hi havia un llac envoltat d'una naturalesa bellíssima, la qual no tinc paraules per a descriure. Tot, la llum, els colors, els aromes, els sons, tot, absolutament tot, era embriagador. I jo ho sentia tan intensament com si formés part d'això. Es respirava una pau indescriptible. Jo estava tan al·lucinat de tot el que estava vivint i sentint que no podia aturar-me a pensar. Aleshores és quan vaig sentir que no estava sol. Hi havia algú assegut en una pedra, prop de l'aigua. Em vaig voler acostar a ell i, no sé com, vaig arribar de seguida on ell es trobava. Semblava que en aquell estat, amb només voler-ho i pensar-ho les coses ocorrien. Vaig sentir que ell m'estava esperant i no es va sorprendre en absolut de veure'm. Era un senyor gran, amb el cabell i la barba llarga i totalment blanca, però no semblava tenir cap dels xacres de l'edat que estem acostumats a veure en els ancians. Portava una espècie de túnica blanca cordada a la cintura. Però això no era el que més cridava l'atenció d'ell. El que cridava l'atenció era la seva mirada, una mirada tan meravellosa que crec mai veuré en aquest món. Tan dolç, tan penetrant, tan neta, que em transmetia una sensació de tranquil·litat i pau indescriptibles. Us pot semblar estrany però em sentia com si aquell ancià desconegut em traspassés d'amor amb la seva mirada fins al punt que ja ni se m'acudia pensar en allò estrany d'aquella situació de tan a gust que em trobava. A partir d'ara intentaré reproduir el diàleg que vam tenir, tant el d'aquella primera vegada, com les de les successives trobades que vaig tenir amb aquell ancià meravellós, que responia al nom d'Isaïes. Aquells diàlegs que tant m'han aportat, que m'han canviat tant la vida, tan profundament i per a millor, molt millor i que vull compartir amb vosaltres amb el mínim d'interrupcions possibles, perquè prefereixo que sigui de les seves pròpies paraules, no de les meves interpretacions ni impressions, que vosaltres traieu les vostres pròpies conclusions.

Acomodeu-vos tranquil·lament, comença la funció.

PRIMER CONTACTE

Va ser ell el que es va dirigir a mi primer. Em va prendre les mans i em va convidar a seure amb ell, cara a cara:

Benvingut. T'estava esperant

A mi? Si no et conec?

Jo a tu sí. Però això no importa ara.

Eh estic... on estic? Com he arribat fins aquí?

Això tampoc importa ara. Ho sabràs més endavant.

I tu qui ets?

Em pots dir Isaïes. I encara que tu no em recordes ara, ens coneixem, des de fa molt, molt de temps.

I quina relació hem tingut tu i jo?

Considera'm el teu germà gran.

No recordo haver-te conegut mai.

Això no importa ara. Aprofita el temps per a preguntar coses importants. No tenies preguntes?

Preguntes? Quines preguntes?

Ara no te'n recordes? Aquestes preguntes profundes que tens des de fa molt de temps i per a les quals no has trobat resposta.

I tu com saps això?

Ja he dit que et conec. Conec molt bé el teu interior, així que pregunta sense temor, aquí ets totalment lliure.

Em sento desconcertat. Aquest lloc és tan meravellós. Em sento tan be aquí! És tan diferent del món normal! Em sento en pau, tan ple de ... no sé com expressar-ho!

Tan ple d'amor.

És que no sé... perquè mai m'havia sentit així en la meua vida. Però és meravellós.

És normal. És la teua primera vegada, el teu primer viatge conscient aquí en aquesta vida. Però per favor, aprofitem el temps. Treu a la llum les teves preguntes més profundes.

**No sé per on començar. Moltes vegades em sento buit, sol i incompres
Per què em passa això?**

És normal i a molta gent li passa. És perquè viviu en un món amb molta falta d'amor, estant uns d'esquena als altres.

I és cert que un pot estar sol al món, encara que tingui molta gent al seu voltant, perquè el sentiment de solitud parteix de no sentir-se estimat, de no sentir-se comprès. La majoria de gent del vostre món s'ha acostumat a viure així, sense sentir, en solitud interior, en absència de veritable amor. Creieu que esteu sols perquè encara no heu pres consciència que tots vosaltres sou germans, que compartiu un mateix destí i que us necessiteu els uns als altres per a poder-ho aconseguir.

I quin és aquest destí comú que hem d'aconseguir?

La felicitat verdadera, que només és possible aconseguir mitjançant l'evolució en l'amor. L'amor és l'única cosa que pot omplir el buit de l'interior. Hi ha alguna cosa que t'inquieti especialment?

La pregunta fonamental, que em turmenta constantment és per què existeixo i per a què? Per a què he nascut? He vingut a fer alguna cosa? Perquè no sé el que he vingut a fer.

Has vingut a evolucionar.

Què vols dir amb evolucionar? Evolucionar en què?

Anomenen evolució al procés de transformació de l'egoisme en amor. Evolucionar significa aprendre a estimar.

Em parles d'evolució en l'amor. Però no és amor el que jo veig en el món. Per què tant de patiment? Per què vivim en un món que té tantes contradiccions, des del més bell fins al més atroç i destructiu? L'odi, les guerres, la fam, la misèria, el patiment. No puc entendre quin sentit té tot això. Té algun sentit, o li busco però no el té?

Sí que té un sentit, evolucionar. Totes aquestes calamitats de les que parles tenen un mateix origen, l'absència d'amor, anomenem-la egoisme. Igual que la suma de l'egoisme de cada persona pot fer del món un autèntic infern, com passa en l'actualitat, quan aquest egoisme es transformi en amor, la suma de l'amor de cada persona transformarà el món en un paradís. En la vostra voluntat està el transformar-vos interiorment des de l'egoisme a l'amor, i si aconsegiu el canvi interior, llavors l'exterior, tot allò que us envolta, el món sencer, canviarà com a lògica conseqüència d'això. El món físic en el qual

esteu, està aquí per a ajudar-vos a experimentar en aquest procés de transformació. És com l'argila per al nen que vol aprendre a modelar.

Segueixo sense entendre-ho. Evolució per a què? Cap a on? Quin sentit té tot aquest esforç si al cap i a la fi tot això s'acabarà amb la mort?

L'evolució de cada ésser cap a major capacitat d'estimar, de sentir i de saber, cap a majors cotes de felicitat no acaba mai, en cas contrari no tindria sentit.

Què vols dir amb això?

Que el ser mai deixa d'existir, és a dir, és immortal.

Com pots dir això si cada dia veiem com moren mils, milions de sers humans?

El que mor és només el vehicle que utilitza l'ésser per a manifestar-se en el pla físic, és a dir, el seu cos físic. La seva essència, la seva consciència, continua existint.

Vols dir amb això que hi ha vida després de la mort?

Sí. En realitat el que vull dir és que la mort no existeix, i que el que es descompon és només el vehicle que utilitza l'esperit per a manifestar-se en el pla físic.

I què és l'esperit?

L'esperit és el ser que existeix, que viu i sent. En l'esperit és on resideix la voluntat i la consciència individual, que mai es destrueix. Tu ets un esperit. Tots vosaltres, humans, sou esperits, encara que lligats a un cos material durant algunes temporades a les quals anomenarem encarnacions. Creieu que sou el vostre cos físic, però aquest és només el vestit que necessiteu per a poder actuar sobre el món material.

A veure si ho he entès bé. Aleshores vols dir que l'esperit, o sigui, nosaltres, podem existir independent del cos?

Sí, i és el que passa després de la mort. L'esperit se separa completament del cos físic i continua existint, vivint.

I no pot morir l'esperit?

No, l'esperit és immortal. Pot evolucionar, canviar a millor, o estancar-se, però mai destruir-se.

Ja, però quines proves tenim que existeixi vida després de la mort del cos? Perquè, que jo sàpiga, ningú ha tornat per a explicar-ho.

Perdona que et contradigui, però aquesta afirmació no és totalment certa. Hi ha milers de testimonis de persones que van estar clínicament mortes i van ser reanimades, moltes d'elles recorden haver viscut certes experiències prou fortes i reals durant aquest període de temps en què van estar físicament mortes.

I aquestes vivències que expliquen no poden ser producte d'una al·lucinació per l'estat tan crític en el qual es trobaven?

Doncs ha de ser una al·lucinació col·lectiva en la qual tots s'han posat d'acord en al·lucinar el mateix, perquè totes aquestes persones estan explicant la mateixa història.

Bé, jo de vegades em plantejo si la meua pròpia existència no pot ser una al·lucinació...

Per a al·lucinar és necessari existir. Hi ha una màxima d'un pensador del vostre món que diu: "penso, aleshores existeixo." Jo hi afegiria: "sent, aleshores existeix". Pots dubtar de l'existència dels altres, perquè no és una experiència pròpia. Però del que un mateix experimenta no es pot dubtar, i l'existència pròpia és viscuda i experimentada per un mateix. Qui ha viscut i ha sentit aquesta experiència no té cap dubte que és real.

I quina és aquesta suposada història comuna que estan explicant?

La separació del cos físic i la visió del propi cos des de fora. La sensació de viatjar a través d'un túnel fosc, al final del qual es percep una llum intensa. El trobar-se amb familiars o amics anteriorment difunts. Un diàleg amb un ser lluminós. La visió retrospectiva de la pròpia vida... fins a experimentar la tornada al cos, amb un posterior canvi de valors vitals i una nova percepció del fenomen de la mort. Són persones que deixen de tenir por de morir perquè ja han experimentat que la vida continua i que allò que ve després és molt millor que allò que deixen.

Bé, crec que són impressions que no deixen de ser subjectives.

Analitzats aïlladament i de manera superficial és molt fàcil desacreditar aquests testimonis. Però quan algun fenomen es repeteix, amb unes característiques tan notablement semblants, independentment del país, la cultura i les creences prèvies, tant en adults com en nens, crec que si més no convida a que es faci un estudi seriós al respecte. Hi ha investigadors molt seriosos i reconeguts del vostre món que s'han dedicat a estudiar conscienciosament les experiències pròximes a la

mort, i a recollir els testimonis d'aquestes persones, com el psiquiatre i filòsof nord-americà Raymond Moody, o el metge pediatre i investigador en neurologia Melvin Morse, que ha treballat amb nens que han tingut aquest tipus d'experiències, entre molts altres. T'aconsello que et llegeixis els seus llibres "Vida después de la Vida" i "Más cerca de la Luz".

Així i tot em sembla un suport poc consistent, quasi accidental, per a utilitzar com a prova de l'existència de vida després de la mort. Proporcionalment hi ha pocs casos de mort clínica i reanimació respecte als que moren i no tornen.

Hi ha molts més testimonis, precisament de persones moribundes, que estan en procés de separació definitiva del cos, que anomenau mort, perquè durant aquest procés moltes d'elles afirmen veure i conversar amb els seus sers estimats ja difunts o amb altres sers lluminosos que els preparen per a la transició a l'altre costat. En quasi totes les famílies algú recorda un testimoni d'aquestes característiques succeït a algun familiar ja difunt. Però normalment se sol creure que està al·lucinant. Novament sembla que quan s'acosta la mort tot el món es posa d'acord per a al·lucinar el mateix en totes les parts del món. També hi ha hagut molts estudiosos, com la prestigiosa psiquiatra Elisabeth Kubler-Ross, que s'han dedicat a estudiar seriosament aquest tema. Et convido a que llegeixis el seu llibre "La muerte, un amanecer".

Però tot aquests casos són de persones que, encara que hagen estat pròximes a la mort, estan físicament vives.

També hi ha els testimonis de persones que van contactar amb éssers no encarnats, més freqüentment amb éssers estimats difunts recentment, que s'acomiadaren d'ells en somnis molt vívids o en aparicions als peus del llit. També aquest és un cas prou freqüent, encara que menys estudiat pels investigadors.

Tot i això, crec que hi hauria d'haver-hi proves més sòlides, no només limitades a la interfase entre la vida i la mort.

Existeixen els mèdiums (persones sensibles) que tenen un contacte més freqüent i llarg amb el món espiritual.

Això encara em sembla més difícil de creure.

No ho creguis a *priori*, però estudia-ho, analitza els missatges rebuts, perquè per la qualitat del missatge coneixeràs l'autor.

I com podem saber que això no és un frau, és a dir, que el suposat mèdium no fingeix ser un difunt quan és ell mateix?

El frau és sempre possible. Però igual que hi ha algunes persones que falsifiquen diners no vol dir que tots els diners siguin falsos, perquè algunes persones fingeixin ser mèdiums no vol dir que tots els mèdiums siguin impostors o aprofitats. La millor garantia contra el frau és que el mèdium sigui una persona honesta en la seva vida quotidiana i no empre la seva facultat per al seu propi lucre. Hi ha moltes més persones amb algun tipus de mediumnitat innata de les que penseu, despertant-se aquesta ja en l'infància. Però a causa del rebuig i incomprensió que generalment reben del seu entorn, tendeixen a reprimir-la, i els pocs que aconsegueixen desenvolupar-ho convenientment i utilitzar-ho per al bé comú, ho fan discretament, per a no ser objecte de burla i desqualificacions que li perjudiquen en la seva vida quotidiana.

I per què unes persones són mèdium i altres no? De què depèn això?

Depèn del programa evolutiu de cada esperit. És una circumstància, la de ser mèdium que es tria i es coneix abans d'encarnar, i, quan s'utilitza correctament li serveix al posseïdor de la facultat per a avançar més ràpidament en la seva evolució, mitjançant l'ajuda que donen a altres persones. Està molt relacionat amb els actes que l'esperit va realitzar en altres vides.

Vols dir, aleshores, que l'esperit existeix abans de néixer i que ha viscut altres vides?

Així és. I en l'actual vida física, les circumstàncies i proves que l'esperit es troba estan estretament relacionades amb les decisions que va prendre en les vides físiques passades, i en el període de vida entre encarnacions, no lligat a un cos físic.

I quines proves tenim que existeixin vides anteriors, és a dir, que existeixi la vida abans del naixement?

Hi ha els testimonis de persones que tenen records de vides passades, que poden ser espontanis (sobretot en nens) o induïts a través d'hipnosi regressiva. Hi ha prou bibliografia al respecte. Pel que fa al record en nens, et recomano que llegeixis el treball d'Ian Stevenson, un metge psiquiatre canadenc, que es dedica a l'estudi dels suposats casos de reencarnació en aquells nens petits que "recorden" una "vida anterior". Actualment porta estudiats més de 2.500 casos de possibles reencarnacions a tot el món. Ha publicat més de 20 llibres i diversos articles en revistes especialitzades de Psicologia i Psiquiatria. Et

recomano el seu llibre "Veinte casos que hacen pensar en la reencarnación."

I no pot ser tot això fruit de la imaginació?

Admetent que hi hagi casos que puguin ser fruit de la imaginació o d'alguna alteració psíquica, o de qualsevol altra raó, hi ha molts altres en què les persones recorden detalls molt concrets de la vida passada anterior que han sigut històricament comprovats. Recorden llocs, esdeveniments, noms, amb molt de detall, molts d'ells viscuts en països en què la persona mai ha estat en la seva vida actual. Els casos més cridaners són aquells que succeeixen en nens de poca edat, que poden fins i tot parlar espontàniament en un idioma en el qual mai han estat exposats en la vida actual, essent aquest un record de l'idioma que van parlar en la vida anterior. Solen ser nens entre 2 a 4 anys d'edat, que comencen a parlar als seus pares o germans d'una vida que va tenir en un altre lloc i en un altre temps. El nen sol sentir una atracció molt forta cap als fets d'aquesta vida i ben sovint insisteix als seus pares que el deixin tornar a la família en la qual afirma haver viscut anteriorment.

Bé, els nens tenen molta imaginació. És complicat donar-li credibilitat a aquests testimonis.

Aleshores es tracta d'una imaginació prodigiosa, quan el que "imaginen" es demostra que és una realitat. D'altra banda, hi ha molts casos de persones adultes que recorden vides anteriors quan són sotmesos a regressions hipnòtiques.

I no pot ser que aquesta suposada vida recordada sigui fruit de la imaginació, suggestionada per la pròpia hipnosi?

Torno a repetir el mateix. Admetent que hi hagi casos que puguin ser fruit de la imaginació o per qualsevol altra raó, hi ha molts altres en què les persones recorden detalls molt concrets de la vida passada anterior que han sigut històricament comprovats. També esdevé remarcable que moltes persones, i en contra de les seves creences religioses, que no admeten l'existència de la reencarnació, quan són sotmeses a hipnosi regressiva recorden esdeveniments de vides anteriors. Però tot això requereix un estudi seriós i exhaustiu, per a poder separar el que pot ser suggestió del que és un possible record d'una altra vida. Hi ha molts estudiosos seriosos que s'han dedicat a explorar la possibilitat de l'existència de vides anteriors per les respostes obtingudes de persones sotmeses a hipnosi regressiva, com la psicòloga Helen Wambach, autora del llibre "Vida antes de la vida", el

psiquiatra Brian Weiss i el seu llibre "Muchos cuerpos, una misma alma", o l'anteriorment citat Raymond Moody, en el seu llibre "Regresiones". Tots ells han explorat les respostes a les preguntes realitzades sota hipnosi a milers de persones sobre les seves possibles vides abans del naixement, han reconegut una sèrie d'elements comuns en aquestes experiències i han arribat a conclusions semblants.

I quines són aquestes conclusions?

Que la vida física no és més que un instant de la vida real, que mai acaba. Que la mort del cos no és la fi, sinó una etapa de transició cap a una altra existència menys limitada. Que tots ens anem a retrobar amb els éssers estimats que se'n van anar a l'altre costat abans que nosaltres i que també ens els trobarem en encarnacions posteriors. Ens diuen que realment hi ha un pla per cadascú de nosaltres, que pretén que anem creixent, tant en saviesa, com en amor, i que sigui pels nostres propis mèrits, a força d'experimentar en el pla físic, amb llibertat.

Que les circumstàncies a les quals ens enfrontem en la vida no són fruit de l'atzar, sinó conseqüència dels actes realitzats en vides anteriors. Que abans de néixer ja coneixem les proves a les quals ens anem a enfrontar en la vida i que ens preparem conscienciosament per a intentar superar-les amb èxit.

No entenc com poden treure aquestes conclusions d'allò que s'ha viscut en altres vides físiques, si en aquestes vides tenim la mateixa consciència que en aquesta, és a dir, som tan inconscients de l'existència de vides passades com en aquesta.

Perquè molts d'ells no sols recorden els detalls de vides passades, sinó que, al mateix temps, recorden el motiu pel qual van haver de passar per certes vides i proves. És a dir, també recorden allò que els va succeir en els períodes entre vides físiques, en els quals no estaven encarnats. Hi ha investigadors que s'han dedicat a investigar específicament aquests records de períodes entre encarnacions, com el doctor en psicologia Michael Newton. El Dr. Newton s'ha especialitzat a induir estats hipnòtics molt profunds en els quals les persones recorden l'espai entre una vida i una altra i les decisions per les quals els van portar a encarnar precisament en determinat temps, amb determinada família i davant de determinades circumstàncies. Et recomano els seus llibres "Vida entre vidas" i "Destino de las almas".

I quin tipus de proves o circumstàncies són aquestes que hem de passar en cada vida, i per què?

Moltes d'aquestes proves consisteixen a experimentar en nosaltres mateixos allò que hem fet als altres, a enfrontar-nos a les conseqüències de les situacions que nosaltres mateixos hem provocat, perquè prenguem consciència del patiment o felicitat que aquestes accions han tingut sobre els altres. Les proves són d'allò més diverses, però en general són proves que tenen la intenció que ens anem desprenent de l'egoisme i creixent en l'amor.

I és necessari morir-se o viure una experiència propera a la mort per a experimentar la consciència que tu ets el teu esperit i no el teu cos?

No. De fet tots vosaltres teniu la capacitat de separar-vos temporalment del vostre cos, i així succeeix de forma inconscient en una etapa del somni. Però hi ha gent que és capaç d'aconseguir induir aquesta separació de forma conscient mitjançant certes tècniques de relaxació. Els viatges astrals aporten proves que la consciència no està lligada al cos.

Què és un viatge astral?

És una separació temporal del cos. Però per què preguntes el que ja saps? No és cert que has arribat aquí d'aquesta manera?

Jo només estava intentant provar el que altres han descrit. Una cosa és la teoria i una altra la pràctica. No m'esperava que anés a passar una cosa així!

Doncs passa. El teu cos no està aquí. Està estirat al teu llit. Però tu sí.

Vols dir que no només que podem viure sense estar lligats a un cos sinó que estant físicament vius podem sortir i tornar del cos sense que es produeixi la mort?

Així és.

Què és el que se separa exactament?

Se separa l'esperit del cos físic que, com ja he dit, només és un revestiment que s'utilitza per a poder actuar en el món físic. No obstant, aquesta separació és només temporal i sempre hi ha un nexe entre els dos que mai es trenca i que permet la tornada al cos físic sense que hi hagi cap tipus de problema de salut. És l'anomenat cordó d'argent o de plata.

Què és el cordó de plata?

És el nexa d'unió entre el cos astral i el físic, com un cordó umbilical que permet aportar al cos físic l'energia vital que necessita per a continuar amb vida en absència del cos astral. Els clarividents solen descriure aquest "cordó" com una espècie de fil molt elàstic de to platejat, extensible fins al punt que per molt que se separi el cos astral del cos físic, el cordó sempre dóna de si el que és necessari, és a dir, s'allarga fins a grans distàncies quan l'esperit se separa i viatja lluny del cos físic.

I on va l'esperit quan se separa del cos?

On el seu pensament el porti, al món astral, i aquest és un viatge natural que respon a una dinàmica necessària en el desenvolupament humà. Aquestes visites nocturnes procuren a la persona energies i experiències que l'ajuden mes tard en la seva vida física, ja que allà és assistit per entitats espirituals més avançades que l'aconsellen i guien. Si en vols saber una miqueta més et recomano la lectura del llibre "El viatge astral" d'Oliver Fox.

Cos astral? Món astral? Entitats espirituals? Buf! Espera una mica! Això va massa ràpid per a mi!

Bé, jo només intento respondre a allò que tu em preguntes. Però com anem saltant d'unes coses a altres no podem aprofundir en res. Si et sembla el que podem fer és deixar-ho aquí de moment, perquè ja és hora que tornis al cos. Ara ja tens algunes coses sobre les quals anar indagant pel teu compte, i reflexionant. Busca els llibres que t'he recomanat i intenta llegir-te'ls. Et serviran com a prova perquè sàpigues que tot això que has viscut no és una al·lucinació de la teva ment, sinó una autèntica realitat.

No sé si me'n recordaré de tot...

No t'amoïnis, si poses la teva voluntat recordaràs el que necessites per a trobar-los. Recull les noves preguntes que et vagin sorgint durant aquest temps per a formular-les en les properes ocasions en què ens veiem, si és que vols que ens continuem veient.

Quan ens tornarem a veure?

Depèn de tu. De si vols continuar aprofundint en els temes que tan superficialment hem començat a abordar o prefereixes quedar-te com estàs.

A mesura que anem parlant em van sorgint més preguntes, respecte a l'evolució, a la immortalitat de l'esperit i aquestes coses.

Guarda-les per a la propera vegada. El que podem fer és anar abordant les preguntes per temes, encara que com veuràs és quasi impossible aprofundir en algun aspecte sense necessàriament entrar en un altre tema. També les respostes suggereixen altres preguntes que requereixen més explicació.

Però has d'entendre que de moment mantingui una postura d'escepticisme respecte al que expliqués.

Ho comprenc. Sé que la teva recerca de respostes és sincera i que estàs obert a escoltar, en cas contrari jo no estaria aquí. Percebo que has escoltat detingudament i que necessites el teu temps per a meditar el que hem parlat. Això és prou per a mi. Fins a la vista, germà.

Adéu Isaïes.

I quasi sense donar-me temps a acomiadar-me, vaig sentir una forta estirada. I amb la mateixa velocitat amb la qual havia sortit catapultat cap a fora, vaig sentir com si em llencés en caiguda lliure a la velocitat del llamp fins a precipitar-me a sobre del meu cos. La tornada al cos va ser molt dura. Quin contrast amb la lleugeresa d'estar fora del cos, amb la dolça i serena vibració que vaig sentir en aquell lloc de somni! Vaig sentir fred. Em vaig sentir marejat, amb ganes de vomitar i pesat, com si m'hagués posat un vestit de plom que pesés cent quilos. Al principi no podia moure'm, no podia parlar. Va ser aleshores quan vaig començar a prendre consciència del que m'havia passat. Estava impactat. Vaig plorar d'emoció. Aquella havia sigut l'experiència més extraordinària de la meua vida. Durant els mesos següents vaig intentar tornar a la normalitat. Però per molt que ho intentava no podia veure les coses de la mateixa manera. Quasi tot em semblava banal. Les preocupacions quotidianes, el treball. Moltes vegades em quedava com trasbalsat sense escoltar, sense veure el que hi havia al meu voltant, pensant en aquella experiència. Tenia ganes d'explicar-li-ho a la gent, a la família, a algun amic. Però després el meu sentit comú em deia que no m'hi esforçés, que no ho anaven a entendre, que m'anaven a prendre per un boig. Em sentia un estrany, com si fos extraterrestre. Em preguntava quanta gent hauria experimentat allò. Amb el temps van començar a sorgir-me dubtes. I si tot hagués sigut una al·lucinació, fruit de la meua imaginació? Per a intentar contrarestar-les vaig recordar quelcom que Isaïes em va dir: "Busca els llibres que t'he recomanat i llegeix-los. Et serviran com a prova per a

confiar que tot això que has viscut no és una al·lucinació de la teva ment". Em vaig posar a buscar per Internet els llibres. No podia recordar els noms i els títols, però sí paraules i noms que recordava de la nostra conversa. Vaig cercar a Google "reencarnació, vides passades, vida després de la mort", i van començar a sorgir els noms d'autors i títols, i vaig poder reconèixer entre ells els que Isaïes havia anomenat. Els vaig estudiar amb deteniment, confirmant fil per randa el que ell m'havia dit. Si allò havia sigut una al·lucinació era realment molt encertada.

Vaig tornar a tenir ganes de veure l'Isaïes. Que la seva mirada dolça em reconfortés. De sentir-me una altra vegada en pau. Els llibres m'havien ajudat a saber que hi havia una altra gent intentat respondre a les mateixes preguntes que jo, i que ells, per la seva banda, havien emprat un camí per a intentar respondre-les. Però també em van generar moltes més preguntes, preguntes que anava anotant en una llibreta i que repassava mentalment de tant en tant per a poder recordar-les, per si tenia oportunitat de tornar a veure Isaïes. Encara que em costava reconèixer-ho, necessitava que Isaïes em continués explicant, aclarint dubtes, perquè aquell ancià jove havia aconseguit per primera vegada que les respostes d'algú m'arribessin molt profundament. A més em feia sentir tan bé, tan estimat...! Continuava sent escèptic, però alguna cosa en el meu interior em deia que estava en el camí correcte. Així que vaig reprendre els exercicis de relaxació amb l'esperança de tornar a contactar amb l'Isaïes. I vaig tornar a sortir del cos. Aquesta vegada no vaig necessitar tant d'esforç. En només cinc sessions estava fora. Vaig tornar a experimentar les mateixes sensacions, el mateix viatge. I allà estava ell. Esperant-me novament, amb un somriure a la cara i la seva mirada tan tendra de la primera vegada.

DÉU

Hola germanet! Ja era hora! M'he fet vell esperant-te! Mira que blanc se m'han quedat els cabells!

Com? ...Però si els teus cabells ja eren blancs l'altra vegada!

No t'ofenguis. Era una broma! Què pensaves, que aquí dalt no tenim sentit de l'humor? En fi. Què tal t'ha anat en la teva tornada al món? M'has enyorat?

Doncs sí. Tenia moltes ganes de veure't, d'estar novament aquí, on hi ha pau. Vaig trobar els llibres que em vas dir i els vaig llegir. M'han ajudat, però tinc moltes més preguntes.

Això m'alegra. Endavant, dispara. Exposa-les lliurement.

No dic que m'ho cregui, però segons el que expliques de l'evolució espiritual, i pel que he pogut deduir dels llibres, ha d'existir una espècie de pla organitzat que és prou complex.

Així és. Un pla que engloba a tots els éssers de la Creació i a tot allò que existeix. Encara que per a cada esperit hi ha un pla concret d'evolució, perquè cada ésser de la creació és estimat, i està destinat a ser feliç. En aquest pla d'evolució personal hi participen multitud d'éssers en diversos graus d'evolució, que ajuden a cada esperit a recórrer aquest camí.

Què vols dir amb això?

Doncs que teniu una família espiritual. Tots i cadascun de vosaltres sou estimats per multitud d'éssers espirituals, començant per Déu, i continuant pel vostre guia espiritual, que mai us abandona, i un altre bon nombre d'esperits. Molts són amics, familiars ja difunts, d'aquesta i d'altres vides. A més, per si no n'hi hagués prou, tots i cadascun de vosaltres teniu un ànima bessona, la vostra mitja taronja, un esperit perfectament afí a vosaltres mateixos, el company perfecte pel qual començar a sentir el que és veritable amor. Alguns d'ells poden estar encarnats al mateix temps que vosaltres i poden formar part o no de la vostra família carnal, o ser simplement persones amigues.

I com pot ser que malgrat ser tant estimat em senti tantes vegades tan sol?

Perquè viviu desconnectats del món espiritual, ignorants de la vostra connexió amb altres éssers que us són afins, tant aquells que estan

encarnats simultàniament amb vosaltres, com els que us recolzen des del món espiritual, inconscients de la vostra missió a la terra, tan entretinguts com esteu a veure només el que els vostres sentits i la vostra ment us diuen, tan aliens al que podeu percebre des del sentiment. Tingueu clara una cosa, encara que us sentiú sols en el món físic, mai esteu sols de part del món espiritual. A cadascú li correspon descobrir aquesta connexió, descobrir aquesta subtil porta després de la qual trobareu la vostra autèntica vida, una porta que només la clau del sentiment pot obrir. Demaneu sincerament i se us ajudarà a despertar la vostra sensibilitat, i se us reconfortarà de les vostres penes. Però haureu de desposseir-vos de les vostres cuirasses antiamor per a sentir-ho. Perquè al que vol estar sol i aïllat del món, se li respecta el seu desig.

Bé, ja que has esmentat Déu, jo tinc seriosos dubtes de que existeixi un Déu. Potser algú l'ha vist?

Potser no has vist la seva obra? L'univers, la vida, tu mateix. Déu no pot estar més a prop de tu del que està. Però ell no t'obliga que tu el reconeguis i t'obris a ell. Cal que tu vulguis sentir-lo, percebre'l. Però si esperes veure a algú com tu, de la teva grandària, amb ulls cara, braços i cames, aleshores mai, el reconeixeràs, perquè Déu és molt més que això. Seria com si una cèl·lula del teu cos preguntés "on està el cos al que pertanyo, que no el veig?" Estàs en ell, cèl·lula. Què no te n'adones? I la cèl·lula diria: "Però si jo l'única cosa que veig són cèl·lules, cèl·lules i més cèl·lules com jo per tot arreu!". Doncs estudia la teva pròpia naturalesa, el teu propi funcionament, i les relacions que estableixes amb altres cèl·lules, i d'elles entre si, com s'organitzen tan meravellosament, per a formar un conjunt i observa el que forma aquest conjunt. Aleshores cèl·lula, podràs conèixer i reconèixer el cos del qual en formes part.

On podem trobar aleshores proves de l'existència de Déu?

Com en la cèl·lula de l'exemple, primer en la teva pròpia existència i després en l'existència del que t'envolta. Quin pot ser l'origen d'un ésser que sent i pensa, conscient de la seva pròpia existència? I d'un univers tan perfectament engranat? No pot ser el no-res, perquè el no-res no pot crear quelcom tan complex i bell al mateix temps. O potser qui pot creure que una bella simfonia pot ser confeccionada tocant tecles d'un piano a l'atzar? Perquè de la mateixa manera no pot ser que una cosa tan bella i tan complexa al mateix temps com l'univers, la Vida i l'Ésser Humà siguin fruit de la casualitat, sinó que ho son de la causalitat.

Però per què ha de ser Déu el que ho hagi creat tot? Potser no existeix en la naturalesa un poder de crear?

Així és. Però d'on ve el poder creador de la naturalesa? D'on procedeixen les lleis que regeixen l'univers? Reconeixeu que en la naturalesa, a l'univers, hi ha un poder creador, i unes lleis, les lleis de la Física, de la Química, de la Biologia, que ho estructuren, que ho ordenen, de manera que els científics, quan descobreixen algun fenomen desconegut, no ho atribueixen al no-res, sinó que intenten buscar la causa que ho va provocar. És a dir, que vosaltres admeteu en el vostre dia a dia que una de les lleis de l'univers és que no hi ha efecte sense causa. Però a l'hora de respondre a la pregunta de quin és l'origen de l'univers, és a dir, la primera causa, vosaltres mateixos, i en contra de la pròpia llei de causa-efecte que accepteu com a vàlida la resta del temps, no teniu problemes a admetre que va ser un efecte sense causa, és a dir, que va sorgir del no-res! Això és un contrasentit! Per tant, ha d'existir una primera causa de tot, i aquesta és Déu.

Perdona que insisteixi però per què ha de ser Déu necessàriament el que ho hagi creat tot? Potser els humans no som capaços de crear coses belles i complexes? Així estan la música, els ordinadors...

Cert, perquè vosaltres també teniu poder creador. Però si el teniu, d'on procedeix? A l'univers existeixen molts éssers en diferents estadis d'evolució, amb major i menor capacitat de crear que la vostra, segons el seu grau d'avançament. Però haurem d'admetre que, si ells van tenir un principi, per la llei de causa i efecte, van haver de ser creats per algun procés anterior, i que en realitat el poder creador dels éssers creats s'exerceix sobre quelcom ja creat, seguint unes lleis ja existents. Per tant, arribem a un punt en què necessitem trobar un principi creador que no hagi sigut creat, sinó que hagi existit sempre i que sempre existirà, i que hi hagi establert les lleis i els principis de tot el que existeix, i aquest és Déu.

Bé, admetem només com a mera possibilitat que Déu pogués existir. En l'hipotètic cas que Déu existís, jo tindria curiositat per saber qui i com és aquest suposat Déu, tan relliscós que no es deixa veure a simple vista.

Per l'obra coneixeràs l'autor. Coneix-te a tu mateix i el món que t'envolta i estaràs començant a conèixer a Déu. Ja que en la criatura estan les potencialitats del creador, si imagines totes les bones qualitats humanes en el grau més perfecte que puguis, estaràs començant a

dibuixar un esbós de Déu, que, encara que molt imperfecte, serà el més avançat que puguis tenir d'ell, donada la teva capacitat actual. Hi ha un proverbi molt antic i molt cert que a la pregunta "Com és Déu?" respon: "Com tu quan hagis arribat fins a Ell".

Quines són aquestes qualitats?

Amor, saviesa, justícia, veritat, humilitat, generositat, sinceritat, sensibilitat, comprensió, compassió...

Hi ha qualitats de Déu que no podem posseir?

Sí. El Creador és immutable, omnipotent, increat i ha existit sempre. La criatura, encara que no té fi, té un principi. És mutable, ja que està en constant perfeccionament i encara que la seva capacitat de progrés no té límit, perquè augmenta constantment, no és infinita.

I si aquest ésser és tan perfecte... per què permet que existeixi el mal en el món?

Ell permet que les criatures experimentin al seu aire, que aprenguin dels seus errors. El mal del món no sorgeix de Déu, sinó de les criatures en procés d'evolució, que a causa del seu desconeixement de les lleis espirituals, actuen contra els altres éssers de la creació.

Per tant, hauràs d'explicar-me de què van eixes lleis, perquè dubto molt que puguin explicar la gran quantitat de preguntes que tinc, de les que encara no he trobat una resposta satisfactòria i de coses que no entenc i que em semblen tremendament injustes del món en què vivim.

Encantat. Prepara't, perquè tindrem molt a parlar.

LES LLEIS ESPIRITUALS

1a. Llei: Llei de l'Evolució.

- El destí dels esperits és evolucionar, de forma indefinida, per sempre.
- En què s'evoluciona? En Amor i Saviesa. Sense amor no hi ha evolució. Sense amor no hi ha saviesa. Sense amor no hi ha felicitat.
- L'evolució depèn de la voluntat i l'esforç d'un mateix.

EL MÓN ESPIRITUAL

Has parlat al principi que la vida de l'esperit no començava amb el naixement.

Així és.

I que hi ha abans del naixement?

El mateix que després, VIDA, alternant-se els períodes de vida sense estar lligat al món físic amb els períodes en què el ser torna al món físic, encarnant en un nounat.

Llavors, la vida no comença amb el naixement?

No.

I tots hem viscut altres vides abans que l'actual?

Sí.

I on se suposa que estem abans de néixer?

En el món espiritual.

I què és el que passa després de morir?

L'esperit es desprèn del cos físic i torna al món espiritual, que és d'on ha vingut. És a dir, continua la seva vida sense estar lligat a la matèria. Dit d'una altra manera i per a resumir, l'esperit procedent del món espiritual es lliga al món físic, encarnat en un nounat, passant una etapa encarnat físicament, fins que es produeix la mort del seu cos. En aquest moment, es desvincula d'ell i torna al món espiritual com creuen algunes religions.

Aquesta màxima sobre l'origen i el destí de l'ésser humà, ja va ser enuncuada per Jesús en una senzilla frase carregada de significat i que no ha sigut completament entesa fins ara, i que està arreplegada en l'evangelí de Joan (3:13): "Ningú va pujar al cel, sinó el que va baixar del cel."

Ja però, en quines condicions tornem a aquest món espiritual? És a dir, estem desperts? Som conscients de què ens ha passat, o, com creuen algunes religions, ens quedem en un estat de letargia fins que succeeixi alguna cosa "al final dels temps"?

Tot al contrari, s'és més conscient de la realitat quan s'està en el món espiritual que quan s'està encarnat. No penseu que pel fet de desencarnar l'esperit perd la consciència, ni entra en un estat de somnolència perpètua. Al contrari, admetent que l'esperit pugui passar per una etapa de confusió de temps variable, que depèn de l'evolució de l'esperit i de les circumstàncies en què va desencarnar,

l'esperit s'enfronta a la seva autèntica vida real i pren consciència, entre altres coses, de quin és l'objectiu de les encarnacions. Per descomptat, té una ocupació en interacció amb altres éssers, en un món tan real o més que el vostre, ja que el vostre món és una imatge distorsionada, a penes un reflex, del món espiritual.

Ja, però a on va exactament?

El que normalment passa és que cada esperit, després de desencarnar, se situa en el pla del món espiritual que correspon al seu estat evolutiu. I això depèn del comportament que hagi tingut l'esperit durant l'encarnació respecte a la llei de l'amor. El destí final de l'esperit és sempre tornar a la seva llar espiritual. No obstant, aquells esperits delinqüents, que han realitzat grans actes en contra dels altres éssers de la creació, quedaran atrapats pel pes de les seves accions en el nivell vibratori més baix de l'astral inferior. A l'extrem oposat, l'esperit que hagi vençut gran part del seu egoisme i que s'hagi comportat amorosament, s'eleva cap a les franges vibratòries més altes de l'astral superior. Entre aquests dos extrems, hi ha multitud de nivells intermedis en què se situarà cada esperit conforme al seu grau d'elevació espiritual i el seu comportament respecte a la llei de l'amor.

Espera una mica perquè m'estic perdent. Em pots aclarir que significa això del “nivell vibratori” i què hi té a veure amb l'estat evolutiu?

El nivell vibratori fa referència a la manifestació en el pla energètic de l'estat evolutiu de l'esperit. Podem dir que la manifestació de l'amor en el pla astral o energètic és la vibració d'alta freqüència. Per tant, la vibració d'alta freqüència correspon al cos astral dels esperits més avançats, amb major capacitat d'estimar i despresos de l'egoisme. La vibració de baixa freqüència és la pròpia dels esperits poc avançats i que encara actuen amb egoisme. Entre aquests dos extrems hi ha esperits de nivells intermedis d'evolució i, per tant, de nivells intermedis de vibració. Cada un d'ells, depenent del seu estat evolutiu, després de la desencarnació se situarà en el pla corresponent al seu nivell vibratori.

No entenc res. M'estàs parlant de món espiritual, de nivells vibratoris, plans energètics, d'astral inferior i superior, però em resulten termes ambigus que no sé el que signifiquen exactament ni a què es refereixen. Em podries descriure com és aquest suposat món espiritual, on se situen exactament aquests nivells vibratoris energètics o com vulgui que s'anomenin dels quals parles, i què significa això d'astral inferior i superior?

Descriure el món espiritual en tots els seus detalls a algú encarnat que no pot en aquest estat apreciar-lo en tota la seva extensió és una cosa molt difícil. És com intentar explicar que és el color a un cec de naixement. Però intentaré aclarir algunes coses al respecte, sobretot aquelles parts del món espiritual que les idees o creences religioses han donat una visió equivocada o deformada respecte de la realitat.

El primer, dir-te que el món espiritual no és un lloc difús o buit on no hi ha formes i on els esperits vaguen ociosos sense saber on anar. És un món real, palpable, que ha existit i existirà sempre, i que és l'autèntica llar de l'esperit, ja que, a diferència dels móns físics, que tenen un principi i un final, mai pot ser destruït.

Ja, però si és tan real per què no podem veure'la?

El fet que no sigui visible per a vosaltres no significa que no existeixi. Quan esteu encarnats, les vostres percepcions estan limitades al que són capaços de captar els vostres sentits físics. Per exemple, vosaltres definiu la llum com a un conjunt d'ones que vibren en diferents freqüències. L'espectre de llum visible que vosaltres podeu veure està limitat als set colors de l'arc de Sant Martí, augmentant des del vermell fins al violeta la freqüència vibratòria de la llum. No obstant, hi ha llum per damunt i per sota d'aquesta gamma de freqüències que vosaltres no podeu veure, però que igualment existeix i que heu sigut capaços de detectar mitjançant aparells. Per damunt de la freqüència del color violeta, està la llum ultraviolada, els raigs X i els raigs gamma. Per sota de la freqüència del vermell estan els raigs infrarojos, les microones i les ones de ràdio i televisió.

Una cosa semblant és la que passa amb la percepció respecte al món espiritual. Seguint amb l'analogia de les ones lluminoses, podria dir-se que el món espiritual es mou en un rang de freqüències que els vostres sentits no poden captar, i que dins d'aquest rang hi ha freqüències de major i de menor vibració.

Però si existeix ha d'estar compostat d'alguna cosa. Sabem que la matèria del nostre món està composta de diferents tipus d'àtoms agrupats en diferents graus i formes, i de les combinacions d'aquests àtoms en sorgeix la matèria, de la qual està fet el nostre món, tenint les seves propietats físiques particulars. En el cas del món espiritual hi ha alguna matèria primera a partir de la qual es formen totes les altres?

Sí, la podríeu anomenar essència vital o principi espiritual.

I quina és la seva naturalesa?

Això és complicat d'explicar però us donaré algunes pistes per a entendre-ho. Pels treballs d'Albert Einstein i el desenvolupament posterior de la Física Quàntica, sabeu que la matèria no és més que una forma d'energia condensada, que els àtoms es poden descompondre en partícules més simples i que d'aquesta descomposició una part de la matèria es transforma en llum. Per tant, encara que la llum i la matèria tenen propietats tan diferents, fins al punt que semblen coses independents, la diferència entre la llum i la matèria no és la seva essència, sinó la seva estructura i grau de condensació. Si us costa d'entendre imagineu el que passa amb l'aigua, que mostra propietats tan diferents en estat sòlid (gel), líquid i gasós (vapor), encara sent la seva composició sempre la mateixa, només perquè varia la mobilitat o estat vibracional de les seves molècules, estant aquestes més estàtiques al gel, menys a l'aigua líquida i encara menys en el vapor. Prenent aquest exemple com a model, podem dir que l'univers físic és la forma més condensada que existeix de l'essència vital, manifestant en aquest estat una sèrie de propietats i seguint una sèrie de lleis que la Física intenta conèixer. Però hi ha nivells de condensació intermedis entre l'univers purament espiritual i l'univers físic, podent agrupar-los des del més subtil fins al més dens en espiritual, mental, astral (o energètic), i material (o físic), tenint cadascun d'ells propietats i lleis particulars. Aquests móns no estan separats uns d'altres, sinó que estan perfectament interrelacionats, no podent existir les formes més condensades al marge de les més subtils.

Llavors, hi ha una diferència entre els termes món astral i món espiritual?, perquè de vegades em fa la sensació que els empres com a termes equivalents.

Sí que hi ha diferències. Com dic, el món espiritual és el pla del qual en sorgeixen tots el altres i és indestructible, mentre que el món astral és la manifestació del món espiritual en el pla energètic. O sigui, que es tracta ja d'una forma molt condensada de l'essència vital, encara que no tant com el món material. El món astral és mutable i està sotmès a processos periòdics de generació i degeneració. El que passa és que quan faig referència al món espiritual, és veritat que l'utilitzo per a referir-me a la suma dels tres móns més subtils (espiritual, mental i astral) i que escapen a la vostra percepció, en contraposició al terme món físic, que fa referència al món que vosaltres coneixeu. El fet que utilitzi un terme o un altre dependrà del context o l'èmfasi que vulgui donar a algun aspecte del mateix. Normalment món espiritual l'utilitzaré com a

terme més general i ampli, mentre que món astral és un terme més concret, per ser la part del món subtil més propera al món físic.

Em faig una idea del que dius, però, quan parles de món astral a què et refereixes concretament?

Cada planeta físic està lligat amb el seu corresponent planeta energètic o astral, que està superposat a ell, però que és molt més extens en grandària que el planeta físic, encara que molt més subtil en la seva naturalesa. Diguem que si el planeta físic és de la grandària d'un gra de cafè, el del planeta astral podria ser equivalent a la grandària d'una pilota de futbol, però de naturalesa energètica, quedant el gra de cafè al centre de la pilota de futbol. El planeta físic no podria existir sense el planeta astral, ja que és aquest últim el que el vitalitza energèticament i manté la seva estructura i funcionament. Dins d'aquest món astral hi ha diferents nivells o capes vibratòries que es diferencien per la seva densitat, estant les capes més denses més properes a la superfície del planeta físic i les més subtils progressivament més allunyades. Cadascuna d'elles té estructura geològica i naturalesa pròpies. Hi ha valls, muntanyes, rius, flora i fauna, encara que hi ha diferències entre elles, sent la naturalesa més bella i perfecta a les capes més subtils que a les més denses. Podem dir que la naturalesa en el món físic és un reflex inacabat de la naturalesa astral i que tot el que hi ha al món físic ha sigut abans assajat al món astral.

I hi ha vida en aquest planeta astral?

Aquest globus o planeta astral està ple de vida, i és la llar dels esperits i formes de vida no encarnada lligats al planeta Terra. És l'origen de la majoria dels éssers que neixen i el destí dels que moren al vostre món físic. Quan abans he dit que l'esperit desencarna torna al món espiritual, el que passa normalment és que l'esperit se situa en un d'aquests nivells vibratoris del planeta astral, el que es correspon amb el seu nivell energètic, que depèn al seu torn del seu nivell espiritual. Nosaltres ens trobem ara en un d'aquests nivells, i la naturalesa que observes al teu voltant és la pròpia d'aquest nivell vibratori.

Dius que hi ha esperits vivint en el món astral i que són els que encarnen a la Terra. M'agradaria saber una miqueta més d'aquest món i dels seus habitants, i també de què depèn que ens situem en un nivell o un altre del món astral després de morir. Ah! I que m'expliques d'una vegada a què et refereixes amb això d'astral superior i inferior, perquè encara no ho has fet!

Vall! Com ja he dit, ja que hi ha esperits habitant en cadascuna d'aquestes franges vibratòries del món astral, també han creat a partir dels elements naturals la seva pròpia civilització. A mesura que l'esperit evoluciona, és a dir, es va desprenent de l'egoisme i es torna més amorós, la seva actuació en l'amor li fa augmentar la seva freqüència vibratòria, la qual cosa li permet ascendir cap als plans vibratoris els quals estan d'acord amb el seu nou nivell evolutiu. Conforme aquesta llei de correspondència vibratòria, els esperits més avançats, que tenen naturalesa més subtil, habiten a les regions vibratòries més subtils i més allunyades de la superfície terrestre, mentre que a mesura que descendim cap a capes progressivament més denses, anirem trobant comunitats d'esperits menys avançats, la naturalesa dels quals és més densa. Com a conseqüència d'això, la civilització és més perfecta i avançada en moral i en tècnica a les capes més subtils que a les més denses. Encara que es tracti d'una divisió purament arbitrària, podem agrupar aquests diferents nivells vibratoris en astral inferior, mitjà i superior, segons s'augmenta en vibració o es disminueix en densitat. Els esperits de l'astral superior tenen ja molt clar quin és el destí de l'esperit i estan en fase d'evolució conscient. Centren tota la seva voluntat i esforç a avançar espiritualment i a ajudar a avançar els esperits que estan menys evolucionats, encara que aquests moltes vegades no són conscients de l'ajuda que reben. I en això, bàsicament, ocupen el seu temps.

En l'astral inferior es troben els esperits menys evolucionats espiritualment, que poden ser tant aquells esperits encara joves, en estat primitiu d'evolució, com aquells que havent viscut moltes vides i havent desenvolupat la seva intel·ligència, encara no han desenvolupat els seus sentiments.

En l'astral mitjà trobarem els esperits amb un grau d'avanç intermedi. És aquí on aturaran la majoria d'esperits encarnats de la Terra després de desencarnar, encara que per a arribar fins aquí molts hagin passat algunes etapes més o menys prolongades en l'astral inferior, per haver quedat retinguts temporalment a causa de les seves accions contra la llei de l'amor, realitzades mentre estaven encarnats.

Pel que dius, l'astral inferior podria equiparar-se a l'infern i el superior al cel, podent l'astral mitjà representar el purgatori, no?

Més aviat, els conceptes d'infern, purgatori i cel són una imatge summament deformada de la realitat espiritual que estic exposant, amb la que hi guarden escassa correspondència. Realment tots els esperits que han arribat a l'astral superior van estar en el passat en

astral inferior i van passar per l'astral mitjà. I si van arribar fins aquí va ser perquè per mèrits propis van anar progressant espiritualment en l'amor, augmentant així el seu nivell vibratori i fent-se dignes d'habitar les regions que actualment ocupen. I tots els esperits de l'astral inferior, quan evolucionen prou, acabaran un dia habitant en regions astrals superiors, perquè forma part del procés d'evolució espiritual. Per tant, no hi ha llocs creats expressament per a servir de masmorres, ni el patiment que pot experimentar un ser per estar a l'astral inferior dura eternament.

Però, segons el que dius, sí que és cert que els “dolents” acaben anant a parar a l'astral inferior i que en aquell lloc pateixen, no?

Sí. Però no tots els habitants de l'astral inferior són necessàriament “dolents” ni tots “pateixen”. També el terme dolent és inexacte. Seria millor anomenar-los esperits endarrerits, que han avançat només en intel·ligència, però poc en amor. Com ja he dit, habiten l'astral inferior esperits primitius, en els primers estadis d'evolució espiritual com a éssers individualitzats i amb lliure albir. Aquests esperits primitius no es troben barrejats amb els endarrerits, sinó que, estant en la mateixa franja, s'agrupen segons la seva afinitat vibratòria, vivint en zones apartades els uns dels altres. Però els esperits primitius no són desgraciats per estar en l'astral inferior, perquè és l'hàbitat que s'adequa al seu nivell. Són els esperits endarrerits els que pateixen, perquè encara que no donen amor, sí que són més sensibles a percebre'l que els primitius i pateixen en captar-ne la seva absència. Pateixen per viure en companyia d'altres éssers tan egoistes com ells mateixos. Pateixen perquè desitgen una vida millor i saben que la seva penosa situació es deu al mal ús que van fer del seu lliure albir, per actuar en contra dels altres.

Em costa imaginar el que dius.

Perquè puguis entendre la diferència entre el que sent en l'astral inferior un esperit primitiu i un esperit endarrerit et posaré un exemple del teu món. Imagina la diferència entre com es pot sentir un primat i un home occidental al qual es deixa abandonat a la selva. Mentre que el primat viurà perfectament feliç i integrat en una selva, per a un occidental, acostumat a les comoditats de la vida civilitzada, viure a la selva serà un suplici i ho passarà molt malament.

Per què existeix l'astral inferior, si és un lloc tan horrible?

Perquè a l'Univers hi ha un lloc per a tots els éssers, des dels més primitius fins als més avançats i en cada planeta de nivell semblant al

vostre, l'astral inferior és la llar dels éssers que encara estan donant els primers passos en l'aprenentatge dels sentiments. També cal tenir en compte que aquest no és un lloc específicament creat per als esperits que han actuat contra la llei de l'amor. I si és tan horrible, és perquè ells mateixos han creat les condicions perquè aquests llocs que habiten siguin asfixiants, per la vibració conjunta que desprenen de la seva pròpia pobresa espiritual, igual que una zona natural pot arribar a convertir-se en un autèntic abocador quan els colons que acudeixen a habitar aquesta regió són poc respectuosos amb el medi ambient.

Ara que parlem dels esperits de l'astral inferior, tinc una curiositat. Existeix el dimoni o el diable?

No hi ha cap entitat dedicada al mal per sempre i menys amb els poders de destrucció tan omnipotents que se li atribueixen a aquest suposat Diable. Les entitats que habiten l'astral inferior són esperits poc avançats en el sentiment. I, com ja he dit, això pot succeir perquè es tracti encara d'esperits joves, o, perquè sent esperits ja més o menys vells, han avançat poc en el desenvolupament dels sentiments. Encara que hi hagi esperits en l'astral inferior que puguin ser molt intel·ligents, i hagin utilitzat aquesta intel·ligència per a perjudicar altres esperits, si encara no han desenvolupat els seus sentiments, no són savis, perquè la saviesa procedeix de coneixement del sentiment, i són desgraciats, perquè viuen en l'egoisme y desconeixen la felicitat. L'enveja de no posseir la saviesa i la felicitat que intueixen que han aconseguit els esperits que han vençut l'egoisme i coneixen l'amor l'empeny a obstaculitzar amb totes la seves forces l'avanç espiritual dels seus germans encarnats, perquè tampoc ells puguin gaudir de la felicitat que emana de l'amor. Com diu el refrany: "Mal de molts, consol de ximples". Per això, s'organitzen entre ells amb l'objectiu d'obstaculitzar el progrés dels desencarnats i captar adeptes per a les seves files. Però la seva capacitat d'acció sobre els encarnats és prou limitada, malgrat que els encarnats, pels seus propis actes, es deixen influir per ells. També la seva expansió està limitada a les franges vibratòries més baixes, ja que per a aconseguir franges més altes haurien d'estimar, i ja que es neguen a fer-ho, s'autorecloen en aquell nivell. Després tenen el problema d'estar en constants lluites entre faccions rivals, perquè a conseqüència de l'egoisme "tots volen ser el cap". Però tard o d'hora aquests esperits es cansen de ser "dolents", perquè són tremendament infeliços i cerquen sortir d'aquesta situació. Aleshores són rescatats pels esperits de franges més elevades que tenen posats de socors a les regions confrontants a aquestes regions inhòspites.

Quan vam parlar dels viatges astrals em vars dir que l'esperit encarnat, una vegada alliberat del cos, pot viatjar cap a on el seu pensament el porta de forma quasi instantània.

Així és, però només en els nivells vibratoris compatibles amb el seu propi.

Passa també que un esperit desencarnat té llibertat per a viatjar per les diferents franges del món astral?

Els esperits dels nivells superiors gaudeixen de major llibertat de moviment i poden descendir als nivells inferiors, encara que per a ells esdevingui tan incòmode com per a vosaltres ho seria caminar per dins d'un fanguer. Els esperits de nivells inferiors no poden ascendir a nivells superiors fins que no aconseguixin augmentar el seu nivell vibratori, i això només s'aconsegueix quan evolucionen espiritualment. Per tant, els contactes entre esperits de diferent nivell sempre es realitzen descendant el més avançat a la regió del menys avançat. Els esperits que habiten a les zones denses de l'astral inferior troben major dificultat per a moure's en el seu entorn, semblant quasi que viuen amb les mateixes limitacions que té un humà encarnat, ja que la vibració de la "matèria astral" d'aquesta zona és tan baixa que s'assembla molt a la de la matèria física. No així els esperits de l'astral superior que poden viatjar lliurement, encara que perquè aquests es manifesten en l'astral inferior i puguin ser vistos pels seus habitants han d'ajustar la seva vibració, i això els resulta tan penós com ho és per a vosaltres el respirar en una habitació plena de fum.

Per què hi ha aquesta separació entre nivells?

Aquesta separació és inherent a la naturalesa del món astral i impedeix que els esperits poc avançats puguin infiltrar-se a les regions d'alta vibració, on impera l'amor, i causen dany als seus habitants.

Però hi ha algun tipus de connexió entre aquestes franges vibratòries o estan completament separades entre si?

Les separacions no són abruptes sinó graduals. Igual que la densitat de l'atmosfera disminueix de forma progressiva en allunyar-nos de la superfície terrestre, així ho fa també la densitat de la matèria astral. Les diverses comunitats de l'astral estan connectades entre si i hi ha un trànsit d'esperits, amb la limitació que hem indicat anteriorment. És a dir, mentre els avançats poden moure's lliurement pel seu nivell i els nivells inferiors, els menys avançats només poden arribar a nivells superiors augmentant el seu nivell vibratori, per mitjà de l'evolució

espiritual. Les comunitats de l'astral mitjà són ajudades per les comunitats de l'astral superior, de les quals reben assessorament espiritual i tècnic per a organitzar les seves comunitats conforme a les lleis espirituals més avançades. Al seu torn, d'aquestes comunitats de l'astral mitjà, parteixen missions d'ajuda als esperits de l'astral inferior que estan en condicions de marxar d'aquesta franja vibratòria, per haver pres consciència del mal que van fer, perquè han mostrat penediment i voluntat de millora, i per haver demanat ajuda sincera per a sortir d'aquesta situació.

I en què consisteixen específicament aquestes missions d'ajuda?

Perquè us en feu una idea, podem dir que les comunitats d'esperits més avançats actuen com una espècie d'ONGs espirituals, que baixen a ajudar o rescatar als esperits en patiment en situacions prou compromeses. S'assembla a rescatar civils ferits per un bombardeig amb l'aguait dels combatents, o als refugiats procedents de regions devastades per les guerres, per les situacions de fam, o per les catàstrofes naturals. Amb aquest objectiu creen hospitals, albergs i escoles en certes regions limítrofes entre l'astral inferior i mitjà, per a l'atenció i reeducació dels esperits acabats de rescatar de les franges vibratòries baixes. En aquests llocs passaran el temps necessari per a la seva rehabilitació. Una vegada recuperats, molts d'ells s'impliquen activament en els mateixos treballs d'assistència i rescat d'esperits en patiment de l'astral inferior dels quals ells se'n van beneficiar, la qual cosa els fa sentir que són útils i una mica més feliços, perquè és la manera que tenen d'agrair el que es va fer per ells, i perquè desitgen ajudar de cor als seus germans, perquè comprenen perfectament el que estan passant, ja que ells ho van patir recentment en les seves pròpia pell. Així també s'ajuden a si mateixos, elevant el seu patró vibratori amb els actes d'amor que realitzen pels altres. Una vegada recuperen el nivell vibratori adequat, i si ells així ho desitgen, poden tornar a les seves llars espirituals.

Tornant al tema de la reencarnació. Jo em pregunto, si hem viscut altres vides, i el naixement a la vida física no és el principi, quin és, llavors, el principi de la vida de l'esperit, si és que n'hi ha?

L'esperit és creat ignorant. En realitat el que es crea és el principi espiritual, l'espurna vital. A partir d'aquest moment, l'espurna vital primigènia, a través d'un procés que dura milions d'anys, va experimentant un procés de millorament per mitjà de l'experiència que aconsegueix en lligar-se a les formes materials adequades al seu nivell evolutiu.

No entenc a què et refereixes amb la frase "lligar-se a les formes materials adequades al seu nivell evolutiu". Podries explicar-te millor?

M'estic referint a l'encarnació. Quan el principi espiritual primigeni ja ha evolucionat prou, i ja és molt més que això, li diem esperit. L'esperit es lliga a la forma material, que és el cos, per a aprendre d'aquesta experiència. En etapes més primitives, el principi espiritual primigeni es lliga a formes materials més simples, primer del regne mineral (primer nivell), després del vegetal (segon nivell), després de l'animal (tercer nivell), i més endavant, ja com a esperit en fase humana (quart nivell), i en cadascuna d'aquestes experiències físiques aprèn. Aquest aprenentatge és retingut pel ser espiritual per sempre, de manera que quan inicia una nova encarnació ho fa amb el coneixement obtingut en la suma de les incomptables encarnacions anteriors.

Vols dir que en vides anteriors hem sigut animals, i si anem encara més enrere hem pogut encarnar en una pedra?

Més o menys, encara que no exactament, ja que en les etapes anteriors, la individualitat de l'ésser encara no està tan definida com en la fase humana. Aquesta es va aconseguint progressivament.

Què vols dir amb això?

Doncs que no és correcte dir que el teu esperit va estar encarnat en una pedra, perquè en aquesta etapa no es podia considerar ni que l'espurna vital fos un esperit individual, ni que una pedra tinguí una individualitat dins del regne mineral. Què passaria amb l'espurna vital si partíssim la pedra en dos o tres fragments? Que es dividiria? Doncs no. No obstant sí que podem dir que un protoesperit està encarnat en un gos, ja que el seu grau d'individualització ja està més avançat.

I perquè l'anomenes protoesperit?

L'he utilitzat aquí per a diferenciar-lo de l'esperit que es troba en fase humana. És una etapa anterior a la de l'ésser espiritual, en el qual ja hi ha un grau d'individualitat prou alt, però encara no es disposa de lliure albir, i correspon als sers espirituals que encarnen en mamífers superiors.

Què és el que es pretén aconseguir amb aquesta espècie de programa d'encarnacions successives?

Que el ser espiritual avanci tant en coneixement com en sentiment, que creixi en saviesa i amor.

Fins a quan? És a dir, hi ha algun límit màxim al qual puguem arribar?

El límit màxim al qual es pot arribar per mitjà de l'evolució progressiva és la capacitat de Déu. I com aquesta és infinita, arribem a la conclusió que no hi ha límits. És un procés d'evolució constant i infinit. Però si et refereixes al procés d'encarnacions materials, a mesura que l'esperit avança, les encarnacions es van espaïant cada vegada més, i el temps que passa l'esperit sense encarnar augmenta. Fins que arriba a un punt en què l'esperit ja no necessita continuar encarnant en el món físic per a evolucionar, i llavors continua la seva evolució en els plans més subtils de l'existència. Entraríem llavors en el cinquè nivell, havent-n'hi dos més per sobre d'aquest. Però als humans de la Terra encara us falta força per a arribar a aquest punt, per la qual cosa no té sentit que parlem ara d'això.

Encara que em repeteixi en les preguntes, les torno a fer perquè crec que em pots ampliar més que al principi algunes respostes. Aquí va aquesta: Si l'esperit té un principi, té un final? ¿És a dir, l'esperit pot morir?

L'esperit no pot morir. Seria un contrasentit que després de tot l'esforç realitzat per l'esperit per a avançar, en el més elevat estat de la seva evolució deixés d'existir. Tingueu clara una cosa: l'esperit és immortal. Només moren els diferents cossos en els quals s'encarna per a evolucionar.

Ja, però podria passar que quan estigués molt evolucionat i prop de Déu es fusionés amb aquest?

L'esperit en evolucionar s'acosta a Déu, però no es fusiona amb ell, és a dir, no perd la seva individualitat, ja que perdre la individualitat seria quasi com morir. Més aviat la seva voluntat es torna cada vegada més afí amb la del Creador i s'integra voluntàriament en el pla diví.

Em podries donar una visió general o algun exemple perquè puguem entendre de manera global el procés d'evolució espiritual?

Sí. L'evolució individual dels esperits s'assembla a la de l'ésser humà en una sola vida. Un nounat únicament desenvolupa per si mateix i de manera biològicament programada les funcions vitals per al manteniment de la vida orgànica. No té capacitat de decisió pròpia i depèn totalment dels pares per a subsistir. A mesura que el nen creix va adquirint progressivament certa autonomia i cada vegada és menys dependent dels pares. Arribada l'etapa de l'adolescència, l'individu sent cada vegada més la necessitat d'experimentar per si mateix, de sentir-se lliure i independent per a prendre les seves pròpies decisions. Això moltes vegades l'enfronta amb els seus pares. Malgrat que aquests l'intenten aconsellar amb l'experiència que els dona l'haver viscut més temps, l'adolescent ho pren com una intromissió en la seva vida. Moltes vegades pren decisions errònies, encara que hagi rebut advertències dels pares. Però li esdevé necessari experimentar-ho per si mateix malgrat això el pugui fer patir. En la mesura que va experimentant i aprenent del resultat de les seves pròpies decisions va madurant fins a arribar a l'etapa adulta, on aconsegueix la independència completa dels pares.

El procés d'evolució espiritual és semblant al del nen que es torna adult. Inicialment, el principi espiritual primigeni és totalment dependent d'altres éssers espirituals més avançats, que dirigeixen la seva evolució per complert. L'encarnació en aquestes etapes serveix per a adquirir experiència i perquè es desenvolupen certes qualitats com la intel·ligència i les emocions, que seran la base sobre la qual es desenvoluparà la voluntat pròpia del futur esperit, com al nen petit li serveix la interacció amb el món per a desenvolupar-se, aprendre a parlar i a caminar, encara que no sigui capaç encara de prendre decisions importants pel seu compte. A mesura que el ser espiritual evoluciona se li permet participar en la presa de decisions, és a dir, adquireix certa autonomia. Arribat cert moment, quan el ser espiritual està prou madur, adquireix el lliure albir, que és la capacitat de decidir el seu destí per si mateix. És a dir, adquireix la seva independència i pren les seves pròpies decisions respecte a la seva evolució. Els esperits tutelars exerceixen en aquest moment un paper semblant al d'aquests pares que aconsellen i adverteixen dels perills que comporten certes actituds, però que no obliguen, i permeten que l'esperit triï el seu propi camí, que s'equivoqui una i mil vegades, que aprengui per experiència pròpia, i que sigui ell mateix el que arran de les seves vivències decideixi variar o no el rumb de la seva evolució.

Això m'aclareix alguns dubtes, però segueixo sense comprendre aquestes primeres etapes en què parles de l'espurna vital i encarnació en les regnes mineral, vegetal i animal. Què és el que es pretén que aprengui el ser en aquestes etapes?, ja que sembla que el principi espiritual primigeni, l'espurna vital, el protoesperit o com vulgui que l'anomenis, no tingui consciència del que fa.

Igual que li passa al nounat, encara que el ser espiritual encarnat en les primeres etapes de la seva evolució no sigui conscient ni tan sols de la seva pròpia existència, això no li impedeix aprendre, i aquest aprenentatge queda en l'esperit per sempre, de manera que, encara que sigui de manera inconscient fins que l'esperit està més avançat, quan inicia una nova encarnació, no parteix de zero, sinó amb el coneixement obtingut en la suma de les encarnacions prèvies, i del període entre encarnacions.

Podreu comprendre l'evolució espiritual en les primeres etapes prenent com a referent el procés d'evolució de les espècies. Vosaltres mateixos situeu el principi de la vida fa milers de milions d'anys, amb l'aparició a la Terra de éssers unicel·lulars que progressivament van anar guanyant en complexitat, sorgint una primera diferenciació entre els regnes animal i vegetal, i evolucionant cada regne cap a un increment gradual de la multiplicitat i complexitat de les formes de vida a partir de formes més simples. Per exemple, el regne animal va passar en una primera etapa dels éssers unicel·lulars a pluricel·lulars. Més tard van aparèixer els vertebrats, entre ells els peixos. Dels peixos van evolucionar els amfibis, dels amfibis, els rèptils, dels rèptils, les aus i de les aus els mamífers, en un procés que ha durat milions d'anys. Posteriorment, dels mamífers més avançats van sorgir els homínids i d'aquí les successives espècies d'homes primitius, que cada vegada tenien una capacitat cranial més gran que els seus antecessors, des de l'Homo Habilis, passant per l'Homo de Neardenthal, l'Homo de Cromanyó, fins a arribar a l'Homo Sapiens Sapiens actual.

En realitat, tot aquest procés evolutiu que s'esdevé en el nivell físic està dirigit des del món espiritual amb l'objectiu que els esperits en evolució trobin el suport físic adequat per a desenvolupar les seves creixents capacitats, doncs necessiten per a la seva progressió experimentar la vida física en totes les seves manifestacions, des de les formes més simples fins a les més avançades. Són les entitats espirituals avançades les que promouen l'aparició d'espècies més evolucionades en el món físic quan hi ha la necessitat de proporcionar als éssers espirituals d'un vehicle físic més adequat, que els permeti continuar avançant en el seu aprenentatge. Aquestes noves espècies sorgeixen com a

modificacions de les espècies ja existents, perquè el procés de transició de l'esperit d'una espècie a una altra sigui progressiu i no abrupte.

Vols dir llavors que l'ésser espiritual ha d'encarnar en totes les espècies per a poder avançar?

En totes no, perquè hi ha moltes espècies que són de nivell equivalent però sí que ha de passar per tots els nivells.

I no pot succeir que a mesura que els esperits avancen escassegin els protoesperits que necessiten encarnar en les espècies inferiors? Que passaria aleshores amb aquelles espècies?

El procés de creació espiritual no cessa mai, de manera que sempre hi ha éssers en els diferents nivells evolutius que necessiten encarnar en el món físic per a aprendre. El que sí que és cert és que en el procés creatiu hi ha cicles o etapes de major i menor intensitat creadora, de manera que de vegades succeeix que s'acumulen gran quantitat d'esperits o protoesperits en una etapa, podent haver-hi menys en les etapes anteriors o posteriors, com passa amb les taxes de natalitat de molts països, en els que es donen períodes d'explosió demogràfica alternant amb períodes de menor natalitat. Però tot això està previst en el pla còsmic d'evolució, i no dubteu que les entitats espirituals superiors que s'encarreguen de dirigir-ho coneixen perfectament aquestes necessitats. Si hi ha una gran quantitat d'éssers que estan donant simultàniament el mateix bot evolutiu, poden determinar l'extinció massiva de determinades espècies que no es requereixen en determinats moments, com va passar amb els dinosaures, i l'aparició i proliferació de noves espècies evolutivament més avançades.

Segons el que m'exposes, vols dir que pot l'esperit d'un animal encarnar en un humà?

Com ja he dit, a mesura que l'esperit avança necessita també en l'encarnació un cos material més avançat, però no molt més que la seva capacitat, ja que quedaria desbordat per la situació, de la mateixa manera que l'estudiant d'una escola de pilots no comença la seva formació anant directament a pilotar un avió de passatgers, sinó que inicia el seu aprenentatge primer amb un simulador de vol, després pilota avionetes i només quan està preparat s'inicia en el pilotatge d'avions grans. El protoesperit pot encarnar en un primat, encara sense lliure albir complet, encara que ja amb prou capacitats, tant d'intel·ligència com de sentiment, després pot encarnar en un homínid, i a mesura que va aprenent anirà encarnant en espècies

amb capacitat cranial més adequada a les seves necessitats evolutives. De manera que l'esperit d'un animal acabarà evolucionant fins a arribar a ser un esperit humà, encarnant en algun moment en l'espècie humana. Però això no succeirà abruptament, en una vida immediata, sinó després d'un procés encarnatori en espècies intermèdies, de la mateixa manera que un nen que està a primer de primària que hagi aprovat totes les assignatures no passarà al curs següent a segon de batxillerat, sinó a segon de primària, i a mesura que vagi superant els cursos posteriors arribarà un moment en què arribarà a segon de batxillerat.

I al revés, pot l'esperit d'un humà encarnar en animal?

Segons l'anteriorment descrit, l'encarnació d'humans en animals no és possible, ja que seria un retrocés en l'evolució. L'esperit pot estroncar-se en la seva evolució, però no pot involucionar o retrocedir a etapes evolutives que ja tenia superades, de la mateixa manera que si un alumne no supera els exàmens d'un curs no se'l fa baixar a un curs inferior, sinó que se li fa repetir l'any següent el mateix curs.

Doncs si això és així, és a dir, si tots hem sigut una vegada animals i els animals seran en el futur com nosaltres, em fa qüestionar-me molt el comportament que tenim cap a ells, sobre tots els més pròxims en evolució, com els mamífers superiors. Per exemple, el criar-los per a menjar la seva carn o utilitzar la seva pell, la caça i els espectacles basats en fer patir els animals, com la tauromàquia, sent com estan espiritualment tan prop de nosaltres, és quasi com fer-li-ho a un humà!

Així és. Com a germans menuts vostres que són, mereixen una major consideració i respecte. Però sent que la majoria d'humans no té respecte per la vida ni els drets dels de la seva pròpia espècie, és difícil encara esperar d'ells un respecte cap als quals consideren quasi res. Encara així aneu progressant respecte a èpoques passades. Els homes de les caveres no veien cap problema de menjar carn humana, no obstant en l'actualitat el canibalisme és considerat un acte repugnant i inhumà. I per què? Doncs perquè el grau de sensibilitat respecte a la resta de sers humans s'ha incrementat respecte a aquella època primitiva. Amb els animals succeirà el mateix. Quan la majoria es sensibilitzi amb el seu patiment i se'n adoni que són germans molt pròxims en l'evolució, tant física com espiritualment, deixaran de ser esclavitzats, torturats i assassinats per a menjar la seva carn o vestir-se amb les seves pells. De fet, ja teniu moltes persones que considerarien una aberració menjar-se les seves mascotes i ja hi ha en el vostre món moltes persones que lluiten per defensar els drets dels animals i que

han renunciat a menjar-se'ls, perquè ja han evolucionat prou per a prendre consciència del llaç que els uneix a ells. A mesura que la humanitat avanci espiritualment ho farà també el vegetarianisme i el respecte pels drets dels animals. En les civilitzacions humanes, espiritualment més avançades, un escaló per damunt de les vostres, el menjar carn d'animals els és tan repugnant com ho és per a vosaltres menjar carn humana, i, per descomptat, no es diverteixen engabiant, torturant o matant animals, com passa en el vostre món.

Ja però jo sempre he sentit que per a estar sa cal menjar de tot, també carn, i que si no menges carn pots emmalaltir per la manca d'algun nutrient essencial. Què hi ha de cert en això?

És cert que quan una persona que ha menjat carn durant tota la seva vida decideix passar-se al vegetarianisme és recomanable que ho faci progressivament, perquè la seva fisiologia s'ha d'acostumar a això. Però no és cert que el vegetarià tingui cap dèficit alimentari. Els llegums són fonts de proteïna abundant i no provenen de la carn. Tot al contrari. És molt més saludable. Sent vegetarians evitareu moltes malalties que provenen de la putrefacció de la carn dins del vostre organisme i per la distorsió i el descens de la taxa vibratòria del cos astral que provoca la ingestió d'un ésser tan semblant en evolució a vosaltres. Per a la vostra fisiologia, una dieta ovolacto-vegetariana és perfectament saludable i aporta tot el que l'organisme necessita.

I de què depèn que l'esperit deixi d'encarnar en una espècie i passi a encarnar en una altra més evolucionada?

De l'avanç que hagi aconseguit durant aquesta etapa. Fins que el l'ésser espiritual no hagi après prou encarnant en les espècies de semblant nivell evolutiu, no passarà a encarnar en espècies del nivell evolutiu immediatament superior. Els éssers que més ràpid avancen són els primers que passaren a encarnar-se en les espècies un escaló per sobre de l'actual.

I això pot succeir també en humans? Vull dir, què passarà quan nosaltres evolucionem per damunt de la capacitat de la nostra espècie a nivell físic?

Vosaltres encara no utilitzeu ni la quarta part de la capacitat potencial del vostre organisme, així que encara esteu lluny de poder argumentar que el vostre organisme s'ha quedat obsolet per a donar suport a les vostres creixents capacitats. De totes maneres, l'espècie humana del vostre planeta ja va evolucionat en el pla físic, lenta però

inexorablement, paral·lelament al vostre progrés espiritual, així que no heu de preocupar-vos per si el cos no respon al vostre nivell evolutiu. Com ja he dit, la fase d'evolució humana no és ni de bon tros el final de l'evolució espiritual. Ni tan sols el nivell d'humanitat en què esteu vosaltres és un nivell avançat encara, ni en l'espiritual ni en el físic. Igual que dos escalons per sota del vostre existia l'Homo Habilis i un graó per sota l'home de Neardenthal, per damunt del vostre nivell existeixen 4 nivells d'humanitat més (des del 4.4 al 4.7), espiritualment amb major capacitat d'amor i de saviesa. Aquests éssers sí que necessiten cossos més avançats, més subtils i amb major capacitat que els vostres per a poder desenvolupar tot el seu potencial.

I on estan aquests superhomes que jo no els veig enlloc?

Hi ha humanitats senceres habitant altres planetes, comprnent tots els nivells evolutius, i per tant, també els que són superiors als vostres. Fins i tot alguns pocs d'aquests humans més avançats han viscut i estan vivint entre vosaltres per a ajudar-vos a incrementar el vostre nivell evolutiu. Però parlarem d'aquest tema més endavant.

I cap a on va la nostra evolució física? És a dir, en què canviarà el nostre cos físic?

Serà com anar canviant de roba, des d'un vestit d'espart fins a un vestit de seda, passant per la pana, la llana i el cotó com a etapes intermèdies. Es tornarà més subtil, menys dens, i per tant necessitarà una alimentació menys agressiva: serà més energètica i menys material. Continuarà augmentant la capacitat cerebral, la qual cosa, a banda de permetre un major desenvolupament de la capacitat intel·lectual, servirà per a donar suport al desenvolupament de les percepcions extra sensorials com la telepatia, clarividència, telekinesia, que per a vosaltres ara només estan en estat latent, fins al punt que la majoria les desconexeu i negueu la seva existència. De fet, els pocs que les tenen desenvolupades, sigui de forma innata o per la seva pròpia voluntat i esforç, són considerats uns llunàtics per la resta. En general serà un cos menys dotat per als treballs físics durs i més sensible als sentiments i als pensaments.

CONFIGURACIÓ DE L'ÉSSER HUMÀ.

Ja que estem parlant de l'evolució física del cos voldria reprendre el tema de la configuració de l'ésser humà que vam començar a tocar al principi perquè en necessito saber una miqueta més. Si no vaig entendre malament, l'ésser humà encarnat està compost d'un cos i un esperit, residint en aquest últim totes les capacitats que generalment atribuïm al cervell, com la intel·ligència, la capacitat de sentir, la consciència, la voluntat. És això correcte?

En realitat és una mica més complex.

M'ho podries exposar?

Sí. Si recordes quan vam parlar de l'essència i estructura de l'univers vam parlar de l'existència de quatre estats diferents de condensació de l'essència vital o principi espiritual, que constituïen els universos espiritual, mental, astral i físic. L'ésser humà també participa de cadascuna d'aquestes essències. De fet, un humà físicament encarnat està compost de quatre cossos interconnectats. De menor a major vibració, serien el cos físic, que tots coneixeu, el cos astral (o energètic), el cos mental i el cos espiritual. No penseu que aquests cossos per ser més subtils no tenen una estructura i organització complexes.

Quina és la naturalesa d'aquests cossos?

Podem dir que cada cos posseeix un codi genètic propi a partir del qual s'estructura, i que l'organització dels cossos més densos depèn de la dels més subtils, estant tots ells estretament interconnectats, no podent existir els cossos de major densitat al marge dels més subtils.

No entenc el que vols dir.

Doncs que el cos físic es construeix en realitat sobre el motlle o patró determinat per la configuració del cos astral i aquest sobre el motlle que constitueix el cos mental, que al seu torn es configura sobre el motlle que li marca el cos espiritual, de manera que el cos mental és un pont entre el cos espiritual i l'astral, i el cos astral un pont entre el cos físic i els altres dos. Quan sobrevé la mort, en realitat el que succeeix és que un d'aquests quatre cossos, el físic, se separa definitivament de la resta, i, en perdre el suport que li dóna la vida, es descompon. Però l'ésser humà continua vivint amb els seus tres cossos més subtils.

I què és el cos astral?

El cos astral és un cos, l'aparença del qual és semblant a la del cos humà, però d'aspecte lluminós i semitransparent. En realitat està compost d'un fluid gaso-energètic, que resulta de la combinació de quatre gasos nobles: heli, argó, xenó i criptó energitzats amb la llum d'alta vibració que prové del Sol. El cos astral en un humà encarnat està superposat sobre el cos físic i íntimament lligat a ell, de manera que interpenetra cadascuna de les cèl·lules de l'organisme i els proporciona l'energia vital que necessiten. La funció dels gasos nobles és la de ser els portadors materials d'aquesta energia, que no pot ser absorbida directament pel cos físic. És a dir les molècules gasoses capten l'energia vital del sol, augmentant la seva vibració i després la transmeten al cos reduint la seva taxa vibratòria. Quan l'esperit es lliga a l'òvul acabat de fecundar, el seu cos astral constitueix un patró per al desenvolupament i formació del cos humà, des del zigot fins a l'adult, aportant fins i tot una part de la càrrega genètica pròpia de l'esperit encarnant al zigot.

Doncs jo pensava que la dotació genètica era el 100% heretada dels progenitors, sent un 50% provinent de cada pare.

L'herència dels pares aporta el 90% de la càrrega genètica i l'esperit encarnant, mitjançant la configuració genètica del cos astral, n'aporta un 10%. Aquest és el mecanisme principal mitjançant el qual es produeix l'evolució de l'espècie, perquè en cada generació els esperits encarnants incorporen al cos físic part de les modificacions que han incorporat en el seu cos astral, les quals són conseqüència al seu torn de les modificacions dels cossos mental i espiritual, que han anat realitzant com a conseqüència del seu progrés evolutiu.

Em pots explicar una mica més l'estructura del cos astral i com es produeix la connexió amb el cos físic?

Sí, el cos astral està estructurat en 7 capes, cadascuna de les quals vibra en diferent rang de freqüència, i per això té associat un color diferent, i està associada a diferents funcions del cos físic. La seva estructura s'assembla a la d'una xarxa elèctrica, l'objectiu de la qual és abastir completament d'energia vital el cos, composta d'incomptables cables o filaments (anomenats en orient nadis) que s'agrupen en determinats punts en feixos de filaments, anomenats meridians, per on transcorren fluxos d'energia majors. Els centres principals d'entrada d'energia, que la medicina oriental anomena xakres, són set i estan localitzats al llarg de la columna vertebral. El xakra principal és el que està situat en el plexe solar, al final de

l'estèrnum. La seva funció és captar i distribuir energia vital als altres sis xakres principals. Cada un d'ells representa la connexió de cadascuna de les capes del cos astral amb el cos físic. Per a conèixer més detalls de configuració del cos astral correspondència entre capes, xakres i òrgans et recomano el llibre "El hombre, célula cósmica" del grup Atzlán.

Has dit que el cos astral és d'aspecte lluminós i semitransparent. Llavors es pot veure?

Amb el degut entrenament es pot arribar a veure l'energia del cos astral que sobresurt del cos físic, la qual cosa normalment es coneix amb el nom d'aura. Hi ha persones que de manera natural tenen aquesta capacitat desenvolupada. Quan l'ésser està deslligat del cos físic es pot apreciar amb tota la seva extensió que l'aspecte és realment el d'un ésser humà però d'aspecte semitransparent i lluminós, i és el que se sol veure quan algú comenta que ha vist a un ésser estimat mort recentment. També per mitjà de certs aparells es poden detectar i mesurar les seves oscil·lacions. Per a una ampliació sobre aquest tema et recomano els llibres de Bàrbara Ann Brennan, doctora en física atmosfèrica, que va treballar com a investigadora a la NASA, que és una de les investigadores que ha començat a demostrar científicament per al vostre món l'existència del cos astral, que ella denomina el Camp Energètic Humà (CEH).

És veritat que pels colors de l'aura es pot saber el nivell evolutiu d'una persona?

Sí. Els éssers més avançats tenen una aura més extensa i brillant. Els éssers que actuen contra la llei de l'amor tenen l'aura bruta, és a dir, els colors de la seva aura són opacs i tèrbols, una barreja de cada color amb el negre. També la depressió emocional i la malaltia disminueixen la brillantor de l'aura.

I què són el cos mental i el cos espiritual?

No entraré en detalls respecte la configuració d'aquests cossos, perquè us confondria. El més important és que el cos mental és la seu del pensament, mentre que el cos espiritual és la seu de la consciència, la voluntat i el sentiment. Més endavant aprofundirem en el desenvolupament dels sentiments, i en les relacions que s'estableixen entre pensaments i sentiments, ja que són la clau del procés d'evolució espiritual.

LA REENCARNACIÓ HUMANA I EL SEU PAPER EN L'EVOLUCIÓ ESPIRITUAL.

Encara que ja hem parlat d'ella, podries donar-me una definició exacta del que és la reencarnació?

La reencarnació fa referència a la multiplicitat de vides físiques o encarnacions, és a dir, que un mateix ser o esperit que ha animat un cos des del naixement fins a la mort pot tornar a encarnar en un nou nounat i viure una nova vida en el món físic.

Quin és l'objectiu de la reencarnació respecte a l'evolució espiritual?

L'aprenentatge espiritual s'assembla al què té lloc a l'escola. A l'escola existeix una alternança de períodes d'estudi amb períodes d'avaluació o examen, on l'alumne ha de demostrar el que ha après. El mateix succeeix amb l'aprenentatge espiritual. En l'etapa de desencarnat l'esperit estudia i es prepara espiritualment. En el període d'encarnat es tracta de posar en pràctica allò que s'ha après sense cap tipus de coacció, és a dir per voluntat lliure de l'esperit encarnat. Cada encarnació és una oportunitat d'avaluació d'un curs en particular. Si se supera aquesta avaluació es passarà a l'estudi d'un curs més avançat, que s'iniciarà en el pla espiritual amb l'aprenentatge de nous ensenyaments espirituals. Quan l'esperit està preparat i els seus nous coneixements assimilats, tornarà a encarnar per a refermar-los al seu interior amb la pràctica.

Doncs a mi em sembla que hi ha persones que afronten en la vida proves molt dures que jo no sé si seria capaç de superar.

En cada encarnació cada esperit afronta unes proves que són pròpies d'aquesta encarnació i que estan d'acord amb la seva capacitat espiritual. L'esperit coneix abans d'encarnar quin tipus de proves necessita per a avançar i es prepara conscienciosament per a poder superar-les amb èxit en el període en què no està encarnat, igual que l'esportista que participa en una final de competició no hi arriba per casualitat, sinó que s'ha entrenat conscienciosament durant tot l'any, havent superat prèviament diverses proves de qualificació. Per tant, a ningú se li enfronta a proves que no pot superar.

No entenc quina és la necessitat de la reencarnació. Per què és necessari viure més vegades al món físic?

Per ventura un alumne acaba la seva formació en un sol curs? Encara que hagi après moltes coses en un sol curs, sempre hi haurà quelcom

que no hagi pogut aprendre i que requereixi més temps. L'esperit en evolució és també un alumne i també necessita més d'un curs, és a dir de més d'una vida, per a aprendre tot el que necessita i vol.

I no podria viure's aquí una vegada i després passar a un altre pla de l'existència i seguir allà evolucionant sense necessitat de tornar a la Terra?

Podria, però, igual que seria un balafament tirar un vestit després d'haver-nos-el posat una sola vegada, seria una infrutilització del món material que només poguéssim utilitzar-lo una sola vegada, uns 100 anys com a màxim que pot durar una de les vostres vides físiques, amb la de milers de milions d'anys que ha costat que es formi un planeta i que s'hagin desenvolupat les condicions per a albergar-hi vida. És una qüestió d'optimització de recursos. Potser vosaltres teniu escoles per a un sol any? En el vostre món, un alumne passa almenys sis anys en el mateix col·legi sense necessitat de canviar de centre. Per exemple, en un col·legi de primària, l'alumne hi estarà des dels 6 fins als 12 anys. Només quan l'alumne finalitza la seva formació de primària i passa a l'ensenyament secundari canvia de centre. Doncs el mateix succeeix amb l'esperit en formació. El vostre planeta és com una escola de primària on els esperits en edat de primària vénen a aprendre. Quan l'esperit hagi après tot el que aquesta escola, és a dir, aquest món, pugui ensenyar-li, podrà llavors passar a una altra escola en què s'imparteixi una educació superior, és a dir, podrà encarnar en un altre món més coincident amb el seu nivell evolutiu i necessitats d'aprenentatge. Mentrestant, continuarà evolucionant en aquest món, o en un altre de semblant nivell.

I per què si hem viscut abans, no ens en recordem d'altres vides?

És una necessitat de l'esperit en el vostre actual estat evolutiu.

I per què necessitem oblidar aquest suposat passat d'altres vides?

És necessari per a concentrar-vos en els objectius de l'actual vida, sense que hi hagi records propis o d'altres persones que impedeixin que l'esperit actuï amb lliure albir, perquè la seva actuació no estigui condicionada pels actes del passat.

Això sembla estar en contradicció amb la llei d'evolució progressiva, ja que si l'esperit no pot recordar allò que s'ha après en vides anteriors, no és com si tornés a començar de zero cada vegada?

S'obliden els records concrets però no el que s'aprèn espiritualment. Això queda retingut per l'esperit en la seva memòria espiritual, encara

que no en la memòria física, que certament parteix de zero en cada encarnació. Perquè entengueu això, us posaré un exemple dels vostres dies. Imagineu-vos que algú inicia el seu primer curs d'aprenentatge en informàtica i se li assigna un ordinador per a realitzar el curs, perquè practiqui i guardi en la memòria de l'ordinador, tots els exercicis i els treballs del curs. Quan arribi al final del curs l'alumne haurà après una sèrie d'aspectes de la informàtica. En el curs següent canviarà de classe i canviarà d'ordinador. Se li assigna un nou ordinador amb la memòria a zero, i amb major capacitat de processament i de memòria perquè pugui disposar de tota la seva capacitat per a ampliar els seus coneixements. Encara que l'alumne no hagi pogut transferir els documents i exercicis de la memòria del primer ordinador a la del segon, tot allò que ja ha après sobre Informàtica, no ho va a oblidar. Amb aquest coneixement podrà configurar el nou ordinador al seu gust, no partint de zero, sinó fent ús dels coneixements adquirits en el primer curs, i això és independent del que li passi a l'ordinador antic o de les dades creades. Quan l'esperit encarna en un nou cos, aquest cos és com aquest ordinador nou amb la memòria a zero que se li dona a l'alumne en iniciar el curs, que l'alumne anirà emprant per a aprendre. Amb el temps el cos físic es desgasta fins al punt que ja no li serveix a l'esperit per a continuar avançant. Llavors és quan es fa necessari "jubilar" l'ordinador vell, és a dir, desencarnar. La memòria física, el cervell, es descompon amb la resta del cos, però no la memòria espiritual, que reté tot allò que s'ha après en aquesta vida. En l'estat de desencarnat l'esperit pot accedir a tots els detalls d'encarnacions anteriors ja que deixa d'estar restringida la seva capacitat a la capacitat del cos físic.

Llavors podrem recordar totes les nostres vides anteriors quan haguem mort?

Tot allò que s'ha viscut en les encarnacions d'un esperit, i del període entre vides físiques queda arxivat per a ús personal de l'esperit, encara que mentre l'esperit està poc evolucionat, la seva capacitat d'explorar en aquesta memòria queda restringida a les vides més recents. La penetració en la memòria espiritual de les vides anteriors augmenta conforme l'esperit evoluciona.

Segueixo sense veure necessari l'oblit d'altres vides. En què pot li perjudicar l'esperit el record d'altres vides? Jo crec que seria més aviat al contrari. Si l'esperit conserva la memòria de les seves vides passades, no prendrà major consciència del procés evolutiu i aprofitarà millor l'encarnació per a evolucionar?

El raonament que fas és correcte per als esperits que han aconseguit ja cert nivell evolutiu, però no per als esperits menys avançats, als quals un excés d'informació podria obstaculitzar el seu desenvolupament, per no saber emprar correctament aquest coneixement. De manera que el coneixement es va fent accessible a mesura que l'esperit va evolucionant i va esforçant-se per buscar-lo.

Doncs m'hauràs de posar un exemple perquè entengui el que vols dir, perquè no em queda clar en quina manera poden entorpir l'evolució d'un ésser els records de les vides passades.

Val. Imagineu que algú ha sigut un assassí en una vida passada i que tant ell com altres esperits que van conviure amb ell recorden les malifetes que va cometre. Aquest esperit ara ha reflexionat respecte al dany que va fer i té el propòsit d'esmenar-se en la nova vida que ha començat. Imagineu que tornés a encarnar al mig de les persones que van conviure amb ell i que recorden el que va fer. En aquestes circumstàncies, l'esperit estaria marcat pel seu passat i segurament rebria el menyspreu continu de les persones que recorden que va ser un assassí i que no són prou avançades espiritualment per a comprendre que tots hem errat en el passat i que tots hem necessitat innumerables oportunitats per a rectificar. Podria haver-hi alguns que volguessin ajustar-li els comptes, prendre's la revenja pels comptes pendents del passat. Així mateix, l'esperit podria, davant aquesta pressió de l'entorn, torturar-se emocionalment, o pitjor encara, venjar-se d'aquells que l'oprimeixen i tornar a reprendre les seves activitats delictives, amb la qual cosa, lluny d'aconseguir una millora, estariem condemnant-lo a l'estancament espiritual.

I com el beneficiaria l'oblit de les vides passades?

Podeu considerar com si l'esperit s'hagués acollit a un programa de protecció de testimonis, en el qual el testimoni protegit, antic delinqüent, arran de voler col·laborar amb la justícia, i per a evitar represàlies dels seus antics companys, se li dona una nova identitat, un treball nou en un lloc diferent, perquè iniciï una nova vida lluny del perill, amb l'objectiu de reinserir-lo en la societat. En aquest cas, aquest efecte, el de la nova identitat, s'aconsegueix mitjançant la reencarnació i l'oblit de les vides passades.

I sempre ha de ser així, és a dir, mai podrem recordar el que hem fet en vides anteriors mentre estiguem encarnats, sense esperar la mort?

Mai no. De fet, com et vaig dir al principi, hi ha persones que tenen records esporàdics d'altres vides, sobretot en l'infància, i alguns

aconsegueixen recordar alguns detalls a través d'hipnosi regressiva. A l'Orient, es coneixen molts més casos de records espontanis de vides passades en nens que a Occident. I això es deu al fet que en ser regions on es creu en la reencarnació, els pares no reprimeixen els nens quan aquests expliquen el que recorden. Però el record conscient només serà possible quan en el món encarnen majoritàriament esperits que hagin avançat prou en l'aprenentatge de l'amor per a no utilitzar el passat com a excusa per a no estimar. Recordareu quan compregueu que tots som germans i que hem errat en el passat, i que tots hem necessitat incomptables oportunitats per a rectificar. Així passa en mons més avançats, en els quals recordar una o diverses vides anteriors és d'allò més normal.

Doncs, ara que treus a col·lació les religions orientals, que creuen en la reencarnació, com l'hinduisme i el budisme, no em sembla que estiguin millor que nosaltres. Així està l'exemple de l'hinduisme, on la creença en la reencarnació s'utilitza per a justificar les desigualtats entre humans. Em refereixo al sistema de castes.

Perquè vegis un exemple que és l'evolució interior i no el coneixement exterior el que fa que l'esperit evolucioni, ja que fins i tot creient en l'existència de la reencarnació, han manipulat el seu significat per a justificar el seu egoisme. També és un exemple que per als esperits menys avançats, un excés d'informació obstaculitza el seu desenvolupament evolutiu, per no saber emprar correctament aquest coneixement. Els hinduistes que justifiquen el sistema de castes, encara no coneixent el passat directe de l'esperit, ja estan pressuposant que el que s'encarna en la casta dels intocables ha hagut ser algú que ha actuat malament en una altra vida, i ho utilitzen com a excusa per a, en compte ajudar-lo, fer-li la vida el més difícil possible. Quina lamentable conclusió, basada en l'egoisme, del que havent encarnat en la casta més afavorida materialment, podent tirar una mà al desfavorit, se la trepitja perquè ni tan sols pel seu propi esforç surti de la misèria. D'aquesta manera, en la pròxima encarnació, els que es van creure millors per haver sigut materialment afavorits, sí que s'exposen a encarnar en una situació de misèria com la dels intocables, perquè senten en carn pròpia el que és la misèria, el racisme i la incomprensió. Amb aquesta experiència, quan estiguin en situació de canviar l'estat de les coses, per exemple tornant a encarnar en la casta dominant, tal vegada se'n recordin del que van aprendre interiorment en la vida anterior en la que van ser intocables i treballen per l'abolició del sistema de castes. Al contrari, el budisme, d'origen posterior i espiritualment molt més avançat, mantenint la creença en la

reencarnació, incorpora ja la creença en l'amor al proïsme, no cercant ja arguments per a oprimir el proïsme, de manera que els budistes són creients en la reencarnació però no "castistes", és a dir, estan en contra del sistema de castes.

LA COMUNICACIÓ AMB EL MÓN ESPiritUAL

Perdona que insisteixi però no seria millor per a tots, tenir un record conscient de com funciona el sistema de les reencarnacions successives, per a aconseguir que els esperits evolucionin?

L'evolució espiritual només és autèntica quan ha sigut triada verdaderament, per decisió pròpia de l'esperit. Si l'esperit fos conscient en tot moment de la presència d'éssers superiors tutelant el seu progrés no actuaria lliurement, sinó condicionat per la presència dels seus guies. Li passaria igual que al nen que actua d'una forma en presència dels seus pares o els seus mestres, per temor o per respecte a aquests, mentre que en la seva absència, actua en forma diferent, més d'acord amb com és en realitat, ja que se sent més lliure, al no haver-hi cap adult que el pugui amonestar si fa alguna maldat. Durant el temps que l'esperit està desencarnat en el món espiritual, la presència dels sers superiors tutelars és més manifesta. L'encarnació en el món físic en les condicions a què us enfronteu, és a dir, sense records ni manifestacions evidents d'una supervisió superior, pretén que l'esperit actuï amb total llibertat, sense cap tipus de coacció, perquè sigui ell mateix mitjançant les seves pròpies experiències el que decideixi el que vol.

Aleshores això vol dir que hom no pot ser conscient de la realitat espiritual mentre estigui encarnat?

Tampoc és això. Si així fos no estaríem parlant tu i jo sobre això, ja que ara mateix tu estàs encarnat. El que vulgui sincerament aprofundir en la realitat espiritual obtindrà les respostes i l'ajuda espiritual que li cal. Mira l'exemple en tu mateix. Has començat a fer-te preguntes fonamentals i a buscar sincerament i vas obtenint respostes. Però la majoria prefereix mirar cap a un altre costat. La gran curiositat que teniu per esbrinar com funciona materialment l'univers és la que us impulsa a realitzar descobriments científics cada vegada més importants. També en allò espiritual, l'esperit necessita respondre als seus interrogants per a sentir-se realitzat i mitjançant la recerca de les relacions causa efecte es van aconseguint descobrir realitats que romanien ocultes a simple vista.

I com succeirà això? Com obtindrem una resposta?

L'esperit pot conèixer aquesta realitat espiritual aparentment oculta quan posa interès en aprofundir en si mateix, perquè les lleis espirituals estan escrites en l'esperit. Hi ha quelcom en l'esperit que li permet reconèixer la veritat de la falsedat quan se li posa davant. Aquest *quelcom* és la veu, la veu de la consciència, la veu del sentiment, que és cada vegada més clara a mesura que l'esperit està més evolucionat. Si ens aturéssim a escoltar-la de tant en tant obtindríem moltes respostes. Però haurà de ser pel propi esforç i voluntat que es vagi aconseguint conèixer la realitat espiritual, que és també la realitat d'un mateix. Per això hi ha un proverbi molt antic que diu "Coneix-te a tu mateix i coneixeràs l'univers".

I d'aquesta manera no s'està abandonant a l'esperit a la seva pròpia sort, com el nen petit que és abandonat pels seus pares?

No se l'abandona, els esperits guia sempre estan aquí ajudant, ens suggereixen subtilment les respostes quan tenim preguntes que sincerament no sabem resoldre. El que passa és que en vosaltres mateixos hi ha tantes pors i tabús que als vostres germans del món espiritual els resulta molt complicat ajudar-vos, ja que no admeteu respostes que no encaixen amb els vostres prejudicis i arquetips.

Què vols dir?

Vols un exemple? Mireu la vostra actitud enfront de la mort. Avui per avui, la mort és un tabú per a la societat occidental i cada vegada que desencarna un esperit es desencadena una vertadera tragèdia entre els familiars i éssers estimats. I per què? Perquè no volem veure les evidències que se us estan donant respecte a la supervivència de l'esperit després de la mort, simplement perquè per a explicar-ho hauríeu de canviar el vostre paradigma actual. Quan els esperits que han passat a l'altre pla intenten acomiadar-se i tranquil·litzar els seus sers estimats manifestant-se'ls d'alguna manera, sempre hi ha una tendència a no creure en el que es viu i percep, simplement perquè creieu que no és possible, perquè no encaixa en els vostres esquemes mentals, i la ment fa creure-li a un mateix que es tracta d'una al·lucinació motivada per l'estat de xoc. Per un costat està la influència de la Religió, que ofereix una explicació de la mort i del que ve després basada en obtusos dogmes poc creïbles i no en les evidències i els testimonis reals, i que opina que qualsevol contacte amb el món espiritual no supervisat per ells, o bé és pura imaginació, o, com va passar en èpoques passades, "és cosa del dimoni", fomentant

la por a qualsevol contacte amb el més enllà. Per un altre costat està la Ciència Materialista, que només creu en allò que pot mesurar amb els seus aparells, i que es nega a investigar seriosament el tema, obstaculitzant al màxim el treball d'uns pocs, però valents investigadors, que han conviscut amb malalts terminals i amb pacients que han tingut experiències pròximes a la mort, que sí s'han atrevit a donar el pas d'intentar descórrer el vel. El resultat final és que la gent que està passant per aquest tràngol i els seus éssers estimats es troben en el més absolut desamparament emocional, perquè no troben cap explicació creïble ni cap esperança consoladora.

I què cal fer per a rebre ajuda del món espiritual?

És molt fàcil. Només cal demanar-ho. Es tracta d'intentar enviar un missatge telepàtic des del sentiment per mitjà del pensament al món espiritual, i esperar a veure que succeeix. Simplement es tracta d'exposar allò que a hom li passa i el que hom necessita, i demanar ajuda. Els esperits guia estan aquí per a captar aquests missatges i actuar en conseqüència. Si el que demaneu ho feu de forma sincera, de cor i ho feu amb la intenció d'aconseguir la vostra millora espiritual, no dubteu que obtindreu una resposta. Aquesta és l'autèntica forma d'orar, i no el repetir una vegada i una altra un grapat de frases amb lloances a Déu, Jesús, o la Mare de Déu que no tenen cap significat ni per a vosaltres ni per al món espiritual.

I com es contacta amb el o els esperits guia? És a dir, com és aquesta ajuda que ve del món espiritual, ja que jo no tinc consciència d'haver contactat mai amb cap esperit de ninguna manera, ni verbal ni visualment.

Voldràs dir fins que vas començar a contactar amb mi, perquè jo no estic encarnat actualment. Però entenc el que vols dir, ja que aquesta no és la forma habitual de contacte. El que l'ajuda que rebeu no sigui evident per a vosaltres és perquè aquesta ajuda es dóna de manera molt subtil, per a no interferir en el vostre lliure albir, i només es dóna quan l'esperit ho necessita i està receptiu per a rebre'l. L'esperit guia es comunica amb vosaltres mentalment, mitjançant la veu de la consciència. També la resta d'esperits us parlen mentalment i us suggereixen idees depenent del tipus d'inquietuds que tingueu. Per tant, en la veu de la consciència de cadascú hi ha una part que ve del món espiritual, tant dels guies i germans espirituals. Però també hi ha una part del nostre propi jo espiritual, que alberga la saviesa d'incomptables encarnacions. En qualsevol cas, aquesta veu intenta aconsellar-vos i ajudar-vos a resoldre els vostres problemes, perquè de

cada circumstància de la vida, sigui aquesta dolorosa o feliç, en traieu el major profit possible per a la vostra evolució espiritual, perquè us serveixi en el vostre procés d'eliminació de l'egoisme i en el vostre aprenentatge del que és l'amor incondicional. Per a poder percebre aquesta ajuda cal creure que és possible, estar disposat a fer les preguntes que necessiteu respondre i estar disposat a fer cas de les respostes que vos arriben des de la veu de la consciència.

Té a veure això amb la meditació?

Sí. Des del punt de vista espiritual, meditar és intentar desconnectar dels problemes diaris per aconseguir un estat de serenitat que permeti escoltar la veu de l'interior que ens ajudi a millorar-nos, a veure els nostres defectes i a començar a viure des del sentiment. Meditar implica analitzar-se un mateix per conèixer-se un mateix, descobrir quan actua un amb l'egoisme i quan pel que sent. No importa quin mètode utilitzem per aconseguir-ho, si és més o menys estètic, perquè ja no és el que es fa, sinó la intenció amb la qual es fa, i de vegades ens quedem amb l'aparença però no amb el fons. Ho dic perquè hi ha molta gent molt flexible i que té gran habilitat per col·locar-se i aguantar en posició de lotus durant hores, que respira profundament, deixant la seva ment en blanc, però que una vegada surt de la relaxació continua amb els seus mals hàbits espirituals i que es convenç a si mateixa que és espiritual només perquè practica una tècnica de relaxació determinada. Això últim no és meditar, sinó només aparentar.

Ja però, com sentir la veu de la consciència? A mi això em sembla molt difícil. És a dir, com distingir entre un pensament que ve de la consciència de qualsevol altre pensament comú de la nostra ment? Jo no ho veig gens fàcil.

Perquè pugueu sentir clarament la veu de la consciència heu d'intentar emmudir per una estona la xerrameca de la vostra ment, alliberar-la durant aquests moments de les preocupacions quotidianes. Cerqueu un moment de tranquil·litat al dia per a estar amb vosaltres mateixos, per a meditar sobre els vostres mals i les vostres actituds del dia, i llavors, si ho feu sincerament se us ajudarà a trobar les respostes que necessiteu i se us reconfortarà perquè afronteu amb major integritat les vostres proves. La veu de la consciència no és complaent, no és parcial, no menteix, i diu coses que poden molestar al nostre egoisme. Hi ha persones que tenen el canal de comunicació espiritual més obert, perquè confien en aquesta forma de percepció i han posat la seva voluntat per a millorar-la, i poden distingir entre una resposta

aconseguida per reflexió pròpia o una donada pels esperits guia, podent establir diàleg conscient amb ells.

I aquesta és l'única manera en què se'ns ajuda des del món espiritual?

No. També rebeu tots una ajuda més directa durant el son. Mentre el cos dorm, l'esperit es desenganxa per uns moments del pla físic per a accedir al pla espiritual, trobant-se amb els seus guies i sers estimats que li oferiran ajuda per a resoldre els problemes del dia a dia i donar-li forces per a continuar. És a dir, que tots realitzeu viatges astrals durant la nit, encara que no de manera conscient. En la majoria de gent, aquest contacte amb el món espiritual viscut durant el son no es recorda amb total claredat, sinó que només apareix en forma d'imatges i records més o menys nítids, els somnis, que contenen en si mateixos ajudes espirituals encriptades que ajuden a veure més clarament el que costa tant de veure en estat de vigília. Per això és tan important dormir bé per a estar bé anímicament, perquè quan la persona no dorm s'impedeix a si mateixa entrar en contacte directe amb el món espiritual i rebre l'ajuda i l'alè que li calen per a afrontar les proves del món físic.

Aleshores els somnis són records de viatges astrals?

No sempre. La majoria són preocupacions mentals. Però alguns són records més o menys nítids sobre viatges astrals, molts en clau simbòlica.

Llavors els somnis tenen una interpretació?

Els que són ajudes del món espiritual sí que tenen interpretació. Hi ha símbols comuns per a tots. Normalment en el propi símbol està la clau per a la interpretació del somni. Els bous representen proves o temptacions materials. Els nens el sentiment. L'aigua la sensibilitat. Si està neta és que la sensibilitat també ho està. Si l'aigua està tèrbola és que hi ha quelcom fosc en aquesta sensibilitat. Pot representar intencions egoistes. Una casa representa l'interior espiritual. Si algú entra en una casa per una finestra i no per la porta és que no és sincer, amaga alguna cosa, o intenta manipular. Caminar per camins amb major o menor dificultat, bé a peu o bé conduint un vehicle sol representar el camí espiritual i els obstacles que troba en aquest camí i representen les proves que s'anirà trobant. Els gelats poden representar la complaença. Caure cap avall significa una davallada emocional, una depressió.

Ja però, i si no saps el significat de cada símbol?

Es pot aprendre a interpretar-los. Generalment en el propi somni està la clau de la interpretació i el propi esperit intueix si el somni és o no important, i si té a veure amb alguna cosa de si mateix. Si hom mateix no sap interpretar-los, el món espiritual li dóna les pistes que necessita per a poder fer-ho. Però primer cal tenir la voluntat de voler aprofundir en un mateix i en els somnis que se li donen per a ajudar-lo en aquest procés.

Per què l'ajuda es dóna en forma de clau i no directament?

Per a no vulnerar el lliure albir de l'esperit, i perquè sigui ell mateix el que treballa per la seva pròpia evolució. El bon professor de matemàtiques sap que si vol que els seus alumnes aprenguin de veritat, no ha de donar directament les solucions dels problemes matemàtics que planteja, sinó que ha de ajudar a fer que aquests els resolguin per si mateixos, donant-los les indicacions justes i precises quan per la seva capacitat els resulta impossible seguir endavant. Amb l'esperit en evolució passa el mateix. Si se li donés la solució directament no s'esforçaria ell mateix a resoldre les seves pròpies proves espirituals i no avançaria. Es tornaria còmode, esperant que siguin els seus guies els que resolguin els seus problemes. Tampoc seria just dir-li a algú la decisió que ha de prendre perquè això seria una interferència en el seu lliure albir. L'esperit ha de decidir per si mateix. Les pistes que se li donen són necessàries, perquè hi ha certs detalls importants que a l'esperit se li escapen, i necessita conèixer-los per a poder resoldre els problemes per si mateix. Quan l'esperit és totalment conscient del seu problema i té la capacitat per a resoldre'l per si mateix, però per la seva pròpia voluntat decideix no fer-ho, llavors no se li dóna ajuda, perquè no la necessita. Seria tan inútil com anar a repartir menjar a un barri de gent rica, que pels seus propis mitjans pot aconseguir el menjar que se'ls ofereix.

I per què no som conscients d'aquesta separació viscuda durant el son?

Algunes persones són capaces de separar-se del cos a voluntat i tenir plena consciència d'allò que s'ha viscut durant el viatge astral.

I tots els humans poden fer viatges astrals?

De manera inconscient tots viatgeu durant una fase del son. Alguns accidentalment aconsegueixen separar-se i prendre consciència d'aquesta separació. Però de manera conscient només uns pocs. Amb el corresponent entrenament i constància, molts de vosaltres podríeu

realitzar viatges astrals conscients. Però com la majoria no creieu que sigui possible i no us prepareu per a aconseguir-ho, llavors no succeeix mai. En els móns avançats s'ensenyava des de petits a realitzar viatges astrals de manera conscient com una eina més que han d'utilitzar per a la seva pròpia evolució personal, de manera que tot el món és capaç de realitzar-los.

I que depèn que hom pugui tenir major o menor facilitat per a realitzar viatges astrals?

De la capacitat espiritual de la persona, de la voluntat de millorar espiritualment, de la seva consciència sobre l'espiritualitat, i que ho hagi triat abans de néixer. També hi ha persones que tenen una capacitat innata, de naixement, per a contactar amb el món espiritual de forma encara més directa, sense necessitat de separar-se totalment del seu cos. Són les que anomenem normalment mèdiums.

Podries explicar-me que és un mèdiu, segons el teu coneixement?

Mèdiu significa canal. Un mèdiu és algú que té un contacte amb el món espiritual més directe i evident que la resta de persones, com si tingués una connexió a Internet de tipus ADSL, mentre la resta tenen una connexió telefònica normal. Per a la majoria de persones l'existència d'un món més enllà del físic no resulta gens evident, perquè a penes perceben del que els envolta el que els seus sentits físics són capaços de captar. Però un mèdiu té una sensibilitat addicional, com si tingués una potent antena que li permetés sintonitzar amb emissores que emeten en un rang de freqüències diferent, que la resta de gent, amb les seves antenes convencionals, no poden captar.

Però entenc jo que no tots els mèdiu són iguals ni totes les capacitats mediúmniques tampoc. Vull dir hi ha diferents tipus de mediúnnitat?

Sí. Es poden classificar segons la manifestació o el tipus de contacte amb el món espiritual que predomini. D'acord amb aquesta forma de classificar trobarem el mèdiu vident, que és aquell que pot veure als esperits o el mèdiu auditiu, que és aquell que pot sentir-los. Un mèdiu escriturà és aquell que rep els missatges per mitjà de l'escriptura, podent ser o no conscient del que escriu. Un mèdiu intuïtiu és aquell que rep els missatges espirituals directament a la seva ment, inspirat pels esperits. Un mèdiu d'incorporació és aquell que presta o permet que temporalment un esperit desencarnat utilitzi el seu cos i els seus sentits, totalment o parcialment, per a manifestar-se en el pla físic, recuperant després el control del cos. Un mèdiu terapeuta és aquell que canalitza energies transmeses per esperits elevats amb la

intenció de millorar l'estat vital d'un esperit encarnat. Un mèdium sensitiu és aquell que pot percebre la seva presència, el seu estat d'ànim i els seus missatges però no ho fa per mitjà de cap sentit físic. Un mèdium clarividient és aquell que pot captar escenes del futur o del passat, etc., etc.

Llavors algú que sigui mèdium és un privilegiat respecte als altres, ja que està més afavorit que la resta per a contactar amb els seus guies de forma més senzilla.

La mediumnitat innata se li dona a l'esperit que ho necessita en certes circumstàncies perquè ho aprofiti per a evolucionar més ràpidament, com a instrument que ha d'utilitzar per a ajudar els altres, encarnats i desencarnats. El que succeeix és que la majoria, una vegada encarnats, o bé preferiria no tenir-la, a causa de la incomprensió que rep de part dels que no la tenen, o bé la intenten utilitzar per al seu lucre personal. La capacitat de contactar no és exclusivament amb els guies espirituals, sinó amb el món espiritual en general, i en aquest món, com passa en el vostre, no tots són bons. Hi ha esperits en diferents graus d'evolució i el canal està obert per a tots, de manera que podem rebre influències positives i negatives. Depenent de l'ús que el mèdium vulgui fer d'aquest canal, s'atraurà la influència d'esperits més o menys avançats.

Aleshores també poden influir-nos els esperits inferiors?

També. Tot encarnat rep influències i suggestions dels esperits, sigui o no sigui mèdium, i també dels esperits inferiors. Però igual que els superiors, només poden entrar si se'ls deixa. En ser éssers de baixa vibració només sintonitzen amb tu si tu baixes la teva vibració. Aprofiten les debilitats espirituals, els defectes, per a filtrar-se. Els sentiments nocius, els actes que van contra la llei de l'amor són la seva porta d'entrada.

Però sempre un esperit poc avançat s'acosta per a molestar, per exemple, a un mèdium?

No. També es pot acostar perquè necessita ajuda per a sortir d'una circumstància dolorosa. Si es tracta d'un esperit que per qualsevol raó s'ha aferrat fortament a la vida material, no percep l'ajuda que se li està oferint directament des del món espiritual. El mèdium és per a ells com un far al mig de la boira, per l'estat de torbació en què es troben, i pot servir d'intermediari per a proporcionar-li l'ajuda necessària per a encaminar-lo cap al seu destí en el món espiritual.

Doncs la mediumnitat no gaudeix de massa bona reputació en aquest món.

Ja. Sol passar en els mons del vostre nivell evolutiu.

Per quina raó?

Hi ha diverses raons. Una és pel mal exemple que van donar aquells que van intentar utilitzar el contacte amb el món espiritual per a aconseguir objectius foscos i egoistes, atraient-se la influència dels esperits més baixos, o d'aquells que la van convertir en un frau, intentant enriquir-se a tota costa. També se l'ha perseguit i desprestigiats de totes les maneres possibles, perquè no convenia als poderosos de la Terra que es desenvolupés, ja que el coneixement que s'obté directament del món espiritual pot fer que la humanitat es desperti i prengui consciència de la realitat espiritual, de l'autèntic propòsit de la vida, i intenti alliberar-se de les cadenes que l'impedeixen evolucionar, perdent aquests poderosos tota la seva influència per a enganyar-la i manipular-la, i per a seguir explotant-la en el seu benefici.

Però quin sentit té que hi hagi persones que tinguin aquesta connexió especial per a ser intermediaris dels altres amb el món espiritual, si cadascú té la seva pròpia connexió?

Si cadascun dels éssers humans tingués obert el seu canal amb el món espiritual no seria tan necessari que encarnessin esperits amb l'objectiu de servir de canal del món espiritual per als altres. No obstant, a causa de l'enorme dificultat que troben molts éssers en aquest món per a activar la seva pròpia connexió, sigui per falta de voluntat, per desconeixement, o per temor, es priven de rebre directament l'ajuda que necessiten. Llavors el món espiritual se serveix de certs esperits, que vénen amb la missió específica de servir de portaveus per a transmetre els missatges que li són necessaris als esperits encarnats per a la seva evolució. Tingueu clara una cosa, el contacte entre el món espiritual i el món dels encarnats sempre existirà perquè li és necessari a l'esperit encarnat rebre ajuda espiritual per a progressar, no importa com ni de quina manera es produeixi aquest contacte.

Però, si no he entès malament, igual que existeixen en el món espiritual esperits benintencionats que pretenen ajudar-te, també hi ha esperits poc avançats que intenten fer tot el que es pugui perquè no avancis i que aquests també poden contactar amb tu. Com se sap qui és el seu interlocutor a l'altre costat i quines intencions porta?

La qualitat del missatge és la millor forma de conèixer la capacitat de l'autor. Si es tracta d'un missatge bo i útil, que arriba al cor i serveix per a avançar en l'amor, llavors no tingueu dubte que es tracta del missatge d'un bon esperit. Si el missatge intenta estimular l'egoisme en alguna de les seves manifestacions, per molt que s'hagi identificat l'interlocutor amb un nom cèlebre, tipus Jesús, la Mare de Déu, o Santa Teresa, llavors tingueu per segur que es tracta d'un impostor que no porta bones intencions. Com Jesús hagués dit "Pels seus fruits els coneixereu. L'arbre sà no pot donar mals fruits, ni tampoc pot l'arbre podrit donar bons fruits".

I de què depèn que contactem amb uns esperits o altres?

El contacte mediúmnic s'assembla molt al què podeu tenir amb algú a través d'Internet, ja que en ambdós casos no podeu veure físicament el vostre interlocutor. En ambdós casos podem contactar amb persones de llocs llunyans i ja que no les coneixem, pot haver-hi gent amb bona intenció o gent amb mala intenció que intenti enganyar-nos. Depenent de l'afició que tinguem entrarem en contacte amb un tipus de gent o un altre. Si a algú li atrau cert tema buscarà un xat o un fòrum amb aquesta temàtica, contactant amb persones que tenen aquesta mateixa afició. Si per exemple algú està cercant entrar en una ONG per a ajudar els altres, buscarà pàgines web o fòrums amb aquesta temàtica. En aquests fòrums és més difícil trobar gent amb males intencions, perquè no és el tipus de temàtica que interessa als que no porten bones intencions. Però si hom entra en fòrums que prometen enriquir-se sense esforç, o trobar una parella triada d'un catàleg, tingui per segur que res bo pot sortir d'això. De la mateixa forma, sigui un mèdium o no, s'atraurà la influència d'esperits més o menys elevats, per l'afinitat de pensament i acció amb ells. És a dir, una persona aficionada al joc i les apostes s'atraurà la influència d'esperits ludòpates que no s'han després de les seves addiccions després de morir, els quals estimularan la seva addicció al joc per a satisfer les seves pròpies expectatives. Al contrari, si algú té desitjos d'ajudar a una altra gent s'atraurà la influència d'esperits benefactors que l'ajudaran a aconseguir els seus objectius. Per tant, la millor garantia per a obtenir contacte amb els esperits elevats o benintencionats és la sincera voluntat d'emprar les comunicacions per a la millora espiritual d'un mateix i dels altres. L'elevació de sentiment i pensament genera en el mèdium i en el seu entorn un nivell vibratori elevat que impedeix l'entrada d'esperits de baixa vibració que no porten bones intencions.

Però no pot passar que una persona, sigui mèdium o no, caigui víctima de les influències dels esperits negatius, i, encara que vulgui canviar, no pugui reprendre el bon camí per culpa d'ells?

No. Depèn d'un mateix seguir per un camí o un altre. Pot ser difícil desfer-se d'antics companys de malifetes, que tractaran d'influir per a no perdre la seva víctima, però no poden més que la pròpia voluntat d'un mateix, ja que seria una vulneració de la llei del lliure albir de cadascú. A més, com ja he dit, tots tenim un esperit guia personal, un ser altament evolucionat que és el nostre tutor espiritual i protector. És el que ha sigut anomenat per la religió "l'àngel de la guarda". Aquest ésser té més poder per si mateix que tots els esperits inferiors junts i sempre està a la nostra disposició per a orientar-nos i estimular-nos en el camí correcte. Si ell volgués podria apartar expeditivament als esperits menys evolucionats que ens molesten contínuament. Però succeeix moltes vegades que la persona no vol aquesta ajuda i, per respecte al seu lliure albir, "l'àngel de la guarda" es manté a l'espera, permetent que el seu pupil s'ajunti amb les companyies que ha volgut buscar-se, esperant el moment en què vulgui tornar a escoltar-lo. També hi ha altres éssers, que encara que no són tan evolucionats, ens solen seguir la pista per a ajudar-nos, com per exemple certs éssers estimats o familiars, i amics ja difunts o altres esperits benefactors, que encara que no ens són coneguts es dediquen a ajudar a qui ho necessita. Però novament, si la persona no vol escoltar-los o rebre la seva ajuda no té més remei que esperar una millor ocasió.

I com desfer-se de la influència d'aquests esperits negatius?

Amb l'actitud que prenguem. Com més visquem sentint, pensat i actuant conforme a la llei de l'amor, més ens atraurem la influència dels esperits superiors i menys possibilitats donarem als esperits inferiors de molestar-nos.

EL PROCÉS ENCARNATORI.

Al principi hem parlat del que passava després de la mort o desencarnació, però tinc interès en saber més detalls del que passa abans de néixer. Com s'encarna? És a dir, si l'esperit existeix abans del naixement, entenc que hi ha un principi de la seva relació amb el cos en el qual encarnarà? Com i quan s'incorpora l'esperit al cos del nadó?

Per regla general, l'esperit que va a encarnar, sol començar a visitar la seva futura família fins i tot abans de la concepció, estimulants les ganes de tenir fills en la mare i el pare. A partir del moment de la concepció, l'esperit es lliga a l'òvul acabat de fecundar, i durant la gestació participa en el seu creixement i correcte desenvolupament, no trencant-se aquest vincle entre el cos i l'esperit fins al moment en què es produeix la desencarnació. Durant la gestació hi ha una progressiva adaptació entre el cos astral de l'esperit encarnant i el cos físic del nadó en gestació. L'esperit encarnant comença a percebre tant allò que se li fa al fetus com allò que la mare sent o percep. Encara que l'esperit ja s'ha lligat al cos, conserva encara prou llibertat de moviment. Continua estant en contacte amb els amics i guies del món espiritual. És un període de transició en què l'esperit va i ve constantment del món espiritual al físic i viceversa, preparant-se per al naixement, familiaritzant-se amb els que seran els seus pares i parents del món físic i acomiadant-se de la seva família espiritual. No obstant, la incorporació de l'esperit al cos del nadó es produeix per norma general, en el moment del naixement.

Ja però hi ha moltes parelles que no desitgen tenir fills i també es produeix una encarnació. Com s'aconsegueix això?

Estimulant l'apetit sexual dels pares i induint-los al descuit si prenen mesures anticonceptives.

D'altra banda, hi ha parelles que desitgen tenir fills i per molt que ho intenten no es produeix l'encarnació.

Potser creieu que sou vosaltres els que controleu el procés encarnatori? Doncs us equivoqueu. Ja us he dit que l'encarnació depèn dels acords preencarnatoris entre esperits. Hi ha vegades que les persones volen tenir fills i no poden, sense que hi hagi cap impediment físic. No obstant, en altres moments que no es busca es produeix la concepció de manera accidental. D'així que el refrany popular "Naixement i mortalla del cel davalla" sigui molt encertat. Podeu impedir o endarrerir l'arribada d'un esperit al món. Però no

podreu forçar que vingui un esperit si el món espiritual no ho té previst o no ho considera just atenent a criteris espirituals.

D'altra banda, hauríeu de tenir molta major sensibilitat respecte al tracte que doneu al nadó en gestació, ja que ja està lligat a ell un esperit que percep i sent, tant el bo com allò dolent. Que s'alegra i se sent feliç quan percep que se'l rebrà amb amor i que pateix quan percep que no és benvingut o se li vol fer mal, com quan s'intenta interrompre l'embaràs.

Doncs hi ha persones que estan a favor de la interrupció de l'embaràs perquè consideren que és millor que no neixi un nen la mare o el pare del qual no ho vol, o no poden criar-lo conforme és degut, o perquè ve amb alguna malformació, perquè opinen que és portar al món un nen perquè pateixi.

Llavors si el nen ja ha nascut, i no desitgen encarregar-se'n d'ell, per aquestes mateixes raons, considerarien lícit, abandonar-lo o matar-lo?

No clar. Això seria un crim, un acte inhumà, abandonar o matar a un nounat.

Llavors per què si es considera un crim després que el nen neixi del ventre, no es té la mateixa opinió, quan el nen està dins?

Bé, entenc jo que es refereixen a avortar abans que s'hagi format el nen, en els primers mesos de l'embaràs, quan encara no s'ha format el fetus.

Pel que exposes, llavors el quid de la qüestió es redueix a dirimir quan es traspassa el límit entre considerar a la vida en formació un grup de cèl·lules a considerar-lo un nen. Vols dir que mentre es considera un grup de cèl·lules és lícit interrompre-ho, i quan el grup de cèl·lules es considera un nen, caldria prendre's seriosament el tema de començar a respectar la seva vida?

Suposo que és una cosa així.

I, segons aquesta forma de pensar, quan es traspassa la frontera entre considerar a l'embrió un grup de cèl·lules o un nen? Deu dies, un mes, tres mesos, cinc mesos?

Doncs no ho sé. Suposo que cada persona tindrà la seva pròpia idea respecte a quan considerar-lo o no un nen. Potser abans dels tres mesos no i després sí.

En realitat els que són partidaris de l'avortament parteixen del principi que la vida humana s'inicia amb el naixement i acaba amb la mort, i

no tenen molt clar quan començar a considerar a l'ésser en formació un ésser humà. Per això succeeix també que aquestes mateixes persones estan a favor de l'eutanàsia en els casos en què les persones que pateixen una malaltia terminal, o en casos d'incapacitats greus, de no poder moure's etc. I això passa perquè tenen un concepte materialista de la vida, és a dir, només admeten que existeixi la vida física, i identifiquen a l'ésser humà amb el cos que utilitza per a manifestar-se en el pla físic. Per això, des d'aquest punt de vista, en les primeres etapes de la gestació, quan les cèl·lules de l'embrió encara no s'han diferenciat prou com per a adquirir la forma del bebè, no el consideren un ésser humà, i per tant, no veuen cap inconvenient a interrompre'n l'embaràs. Però des del punt de vista espiritual, un cos, sigui el d'un fetus, un nen o un adult, sense l'esperit, no és vida, perquè sense el principi espiritual no és possible la vida. La vida és la vida de l'esperit i no la del cos en què s'encarna i no és en el desenvolupament del cos on cal fixar l'atenció, sinó en quin és el moment en què l'esperit es lliga al desenvolupament de l'embrió, que és quan comença a tenir vida, que, com ja he ja he dit, és a partir de la concepció. Per tant, a partir que l'esperit es lliga al cos, l'interrompre l'embaràs és una vulneració de la llibertat de l'esperit que encarnarà.

Ja, però suposo que és molt difícil que la mare encarnada pugui veure les coses des d'aquesta perspectiva, tenint en compte el tipus de creences que es tenen en aquest món, que majoritàriament no admeten l'existència de la vida abans del naixement.

En tot ésser humà, i per tant en tota mare, hi ha la intuïció de com es produeix el procés encarnatori, ja que aquest procés ha sigut viscut innumerables vegades per cada ésser encarnat. La veu de la consciència ens adverteix que amb l'avortament estem vulnerant el lliure albir de l'ésser que encarnarà.

Ja, però també està la llibertat de la mare de decidir si vol tenir fills o no.

Certament. Però si realment no vol tenir fills ha de prendre mesures abans que aparegui en escena l'ésser que encarnarà, és a dir, ha utilitzar mètodes anticonceptius, per a no tenir que interrompre un procés que ja s'ha iniciat.

Llavors, s'ha de limitar la procreació mitjançant l'ús d'anticonceptius?

En el vostre món és recomanable no concebre més fills dels que hom està disposat a responsabilitzar-se'n i l'anticoncepció és la forma de fer-ho sense perjudicar cap esperit encarnant. En els mons avançats,

perquè es concebi un ésser cal una mica més que mantenir una relació sexual i depenent de les necessitats evolutives encarnen més o menys fills.

Ja, però si per la raó que sigui la mare no vol tenir fills i no ha pres mesures...

Llavors estarà d'acord a admetre que quan a ella li toqui encarnar en les pròximes vides, sa mare pugui prendre la decisió d'interrompre el seu embaràs per raons semblants a les quals ella va tenir per a fer-ho, perquè l'esperit que va avortar com a mare en una vida, s'exposa a ser avortat com a fill en la pròxima ocasió que li toqui encarnar, o a no poder concebre en una pròxima encarnació, ja que quan va tenir aquesta capacitat no va voler fer-ne'n us, perquè la llei de causa efecte ens enfronta exactament a les mateixes circumstàncies que nosaltres hem creat. Sabeu que molts dels problemes entre fills i mares o pares tenen com a punt de partida els avortaments i intents d'avortament? Si l'esperit encarnant no està prou evolucionat es pot prendre molt malament que la seva futura mare o son pare intentin acabar amb la seva oportunitat d'encarnar, i intenta venjar-se d'ells des del món espiritual, influint-los negativament. I si finalment acaba encarnant, el record inconscient d'allò que s'ha viscut durant la gestació es pot transformar en animadversió per ell o els progenitors que el van rebutjar. Fins i tot pot quedar traumatitzat i venir amb una malaltia mental o física.

I no hi ha cap circumstància en la qual l'avortament sigui admissible des del punt de vista espiritual? Se m'ocorren diversos casos extrems, com el risc que la mare mori, o que la concepció sigui fruit d'una violació, o en cas que el nen vingui amb malformacions.

En els dos primers casos és acceptable, sobretot quan existeix un risc evident que la mare mori, perquè si cal triar entre la vida d'un ésser que no ha nascut i un que ja ho està, és preferible optar pel segon. En el cas d'una concepció fruit d'una violació, preval el lliure albir de la mare sobre el dret de l'esperit a néixer i, ja que la concepció s'ha realitzat en contra de la seva voluntat, té dret a no tenir el fill sense que es consideri un acte contra la llei del lliure albir. Tot i així el món espiritual sempre anima a seguir endavant amb la vida, encara que pugui venir d'un acte tan deplorable com una violació. Sapigueu que aquestes circumstàncies no solen ser fruit de la casualitat i pot ser una circumstància a la qual l'esperit s'enfronta com a conseqüència de l'actuació realitzada en altres vides. En tot cas serà la mare la que ha de decidir l'opció amb la qual més s'identifica.

L'últim cas que plantegeu, és a dir, quan el bebè en gestació ve amb alguna malaltia congènita, és molt diferent, i un avortament per aquest motiu no es justifica des del punt de vista espiritual. Des del vostre punt de vista materialista creieu que la vida d'una persona amb algun tipus de malaltia congènita és inútil i és un sofriment sense sentit. Però des del món espiritual les coses es veuen des d'una altra perspectiva. Sapigheu que darrere d'aquest cos imperfecte existeix un esperit igual als quals encarnen en cossos sans, i que pel fet que l'esperit no es pugui manifestar en tota la seva plenitud al món físic per no posseir un instrument adequat a la seva capacitat, no significa que no senti i percebi igual que qualsevol un altre ser encarnat en un cos sa, ni que no pugui aprendre d'aquesta experiència, que possiblement ha estat triada per ell mateix. Sapigheu que els esperits que encarnen en aquesta situació no ho fan per casualitat, sinó que és una circumstància que, encara que us pugui resultar un patiment incompreensible, pot servir per a l'avanç espiritual de l'esperit que encarna i dels membres de la família receptora. La deficiència física o mental és una circumstància passatgera que conclourà una vegada el cos s'extingeixi. Però els sentiments que s'hagin despertat i enfortit a través d'aquesta experiència, tant de l'un com dels altres, perduraran com un assoliment espiritual per sempre. Per tant, sapigheu que en aquest cas, amb l'avortament en aquestes circumstàncies, interrompeu una possibilitat de progrés espiritual d'un o diversos esperits.

Llavors és incorrecte utilitzar tècniques com la selecció d'òvuls, espermatozoides o embrions quan s'utilitzen per evitar una malaltia congènita en el noutat, ja que aquesta pot haver estat una circumstància triada per l'esperit per al seu avanç i conseqüència dels mals actes d'altres vides?

No, home. Això és molt diferent. Sempre és positiu treballar per promoure la prevenció de la malaltia o qualsevol altra circumstància dolorosa o adversa. Però això no ha de ser a costa de generar un altra encara més dolorosa. No se censura l'acte d'evitar la malaltia, sinó l'acte en contra de la vida. En el cas anterior, per evitar un mal, que és el sofrir una malaltia, es crea un altre, que és l'eliminació d'una vida. En el segon cas és tot el contrari. Es lluita contra la malaltia generant vida, no destruint-la, i això és sempre positiu. Sapigheu que, en qualsevol cas, sempre cal ajudar al que ho necessita, sense tenir en compte qui va ser ni el que va fer. El donar-vos a conèixer d'on vénen les circumstàncies doloroses que afecten a l'ésser humà i que us semblen

incomprensibles té la intenció de que compreneu, i que la comprensió us doni la força per ajudar al que ho necessita, no perquè ho utilitzeu per inhibir-vos d'ajudar a qui ho necessita amb l'argument que s'ho mereix per la mala conducta que va tenir en una altra vida.

I en el cas d'una fecundació in Vitro, fora del cos de la mare. Què passa amb els òvuls fecundats que no seran implantats?

Tranquil, que no es queda lligat cap esperit als embrions congelats. En aquests casos de fecundació externa, la incorporació de l'esperit es produeix quan l'embrió s'implanta a l'úter per al seu desenvolupament, perquè si no hi ha cap possibilitat que aquest embrió es vagi a desenvolupar, simplement l'esperit no s'hi incorpora. Encara que si la fecundació és externa o per inseminació artificial, es perd la possibilitat que encarnin éssers espiritualment més avançats que els pares.

Per què?

Perquè per a que això succeeixi és necessari que els esperits que formen la parella s'estimin, la qual cosa genera durant la relació sexual de la concepció, una acumulació energètica d'alta vibració, la de l'amor, que permet l'entrada en aquell moment d'un esperit molt més avançat, d'alta vibració.

I quan es perd la consciència i el record del passat espiritual?

Això no succeeix de forma brusca i traumàtica, sinó que succeeix que l'esperit va entrant en una progressiva letargia, com en un endormiscament, que pot començar ja durant el procés de gestació. Els esperits menys avançats entren en aquest estat de letargia ràpidament. Els esperits més avançats tenen més autonomia espiritual i perden la consciència més tard, podent conservar la seva llibertat fins al moment del naixement i no perdre-la totalment fins passats uns anys de vida del nen.

Pot un esperit que ha encarnat en home, encarnar en la següent vida en dona i al revés, és a dir, els esperits s'encarnen sempre en persones del mateix sexe o poden canviar de sexe d'una a una altra vida?

L'esperit en estat pur no té sexe, de manera que la condició sexual apareix per la necessitat d'encarnar en el món físic. D'aquí que un mateix esperit pugui ser home en una vida i dona en la següent, segons les necessitats d'aprenentatge espiritual. Encara així, sol haver-hi una tendència a triar amb major assiduitat un dels sexes per a encarnar, triant l'ànima bessona el sexe contrari, si han decidit encarnar junts com a parella.

Ja però, segons tinc entès, quan un esperit desencarnat s'apareix als encarnats sí que sol diferenciar-se en home o dona. Com és això possible essent que, segons dius, l'esperit no té sexe?

Quan l'esperit encara es troba en fase d'evolució humana, encara que estigui desencarnat, manté en el seu cos astral els trets que el diferencien sexualment, i pren l'aspecte que està més coincident amb el seu estat evolutiu i les seves preferències. Els esperits que han desencarnat recentment solen mantenir, almenys durant un temps, certs trets de la fisonomia de l'última vida, encara que si l'esperit és elevat, o s'ha alliberat totalment dels esdeveniments de la darrera encarnació, aquests trets estaran embellits i absents dels alifacs de la vellesa. Els esperits molt avançats poden prendre, si necessiten aparèixer a algun encarnat, la fisonomia que els esdevingui més convenient per a la missió que han de complir.

Has parlat al principi d'un pla que engloba a tots els sers de la creació, que cada planeta té el seu corresponent planeta astral... a més en moltes de les respostes que dónes acabes afegint l'afegiment del que passa "en els mons avançats". Encara que no hem parlat específicament sobre aquest tema, dedueixo de tot això que hi ha vida intel·ligent en altres planetes.

Per descomptat. L'univers és molt gran i en tot l'univers hi ha esperits en constant evolució que necessiten encarnacions en el món físic per a avançar en el seu camí de perfeccionament.

I per què no tenim constància manifesta de què existeixen civilitzacions o humanitats extraterrestres?

Les que són menys avançades o iguals que la vostra perquè encara no tenen els mitjans tecnològics per a viatjar o contactar amb altres mons. Les més avançades, tenint la capacitat de visitar el vostre planeta i interaccionar amb vosaltres, procuren no interferir en la vostra evolució i intervenen en el vostre planeta de forma molt subtil. Tot i així, hi ha moltes evidències de contactes amb éssers d'altres mons des d'èpoques molt antigues, que han quedat registrades en els llibres sagrats de moltes civilitzacions (clar que no amb el nom d'extraterrestres, sinó com a déus o enviats dels déus). També en l'actualitat existeixen nombrosos albiraments de naus que per la seva capacitat de moviment sobrepassen amb escreix els èxits de la vostra tecnologia actual, i testimonis de persones que sí han contactat amb éssers d'altres mons, encara que els vostres governs s'esforcen per ocultar-ho per por a perdre el control que exerceixen sobre vosaltres.

Quan parles d'humanitats més avançades, et refereixes a més avançades tecnològicament?

Em refereixo a humanitats més avançades espiritualment, encara que tecnològicament també són molt més avançades que la vostra.

I pot haver-hi humanitats o civilitzacions avançades tecnològicament però que no estiguin espiritualment més avançades que la nostra?

Sí, de fet n'hi ha. El que passa és que si no segueixen la llei de l'amor acaben per autodestruir-se per un mal ús de la tecnologia, que empren per a lluites internes o contra altres civilitzacions veïnes. Només les que es construeixen sobre la base de l'amor i del respecte del lliure albir són duradores, ja que no perden el temps ni gasten recursos i esforços a destruir, sinó només a construir. De manera que al final les

civilitzacions espiritualment més avançades també ho són tecnològicament.

I què succeeix amb aquells esperits que van viure en civilitzacions que no segueixen la llei de l'amor i es van autodestruir?

Com he dit, els esperits són immortals, i per descomptat, continuen vivint en el pla espiritual. Continuaran la seva evolució encarnant sobre les restes de les civilitzacions destruïdes. En cas d'haver sigut destruït el planeta completament, seran transferits a l'astral d'altres planetes semblants al seu perquè puguin encarnar en ells, igual que en el vostre món, si una ciutat és arrasada per una inundació es resituaran als supervivents en zones menys perilloses. Els menys avançats generalment seran transferits a planetes més primitius, on les condicions per a la supervivència són molt més exigents, per tal que aprenguin a valorar millor el que una vegada van tenir i no van saber conservar.

Llavors, poden els esperits originaris d'altres planetes encarnar a la Terra i viceversa, els originaris de la Terra encarnar en altres planetes?

Sí, i no sols en el cas extrem de planetes destruïts. Es produeixen periòdicament transferències d'esperits d'uns planetes a altres, amb certes restriccions, ja que els esperits no poden encarnar en planetes que estiguin per damunt del seu propi nivell evolutiu. Hauran de fer-ho en planetes en nivell semblant al seu planeta d'origen o de nivells inferiors, però també hi ha problemes d'adaptació vibratòria si els esperits són molt avançats i el planeta molt primitiu, de manera que quan els esperits evolucionats encarnen en un planeta que ho és menys, han de reajustar el patró vibratori del seu cos astral per a poder emmotllar-se a un cos físic propi del planeta. Quan el nivell vibratori de l'esperit és molt més gran que el nivell del planeta aquest ajust esdevé pràcticament impossible. Perquè us en feu una idea, seria com intentar posar-nos un vestit dues talles menor del que vosaltres utilitzeu. Per això, el nivell evolutiu dels esperits avançats que encarnen en el vostre planeta pot estar com a màxim un esglaó per damunt del vostre, i de vegades especials fins a dos esglaons, però no més.

Amb quin objectiu els esperits originaris d'un planeta que no ha sigut destruït encarnen en un altre planeta diferent?

Generalment per a promoure l'evolució espiritual. Els esperits avançats poden encarnar en planetes menys avançats per a promoure el progrés espiritual dels esperits originaris d'aquell planeta. Succeeix

també que determinats esperits evolucionen més ràpid que la mitjana del seu planeta d'origen i aquest se'ls queda petitet per a continuar evolucionant al seu ritme. Passarien a encarnar llavors en mons més evolucionats, d'acord amb el seu nivell evolutiu, el mateix que vosaltres, quan acabeu l'últim curs escolar de primària canvieu d'escola per a cursar els estudis de secundària. També succeeix que en determinats moments, es donen en certs planetes circumstàncies molt favorables que permeten a un esperit posar-se a prova en les seves aptituds i accelerar el seu progrés evolutiu. Passa que quan existeix en un planeta un gran nombre d'esperits en disposició de donar un bot evolutiu col·lectiu, és necessari que el planeta sencer es reestructuri per a adaptar-se a les necessitats dels esperits encarnats en aquesta nova fase. Quan un planeta està vivint unes circumstàncies d'aquest tipus, molts esperits procedents d'altres planetes de semblant nivell evolutiu se senten atrets i demanen encarnar en ell per a poder experimentar aquestes circumstàncies i utilitzar-les per al seu progrés espiritual.

I quin tipus de circumstàncies són aquestes tan atractives per als esperits d'altres planetes?

Succeeix que el vostre planeta s'aproxima a la possibilitat d'un canvi de nivell. Pot deixar de ser un planeta de tercer nivell i passar a ser-ne un de quart. I això pot passar si un nombre suficient d'esperits aconseguix prendre consciència del destí de l'esperit, de la seva immortalitat, que tots els éssers som germans i encarnem per a evolucionar espiritualment, per a aprendre a estimar i per a desfer-nos del nostre egoisme, sent aquest últim el causant de tots els mals del planeta. Aquests esperits treballaran perquè s'estableixi a la Terra una nova forma de fer les coses, basada en l'amor y això transformarà el món a tots els nivells: a nivell social, econòmic, polític... Però passa que al mateix temps hi ha multitud d'esperits que no volen renunciar al seu egoisme, com els poderosos que manen del món, que no volen que res canviï perquè no volen renunciar al seu poder i la seva riquesa material, basada en l'opressió dels seus germans, i que s'oposaran amb totes les seves forces als intents reformadors del primer grup. Cada esperit haurà de prendre una decisió, o lluitar per l'amor o lluitar per l'egoisme, i treballar activament per l'elecció que hagi pres. I aquesta és la circumstància excepcional, l'oportunitat extraordinària de progrés per a l'esperit que opti pel bàndol de l'amor, perquè haurà d'enfrontar-se a multitud d'obstacles: la incomprensió, la calúmnia, la violència, d'aquells esperits que encara s'aferren a l'egoisme, que

intentaran que renunciï per tots els mitjans al seu objectiu. I si malgrat tots els atacs, humiliacions, agressions de qualsevol tipus aconseguix continuar creient en l'amor, estarà un pas més prop del gran objectiu de l'esperit, arribar a estimar incondicionalment.

Sí, em conec la història. Ales pel lícules tal vegada guanyen els bons, però en la realitat al final sempre guanyen els dolents, perquè els bons, com són pacífics sempre són massacrats. La història està plena de casos com aquest: els primers cristians, els càtars...

Certament que la prolongació indefinida d'aquesta lluita produiria un estancament espiritual i un patiment immerescut i estèril del grup d'amorosos, pel fet que el grup egoista podria boicotejar indefinidament tots els seus intents de transformació. Però aquesta lluita tan intensa no es prolongarà indefinidament. Serà necessari que hi hagi finalment una separació dels dos grups. La separació implica que un dels grups ha d'abandonar el planeta per a passar a encarnar en un altre o altres planetes en què es troben les condicions adequades al seu nivell evolutiu. La vostra humanitat està vivint un procés d'aquest estil, al final del qual es produirà una selecció espiritual com la descrita.

Això em recorda al judici final de l'Apocalipsi bíblic Hi té alguna cosa a veure?

Diguem que el judici final del que es parla a la Bíblia és una interpretació personal de l'autor respecte a unes visions del probable futur de la Terra, on va imaginar aquest procés, i en escriure-ho ho va plasmar d'aquesta manera, conforme a la seva capacitat. Per descomptat que el final del cicle no és el final del món, només el final d'una etapa. I tampoc el fet d'haver decidit no renunciar a l'egoisme ara implica que aquesta elecció sigui definitiva. Hom pot canviar d'opinió quan vulgui, i si no ha aprofitat aquesta oportunitat podrà fer-ho més endavant. Per tant, tampoc és Déu el que tria " als bons per a posar-los a la dreta i als dolents a l'esquerra", sinó que l'elecció part d'un mateix. El món espiritual dóna les mateixes oportunitats a tots i és un mateix per mitjà del lliure albir el que tria el que vol fer, en quin món vol viure. Depenent de la voluntat i cap a on dirigeixi el seu esforç, tindrà una cosa o una altra. Els que volen viure en l'amor viuran en un món basat en l'amor. Els que volen viure en l'egoisme viuran en un món basat en l'egoisme, fins que se n'adonin que viure d'aquesta manera els fa desgraciats i llavors decideixin canviar-ho.

I quin és el grup que se'n va i el grup que es queda?

Depèn. Hi ha dues opcions. Si el nombre d'esperits que han aconseguit evolucionar no és prou per a aconseguir encaminar el planeta cap a l'amor, llavors el planeta en el seu conjunt no donarà el bot evolutiu. Mantindrà el seu nivell vibratori actual, albergant als esperits que no van donar el bot evolutiu. Seran els que van donar el bot els que siguin transferits a planetes de major nivell evolutiu per a encarnar allà. Continuarà sent llavors la Terra un planeta de tercer nivell que quedarà per a continuar sent habitat pels esperits que no van voler desprendre's de l'egoisme, tornant a enfrontar-se durant uns quants mil·lennis al mateix tipus de proves que no van superar. Mentrestant, els esperits amorosos, que sí que van voler renunciar a l'egoisme, encarnaran en planetes d'un nivell superior, d'acord amb el nivell evolutiu que ells han aconseguit per a si mateixos, on trobaran a altres esperits que harmonitzen amb el seu propi interior, i on podran ser feliços, al no trobar oposició per a la manifestació del seu amor, i on enfrontaran reptes més avançats.

Al contrari, si el nombre d'esperits que han aconseguit evolucionar és prou per a aconseguir que la humanitat s'encamini i es regeixi segons les lleis espirituals, el planeta en el seu conjunt donarà el bot evolutiu. Els esperits que sí que han aconseguit donar aquest bot evolutiu seran els que es quedin al planeta, mentre els que no el donin seran transferits a planetes del seu mateix nivell evolutiu per a encarnar en allà. Això és el que significa la frase que Jesús va dir en el sermó de la muntanya: "Benaventurats els mansos, perquè ells heretaran la Terra." Aquesta frase no pot ser entesa sense en el coneixement de la reencarnació, de la llei de l'evolució i de la justícia espiritual. Perquè com posseiran la terra els mansos, si estem cansats de veure que són els opressors, els poderosos, els violents els que acaben ostentant el poder i el domini sobre la terra, mentre que "els mansos", els pacífics sempre són els que han de fugir dels conflictes, sinó volen acabar sent massacrats? I és que Jesús està parlant precisament d'aquest procés de selecció en funció del nivell evolutiu, que portarà a encarnar en el futur a la Terra a aquells esperits que hagin avançat en l'amor i la pau ("els mansos"), mentre que aquells que no compleixen la llei de l'amor seran transferits o "desterrats" perquè encarnin en un planeta més coincident amb el seu nivell evolutiu.

Com es transferiran els esperits que no poden quedar-se a altres mons?

Serà un procés gradual. Els esperits que no harmonitzen amb el nivell vibratori del planeta, una vegada hagin mort, deixaran d'encarnar a la Terra, passant a encarnar en altres planetes amb el seu mateix nivell evolutiu. En el cas que el planeta ascendeixi de nivell, la pujada en el nivell vibratori impossibilitarà als esperits que no hagin arribat a tal nivell, a néixer en aquest món, havent de passar a encarnar en mons que es corresponguin amb el seu nivell vibratori. A partir de cert moment només naixeran nens amb un patró vibratori mínim.

Llavors caldrà esperar a morir per a poder passar a un altre planeta?

Normalment sí, però no sempre. En cas de catàstrofes planetàries també es permeten les transferències d'esperits físicament encarnats mitjançant l'actuació de civilitzacions extraterrestres amb la tecnologia suficient per a transportar a milers de persones d'un planeta a un altre, de forma semblant a quan es produeixen catàstrofes naturals en certes regions del vostre planeta es posen en marxa missions d'ajuda humanitària amb l'objectiu d'atendre i evacuar els supervivents de les zones afectades.

En el cas que no es doni el bot evolutiu, condemna això al planeta a l'estancament espiritual?

De cap manera. Dins d'uns milers d'anys es presentaria una altra oportunitat semblant de donar el bot evolutiu. Llavors, bona part dels ara esperits egoistes hauran viscut suficients experiències com per a haver despertat per a l'amor, podent donar així el bot evolutiu que no van voler donar en l'anterior oportunitat. Aquestes oportunitats d'avanç col·lectiu s'han donat ja a la Terra en el passat. L'última vegada els sers que havien aconseguit evolucionar prou, en ser una minoria en el vostre planeta, van ser els que van haver de ser transferits a un altre planeta més avançat, quedant la Terra com a llar dels esperits que no ho havien aconseguit. Es va aprofitar aquell moment de canvis geològics per a realitzar algunes migracions planetàries massives a planetes que estaven passant per les mateixes circumstàncies. El planeta Terra, va quedar com a refugi dels contingents d'humans que no havien aconseguit donar el bot evolutiu en els seus respectius planetes d'origen.

Vols dir amb això que moltes de les races de la Terra no són originàries del nostre planeta, sinó que vénen d'altres mons?

Així és. També és una forma que entengueu que tots sou germans, ja que en molts llocs de l'univers la vida es desenvolupa amb patrons molt semblants als de la Terra, i races que procedeixen de diversos planetes poden barrejar-se i coexistir com a germanes perquè les diferències entre elles són mínimes.

Em sembla una mica fort per a encaixar-ho.

És molt normal, perquè hi ha molts esdeveniments del passat, de la història de la Humanitat que desconeixeu, perquè els registres històrics han sigut destruïts incomptables vegades pels governants de diverses èpoques amb la intenció que el poble desconeixi la història dels errors que es van cometre al passat, i no en pugui aprendre d'ells. Un poble ignorant és més fàcil de manipular. Com diu el proverbi. "Els pobles que oblidem la seva història estan condemnats a repetir-la." Però si observeu, hi ha moltes cultures i tradicions ancestrals que s'han transmès oralment de generació en generació que situen l'origen del seu poble o raça fora de la Terra, en gent vinguda de les estrelles.

Ja que has parlat del gran bot evolutiu que pot viure la Terra, m'agradaria conèixer una miqueta més en detall d'aquest possible meravellós futur que ens espera, el qual veig força llunyà, i sincerament molt utòpic, donada la penosa situació del planeta i la seva humanitat en aquests moments.

Doncs aquest futur que et sembla tan improbable és una realitat en milers de milions de planetes. I encara que certament la Terra i la seva humanitat es troben en una situació prou lamentable, en qüestió d'un parell de segles les coses poden donar una gir tremend. Vols un exemple? Compara el nivell tecnològic de la humanitat l'any 1800 amb el d'aquesta mateixa humanitat l'any 2000. L'avanç és realment sorprenent. Però si poguessis retrocedir 200 anys per a explicar-ho als humans d'aquella època ningú et creuria. Perquè imagina si l'ésser humà s'apliqués a l'avanç espiritual amb la mateixa voluntat i entusiasme que ha posat en el desenvolupament mental i material. La Terra està vivint ara una època de despertar espiritual. Quan tots aquells esperits que vulguin despertar ho hagin fet i es posin mà a l'obra, les coses canviaran molt ràpidament.

Pots descriure'm llavors com viuen les civilitzacions més evolucionades, aquelles que segueixen la llei de l'amor, per a veure si ens poden servir d'exemple i model?

Encantat. Et descriuré les civilitzacions que evolutivament estan immediatament un esglaó o dos per damunt de les vostres, perquè seria molt difícil comprendre per a vosaltres com viuen civilitzacions encara més avançades. En tot cas, tingues en compte que no hi ha una civilització que sigui igual a una altra. Però hi ha algunes coses que totes tenen en comú i que són les que et descriuré, ja que es refereixen a la part espiritual. La més important de totes és que són civilitzacions conscients del procés d'evolució espiritual individual i col·lectiu, i per tant dirigeixen tots els seus esforços a procurar l'avanç espiritual de cadascun dels seus habitants i del conjunt de la seva humanitat. Per tant, totes les seves normes, lleis, formes de govern i gestió dels recursos estan inspirades en la llei de l'amor i la resta de lleis espirituals. Com a conseqüència d'això no es donen en elles manifestacions d'odi ni d'egoismes individuals ni col·lectius, ni violència de cap tipus, ni cap forma d'abús d'uns éssers respecte d'altres. Per tant no existeixen les guerres, ni el terrorisme, ni delinqüència de cap tipus, ni assassinats, ni la prostitució, ni els segrests, ni les dictadures, ni el militarisme, ni l'esclavisme, perquè tots es consideren germans.

Sembla una utopia. I com han aconseguit això?

Perquè han arribat a la conclusió que l'egoisme només condueix a la destrucció i al patiment, i que l'única forma de ser verdaderament feliç és estimar. Per tant han bolcat totes les seves energies en el desenvolupament de l'amor i en l'eliminació progressiva l'egoisme dels seus cors, i com a conseqüència d'això han transformat els seus mons en llars harmonioses on viure. Però no creieu que arribar a aquest punt ha sigut un camí de roses, sinó que han tingut també que passar per un costós procés evolutiu. Han hagut d'experimentar les conseqüències de les seves actituds egoistes, passar per vicissituds semblants a les vostres. La diferència entre uns mons i altres és com de ràpid han sigut a captar que el camí de l'egoisme i l'absència d'amor no porta a cap lloc.

Què em podries dir del seu govern i estructura política i econòmica?

Normalment, cada planeta disposa d'un govern planetari comú. No hi ha divisions per països o nacions amb govern independent, encara que cada regió manté les seves peculiaritats històriques i hi ha governs autònoms que estan integrats en l'estructura de govern planetari. L'estat controla i gestiona els mitjans de producció en funció de les necessitats dels habitants del planeta, amb l'objectiu d'aconseguir el benestar comú. És a dir, no hi ha l'empresa privada, per no existir

interessos particulars que beneficien a uns pocs en detriment de la resta. Per tant, no hi ha la necessitat de la promoció del consum excessiu de productes per mitjà de la publicitat per a mantenir els beneficis empresarials. Encara que hi ha formes de quantificar el valor de l'esforç, que es corresponen amb el temps de treball i serveixen per a adquirir certs béns de consum, no hi ha els diners en si mateix, com quelcom que tingui valor independent, per la qual cosa s'eliminen les activitats encaminades a l'enriquiment per mitjà de qualsevol negoci financer especulatiu, com la banca, la borsa, etc. A causa d'això, l'economia és summament estable, ja que no existeix ni la inflació, ni la devaluació i apreciació de la moneda, ni augments ni depreciacions dels tipus d'interès, senzillament perquè el concepte d'interès no existeix. Si el cost d'alguns productes varia depèn exclusivament de la disponibilitat dels recursos per a produir-los. Però ja que són societats amb gran capacitat de previsió han aconseguit alliberar-se de la dependència de determinades matèries primeres i de fonts d'energia exhauribles. Tenen molta cura del medi ambient, i han anat progressivament adoptant fonts d'energia renovable, no contaminants. Produeixen pocs residus que a més són reciclats quasi al 100%.

A nivell social hi ha certs drets mínims i indestructibles als que tot el món té dret pel simple fet d'existir, com el de l'alimentació, l'habitatge, l'educació i el treball. No existeix per tant, ni la fam, ni els "sense sostre", ni les hipoteques, ni la pobresa, ni la desocupació, ni la desescolarització. El nivell de vida material dels habitants és prou còmode i semblant entre individus i regions de tot el planeta, ja que, en absència de l'egoisme, no existeix en els habitants d'aquests planetes l'afany d'acumular riqueses ni propietats materials.

En què treballa la gent, si és que treballa?

Majoritàriament treballen en educació, i investigació científica i tecnològica pel be comú, per a millorar al màxim el nivell de vida de tots els habitants en tots els àmbits, amb l'objectiu de promoure l'evolució espiritual individual i col·lectiva. Els treballs més pesats dels sectors primari i secundari, és a dir, agricultura i indústria, estan totalment automatitzats i en aquests casos la tasca dels professionals és la supervisió dels processos de producció. Les jornades laborals són molt més curtes que en el vostre planeta, encara que més productives, perquè no hi ha ningú realitzant treballs desagradables ni que no corresponen a la seva vocació. Al mateix temps no hi ha ningú ocios o que visqui del treball dels altres, pel fet que tot el món gaudeix de contribuir amb el seu treball al benestar comú. Certs oficis que

existeixen a la Terra destinats a la compravenda com a venedors o publicistes, no existeixen, ja que el propi tipus de societat evita la necessitat de promocionar els productes. Es produeix el que és necessari, prenent cadascú la part que li correspon sense necessitat que se'l pressioni per a consumir més o menys. Per tant, no hi ha les modes, i els hàbits de consum no s'actualitzen arbitràriament, sinó quan s'han aconseguit millors productes que contribueixin a millorar la salut i el benestar interior i exterior dels seus habitants. Eliminades les activitats supèrflues, les societats avancen molt ràpidament, tant tecnològicament com espiritualment, ja que s'evita esclavitzar l'individu en activitats egoistes, de caràcter eminentment material o destructiu.

El que em descrius s'assembla al sistema econòmic comunista o socialista d'alguns països de la Terra.

En algunes coses sí.

Doncs a la Terra aquest sistema ha fracassat rotundament.

Tenint en compte que als països de la Terra que van implantar el socialisme, aquest es va imposar per mitjà de la violència i mai va tenir una vessant espiritual, sinó que va ser només material. Deixant de banda l'aparent col·lectivitat, la realitat és que l'egoisme individual, que és la base de les desigualtats, va promoure l'aparició d'una classe dominant que imposava a la resta els seus dictàmens. Perquè el socialisme sigui real i funcioni ha de fer-se també en el plànol espiritual, no sols en allò material, i ha d'adoptar-se per convenciment intern, mai per coacció mitjançant l'ús de la força, com ha succeït en el vostre món. És a dir, cal eradicar l'egoisme de l'interior de cada persona i substituir-lo per amor, i llavors els canvis materials a nivell col·lectiu apareixeran espontàniament, com a lògica conseqüència del canvi interior. En contraposició al socialisme egoista, materialista i ateu de la Terra, aquests mons viuen en el que podríeu anomenar un "socialisme espiritual".

I quin és el sistema de govern, és a dir, es tracta de democràcies, repúbliques, monarquies?

No podria trobar en cap d'aquests noms el terme adequat. És el govern dels més evolucionats. Es dóna major responsabilitat a qui major capacitat té, en termes de saviesa i amor.

Hi ha algun tipus de govern a la Terra que s'hi assembli?

El més semblat és el d'algunes tribus ameríndies, amb els seus consells d'ancians.

I com es tria els governants?

Bé, això varia en cada planeta. Normalment hi ha diferents consells formats per representants de diferents àrees i dins del consell es tria el coordinador per votació dels membres del consell, que pot ser rotatori o més a llarg termini, segons el planeta.

I com s'entra a formar part d'aquests Consells?

Per les capacitats que demostren certs individus durant la seva infància, s'enfoca la seva educació cap a tasques de direcció i segons es va desenvolupant la seva capacitat van exercint càrrecs de major responsabilitat, d'acord amb les necessitats que existeixin de certes funcions de direcció.

No sembla un sistema molt democràtic, sinó més aviat una forma molt jerarquitzada de govern. No em sembla que això sigui una elecció de la gent, sinó que la gent de dalt tria els seus successors.

La gent d'aquests mons està d'acord amb aquesta forma de govern, ja que sap que el govern està en mans de les persones més sàvies i amoroses. Els que governen no tenen intenció de dominar, ni oprimir, ni abusar del seu poder, com passa en el vostre món, sinó tot al contrari. Ho prenen com una oportunitat d'ajudar al progrés dels seus germans aprofitant al màxim les seves capacitats. Tampoc tenen cap afany de perpetuar-se en el poder per a acumular riqueses i privilegis, ja que ni ells tenen aquesta intenció, ni el fet d'ocupar aquests càrrecs representa cap privilegi especial respecte a la resta d'habitants. A més, moltes de les decisions que afecten el conjunt de ciutadans es prenen per referèndum.

Doncs a mi em sembla que es tracta d'oligarquies, on només uns pocs triats tenen opcions de governar.

És cert que en les tasques de govern d'aquests mons no es permet l'accés a qualsevol. Però, al contrari que a la Terra, on les elits de poder es formen a partir dels membres de les famílies més riques i poderoses econòmicament parlant, sent normalment persones de baix nivell espiritual, extremadament egoistes, ambicioses de poder i riqueses, en aquests mons passa just el contrari. Se li dona el comandament precisament als menys egoistes, a aquells que tenen el nivell d'amor més elevat, als més humils i més savis.

Em continua semblant un sistema de govern molt jeràrquic on la mateixa gent està massa temps governant.

És normal que ho vegis així, perquè en el vostre món esteu acostumats a observar que les persones que estan cert temps en el poder, si no eren corruptes inicialment s'acaben corrompent i utilitzen el poder en el seu propi benefici o en el de certs grups de poder, perjudicant a la resta. Però no és així en aquests mons.

No ho acabo de veure clar.

Mira, et posaré un exemple del teu propi món perquè ho entenguis. Perquè una persona sigui metge en el vostre món se li exigeix una formació acadèmica que dura anys, l'adquisició d'una experiència mínima, la demostració de la seva professionalitat i que es compromet a respectar un codi ètic molt estricte. Seria un bretolada que després de tota la preparació se'l destituís del seu càrrec cada quatre anys. Imagina que tens apendicitis i t'han d'operar. Voldries que el cirurgià fora una persona com la que he descrit o potser preferiries que el cirurgià es triés en unes eleccions entre diverses persones que no tenen formació com a cirurgians? Perquè això últim és el que succeeix en el vostre món, on per a la tasca de governar deixeu que qualsevol persona sense escrúpols hi pugui accedir. En aquests mons s'exigeix als governants el mateix que vosaltres exigiu a un metge, que estiguin preparats, que tinguin un nivell d'amor determinat i que ho demostrin amb fets.

Aleshores no et sembla que la democràcia sigui una forma de govern avançada?

Potser m'he explicat malament. Que la gent tingui capacitat de triar el seu govern i no sigui una imposició de certa gent és una cosa espiritualment avançada. De fet, els governs que descriu han sigut triats lliurement pels ciutadans d'aquests mons i qualsevol canvi important que s'introdueix necessita del consens i acceptació dels seus habitants. Però de vegades el fet que existeixin eleccions periòdiques per a triar certs representants no significa que es tracti d'una elecció lliure i democràtica, si els candidats ja han sigut preseleccionats entre aquells que siguin agradables per als que ostenten el poder en l'ombra i si la propaganda està enfocada per a afavorir a certes opcions polítiques en detriment d'altres. Què en pensàrieu d'un esdeveniment en què els candidats fossin l'Stalin i en Hitler?

Possiblement que seria millor abstenir-se o votar en blanc.

En qualsevol cas el sistema d'eleccions periòdiques és, de moment, la forma més avançada possible de govern en el vostre món, ja que amb el nivell de corrupció que existeix a la classe política no és convenient deixar molt de temps als mateixos en el poder.

Però espera. Has dit alguna cosa sobre aquells que ostenten el poder en l'ombra, què vols dir?

Heu de tenir en compte que de vegades els que tenen els càrrecs polítics no són els veritables governants, sinó simplement titelles a qui recanviar, i que les aparents democràcies amb eleccions periòdiques i partits polítics oposats són una tapadora per a encobrir una dictadura d'una elit que no té un altre objectiu que mantenir en l'ignorància a la gent per a continuar amb els seus abusos.

Com és l'educació?

S'educa globalment esperit, ment i cos al màxim de la seva potencialitat i se l'orienta segons la seva vocació. En aquests mons les percepcions extrasensorials estan molt desenvolupades. Gràcies a elles els professors coneixen molt millor els seus alumnes, la qual cosa els permet conèixer la seva capacitat, la seva vocació i les seves inquietuds. A banda de la formació intel·lectual, es desenvolupen potencialitats de l'individu que vosaltres ni tan sols admeteu que els permeten desenvolupar la seva pròpia connexió amb l'espiritualitat superior com la Clarividència, la telepatia, la psicokinesia.

I quin tipus de creences tenen?

No hi ha religions com a tal, entenent com a religió una organització estructurada amb sacerdots i dogmes a la qual cal afiliar-se d'alguna forma, creure en determinats dogmes i seguir determinades pautes. Com he dit abans, el que existeix és una consciència molt clara de la realitat espiritual, de l'origen i el destí de cada ésser, de les lleis que governen l'univers i això es reflecteix en cada activitat que s'exerceix al planeta, en l'educació, l'economia, la política etc.

2a Llei: Llei del Lliure Albir.

- L'esperit posseeix la llibertat de triar sobre el seu destí, sobre si vol o no evolucionar.
- S'avança quan l'esperit s'harmonitza amb la llei de l'amor per decisió lliure, perquè comprèn i comparteix aquesta llei i actua en harmonia amb ella.
- La progressió espiritual només es produeix quan és triada i internalitzada per lliure voluntat i per esforç propi de l'esperit, sense cap tipus de coacció o imposició.
- Només hi ha evolució en llibertat.

En moltes de les explicacions que em dones, parles del lliure albir com quelcom que és molt important respectar.

Així és

Però què és el lliure albir exactament?

És la capacitat que posseeix l'esperit per a decidir per si mateix el que vol fer.

I per què és tan important respectar el lliure albir?

Perquè és una llei espiritual fonamental en la qual se sustenta el progrés evolutiu de l'esperit

I en què consisteix la llei del lliure albir?

És una llei espiritual que diu que l'esperit posseeix la llibertat de triar per si mateix el seu propi destí.

I per què dius que el progrés evolutiu de l'esperit se sustenta en el lliure albir?

Perquè la progressió espiritual només és real quan és triada i internalitzada per lliure voluntat, és a dir per elecció lliure de l'esperit, sense cap tipus de coacció o imposició.

Per què és així?

Perquè si el progrés fos per la força, una vegada desaparegués la forma de coacció o imposició l'esperit tornaria a ser conforme és en realitat i no conforme les circumstàncies li han obligat a ser.

Doncs si és una llei espiritual per què no es compleix aquesta llei a la Terra?

Sí es compleix, ja que les lleis espirituals estan escrites en l'essència de cada esperit. Hi ha una força que impulsa a l'esperit a buscar sempre la felicitat, i a través d'aquesta recerca l'esperit evoluciona. Igual que no és possible ser feliç sense amor, no hi ha esperit que pugui arribar a ser verdaderament feliç espiritualment sense ser lliure, perquè està en la seva essència el ser-ho. Si Déu hagués volgut que els esperits no fossin lliures, hagués programat en la seva naturalesa els ser feliços sent esclaus. Però ja que passa totalment el contrari, és a dir, que l'esperit és desgraciat en l'esclavitud, sigui aquesta del tipus que sigui, haurem de concloure l'esperit ha sigut creat per a ser lliure, i així és a la Terra com en la resta de l'univers.

Ja, però la realitat demostra que la majoria de gent del nostre planeta no actua amb llibertat, sinó que o s'obliga a si mateixa, o és obligada a fer moltes coses que no vol.

Efectivament. Així succeeix en el vostre món. Es produeixen constants vulneracions d'aquesta llei a causa de l'escassa evolució de la majoria dels seus habitants, que encara no coneixen o no volen respectar-la, ja que per a respectar el lliure albir haurien de renunciar a l'egoisme. D'aquí que un dels objectius de l'aprenentatge espiritual sigui aprendre a respectar el lliure albir dels altres, però també a exigir que es respecte el lliure albir propi.

Vols dir que en altres mons més avançats és respectada i coneguda la llei del lliure albir per part dels seus habitants?

Així és, perquè és una llei espiritual universal. I els seus mons són molt més feliços que el vostre precisament perquè posen molt èmfasi a respectar el lliure albir, així com la resta de lleis espirituals.

Doncs podrien venir a ensenyar-nos quin és el secret de la seva felicitat...

Precisament perquè els esperits avançats coneixen, respecten i segueixen la llei del lliure albir, tenen molta cura de no vulnerar-la, sobretot pel que fa a la interferència en els mons habitats per esperits menys avançats. Encara que no hi hagi intenció de perjudicar, un excés d'interferència pot crear dependència dels esperits o civilitzacions menys avançades respecte a les més avançades, i això provocaria un estancament evolutiu al planeta receptor. Per això, l'ajuda que es dona, tant del pla espiritual, com dels mons físics espiritualment avançats, als mons menys avançats, és sempre molt subtil, i mai en contra de la voluntat del propi ésser o éssers que la necessiten, perquè aleshores s'estaria coaccionat el seu lliure albir. Està condicionada a que cada ésser en qüestió manifesti la seva voluntat d'evolucionar i rebí ajuda.

No m'acaba de quedar clar en què consisteix el problema. Podries posar un exemple perquè ho entengui?

D'acord. Imagina que un habitant d'un món avançat arriba la Terra i vosaltres, reconeixent la seva major evolució, decideu donar-li el govern del planeta perquè arregli tots els seus problemes. Basant-se en el seu coneixement de les lleis espirituals i conforme ocorre al seu planeta d'origen, on el respecte a altres sers inferiors de l'evolució els ha portat a seguir una dieta vegetariana i a no danyar cap animal, decideix promoure unes lleis de protecció als animals que prohibeixen,

entre altres coses, la caça, la tauromàquia i el consum de carn. Estaria disposada la humanitat de la Terra a realitzar tals renúncies?

Doncs no sé. Suposo que hi hauria gent a favor i gent en contra.

En l'actual estat de la humanitat, i sent molt generosos, més del 80% estaria en contra d'aquestes mesures. I s'alçarien protestes i revoltes tremendament violentes per tot el planeta per a impedir el compliment d'aquesta nova llei. Davant d'aquest dilema què hauria de fer el mandatari? Renunciar a les seves pròpies conviccions per a complaure al poble, o al contrari imposar les lleis a pesar de l'oposició de la majoria? Si pren la primera decisió estaria vulnerant el seu propi lliure albir, en haver de fer coses que van en contra de la seva pròpia voluntat. Si tria la segona estaria vulnerant el lliure albir del poble, en imposar-los una llei que va en contra de la seva voluntat.

Aleshores es tracta d'un dilema sense solució possible.

Sí n'hi ha. I és la que es dona, que no hi ha gent evolucionada governant el vostre món. Si els éssers avançats no assumeixen posicions de govern material en mons com el vostre és senzillament perquè majoritàriament vosaltres no voleu que ells estiguen al comandament, ni voleu acceptar els canvis que ells proposen. I ells tampoc desitgen imposar la seva voluntat sobre la vostra, perquè saben que no serveix de res obligar. Ja s'han donat en la història del vostre planeta nombrosos casos de gent més o menys honesta que van arribar a exercir alts càrrecs de poder i van intentar canviar les coses per a bé. I què va passar? Doncs que van durar molt poc. Els que estaven al voltant els van eliminar. Per això els esperits elevats només aconsellen, prediquen amb l'exemple sense imposar i després cadascú decideix què és el que harmonitza amb sí mateix.

Quins serien els resultats pràctics de l'aplicació de la llei del lliure albir a la Terra, si igual que succeeix en altres mons més avançats, decidís seguir-la?

La desaparició de totes les formes d'esclavitud, de coacció, d'opressió, de manipulació, de dany d'uns éssers humans vers els altres.

Un ésser avançat mai violaria el dret a la vida d'altres éssers. Per tant desapareixerien les guerres, la pena de mort, l'assassinat i l'avortament perquè amb aquestes pràctiques s'està vulnerant al dret a la vida d'altres éssers.

Desapareixeria qualsevol forma de maltractament o abús sexual contra infants i adults. Per tant desapareixeria la pederàstia, les violacions, la prostitució, i qualsevol altra forma de pràctica sexual en

la que es força o coacciona la voluntat d'altres éssers humans, especialment quan es tracta dels éssers més febles i indefensos.

Semblaria qualsevol fórmula que coacciona la lliure expressió del pensament i del sentiment. No existiria per tant, la censura, la manipulació, l'engany, la repressió, el segrest.

Desapareixeria qualsevol religió, filosofia o doctrina egoista, que justifica l'opressió, l'agressió, el control i/o la violència contra altres éssers humans per diferències racials, religioses, culturals, econòmiques, polítiques o de qualsevol altra índole. Per tant desapareixeria el racisme, el totalitarisme, el feixisme, el fanatisme religiós, el militarisme, l'imperialisme o el capitalisme perquè són ideologies que basen el benestar d'uns quants en el patiment d'altres sers humans. Sigui quina sigui la forma d'esclavitud, sigui aquesta material o mental, que s'intenti imposar a un ésser espiritual fracassarà, perquè l'esperit es revelarà internament contra allò que l'esclavitzava, i tard o d'hora lluitarà amb totes les seves forces per a alliberar-se. Aquesta és la raó per la qual qualsevol doctrina, religió, ideologia, sistema polític o econòmic que no respecti la llei del lliure albir de l'esperit serà inestable i efímera, mentre que les basades en les lleis espirituals són estables i duradores.

Desapareixeria qualsevol forma d'esclavitud, maltractament físic o psicològic, dins i fora dels llaços familiars, ni dels pares contra els fills, ni dels fills contra els pares, ni de marit contra dona ni de dona contra marit, ni de caps contra empleats, ni de forts contra febles.

Desapareixeria qualsevol pràctica, afició o diversió basada a generar patiment i destrucció a altres éssers vius, sobretot a aquells evolutivament més pròxims, com ara els mamífers superiors que no obeeixen a motius d'estricta supervivència: com la tauromàquia, la caça, la pesca i la ramaderia als països desenvolupats.

Però per a poder seguir una llei és necessari conèixer-la, no? Com és possible ensenyar alguna cosa a gent que no té interès a aprendre sense obligar-los d'alguna forma? No caldria fer com es fa amb el nen rebel que no vol anar a escola, al qual se li obliga d'alguna forma perquè hi vagi i aprengui?

Com he dit, si acabem de dir que complir la llei del lliure albir és respectar la voluntat de l'esperit de decidir lliurement, per molt espiritual que sigui, la mateixa naturalesa de la llei impedeix imposar-la, doncs en fer-ho estaríem vulnerant la mateixa llei. En altres paraules, el fi no justifica els mitjans, i menys si en els mitjans estem incomplint la fi que persegüim. Obligar no és la forma, i com ja he dit, el que s'obté per la imposició o la coacció es perd quan desapareix la força coartadora. L'esperit tornaria a ser conforme és en realitat i no

conforme les circumstàncies li han obligat a ser. Precisament, la reencarnació i l'oblit de les vides anteriors estan pensades perquè l'esperit experimenti el lliure albir i evolucioni per propis mèrits, sense cap tipus de coacció. Ja hem parlat àmpliament d'això anteriorment, que és el propi esperit el que tria lliurement si vol o no avançar, i el tipus de proves a les quals vol enfrontar-se per a avançar. I respecte a l'exemple que poses del nen i l'escola, els corrents educatius més avançats espiritualment, que també han arribat al vostre món, intenten no coaccionar el nen, sinó que cerquen estimular les seves pròpies capacitats, fent atractiu i no tediós l'aprenentatge, que és la millor manera perquè el nen aprengui, no per obligació sinó per devoció.

Aleshores quina és forma correcta de què la gent conegui les lleis espirituals?

L'única forma és predicar amb l'exemple, i és el que han fet els esperits avançats en encarnar a la Terra. Estic parlant de Jesús, Buda, Krishna, Zoroastre, Antul.li i altres avatars o éssers avançats, que van encarnar a la Terra per a ensenyar la llei de l'amor, la del lliure albir i les altres lleis espirituals. Van fer de la seva vida un exemple d'aplicació personal i de vida en harmonia amb les lleis espirituals sense obligar a ningú a fer el mateix.

Doncs la llei del lliure albir no els ha quedat molt clara als supòsits seguidors de Jesús, ja que han acabat imposant als altres les seves creences per la força, mitjançant l'ús de la violència, la coacció i la por. Em refereixo a l'Església Catòlica, amb la Inquisició i les Croades.

Aleshores són els seguidors els que no estan a l'altura del missatge que diuen portar. Però això no és culpa de Jesús o els avatars, sinó de l'egoisme i la falta d'evolució imperant en el vostre món, que ha portat a certa gent a apropiarse d'unes idees que eren veritables i deformar-les per a controlar i manipular als altres. Les religions o creences que imposen o obliguen no aconseguiran que l'esperit evolucioni, ni es poden considerar veritables ni en harmonia amb Déu i l'espiritualitat superior, ja que ningú que vulneri la llei del lliure albir es pot considerar com a intermediari de Déu o que compleix els designis de Déu, i desapareixeran irremeiablement de la Terra amb el temps. Però parlarem d'aquest tema específicament en una altra ocasió, ja que és prou important.

Ja però a pesar d'aquesta intervenció no veig que les coses hagen millorat molt en el món.

Alguna cosa sí. En èpoques passades es criaven humans com si fossin ramat per a menjar-se'l i això ara us semblaria una abominació. El canibalisme està pràcticament extingit de la Terra. Fa menys de 200 anys encara existia l'esclavitud de forma legal i existia el comerç d'esclaus en tot el món. Encara que ara existeixi l'esclavitud en altres formes, almenys l'esclavitud formal és perseguida i penada per les lleis de tots els països, i es practica d'esquena a la legalitat. Les persecucions religioses, tot i que encara existeixen en algunes parts del món, han disminuït en intensitat i en crueltat i existeix legislació en molts països que protegeix el dret de lliure creença, impensable a Europa abans de la reforma protestant. La pena de mort, com a forma de càstig, s'ha abolit en molts països. La redacció i aprovació per un organisme internacional com l'ONU de la carta de declaració dels drets humans, encara que en la pràctica no s'estigui complint, és un exemple clar de què hi ha esperits en el vostre planeta prou avançats per a reconèixer que hi ha drets fonamentals que no han de ser vulnerats. En ella s'especifiquen perfectament els drets que garanteixen l'execució del lliure albir i exigeixen el compliment a les nacions d'accions que impedeixin que es vulneri el lliure albir d'altres sers humans. Per tant, aquesta carta pot considerar-se un desenvolupament molt encertat de la llei del lliure albir. En els deu manaments hi trobem també algunes pinzellades de respecte al lliure albir, com els manaments de no mataràs i no robaràs. Encara que quedi molt per fer, tot això són avanços respecte a la situació d'èpoques passades.

3a Llei: Llei de la Justícia Espiritual o Llei d'Acció i Reacció Espiritual (causa-efecte).

- El que fas als altres, t'ho fas també a tu mateix.
- S'avança espiritualment quan l'esperit pren consciència dels seus errors (actes en contra dels altres éssers de la creació) i els repara.

Hi ha molta gent que argumenta el seu ateisme en la màxima: "si hi hagués realment un Déu no permetria que passaren aquestes injustícies al món". Quina opinió tens respecte a això?

Que es tracta d'una opinió fundada en un coneixement incomplet de la realitat espiritual, que condueix a interpretar certes situacions dramàtiques de la Terra com a part d'una injustícia, perquè es té la creença que la vida de l'ésser comença amb el naixement del cos físic. Si consideréssim que la vida de l'ésser humà s'iniciés amb el naixement, arribaríem a la conclusió inevitable de què el món és injust, i que si hi ha un creador es tracta d'un creador igualment injust, perquè sembla que afavoreix des del principi a unes criatures en detriment d'altres. Potser no hi ha éssers que des del seu naixement ja vénen al món amb una perspectiva de vida plena de desgràcies, bé perquè neixen amb malalties de naixement, o en extrema pobresa, o en famílies que no els volen, mentre que altres semblen ser els favorits de la providència perquè són més llestos, més bells, més amorosos, més estimats o més sans?

Però si considerem que aquesta vida no és més que un breu episodi de la vida de cada ésser, i que aquest episodi és la justa continuació i conseqüència d'una sèrie d'episodis anteriors l'argument de la qual s'enllaça perfectament amb les circumstàncies que l'esperit es troba en l'actual vida, començarem a comprendre allò que abans ens semblava incompreensible, i per això injust. Absolutament tots els esperits parteixen del mateix punt. Tots els sers espirituals són creats iguals, com un principi vital espiritual ignorant i inconscient, però amb la potencialitat d'evolucionar constant i indefinidament fins a aconseguir les majors cotes d'amor i saviesa, per mitjà de l'experiència de la suma d'incomptables encarnacions. Les úniques diferències de partida entre els uns i els altres consisteixen en el moment en què van ser creats, és a dir, en l'edat de l'esperit, ja que el procés de creació de vida espiritual no acaba mai. Mentre uns van iniciar aquest camí fa milers de milions d'anys, abans que la vostra galàxia fos solsment una nebulosa en formació, i porten a les seves esquenes incomptables encarnacions en el món físic, altres a penes acaben de començar el seu procés evolutiu, és a dir, són esperits joves. Depenent de les seves accions i les seves decisions, el seu camí evolutiu serà recte o tortuós, lent o ràpid. Potser no heu observat que hi ha persones que de molt jovenetes demostren una gran maduresa impròpia de la seva edat, amb una gran capacitat per a amar i comprendre, mentre que altres,

sent ja adults o ancians de cos, són encara immadurs en el seu comportament, fins al punt que semblen tenir menys edat del que físicament aparenten? Les diferències que observeu entre uns esperits i altres respecte a la seva capacitat espiritual, aparentment innata, es deuen a la major o menor edat de l'esperit, i del major o menor aprofitament que van fer de les encarnacions per a la seva progressió espiritual. Les diferències que observeu en les circumstàncies de la seva vida, que semblen fruit de la fatalitat, corresponen per tant a les conseqüències o decisions que aquests mateixos esperits han pres en vides anteriors i en el període de vida en què no estan encarnats.

I de quina manera els actes de la vida actual tenen a veure amb aquells viscuts en el passat?

Hi ha una llei universal, la qual podríem anomenar Llei de la Justícia Espiritual, Llei de causa-efecte, o Llei d'Acció i Reacció Espiritual que diu, més o menys, que l'esperit rep exactament el mateix que dóna. En realitat equival a dir que el que fem als altres ens ho fem en realitat a nosaltres mateixos. La conseqüència d'això és que cada esperit ha de fer front a les circumstàncies que ell mateix ha creat, de manera que moltes de les circumstàncies adverses a què s'enfronta l'esperit en una vida són conseqüència o efecte d'una causa que ell mateix va crear en una encarnació anterior.

Per què és una llei universal?

Perquè l'esperit no pot ser feliç ni pot avançar en la seva evolució espiritual sense haver-se enfrontat i resolt aquelles circumstàncies, aquells actes que va realitzar contra les lleis universals i contra els altres sers de la creació.

Si per la llei del lliure albir l'esperit és lliure per a triar el camí que vulgui, de prendre les decisions que cregui convenient, per la llei de justícia espiritual ha de saber que cada acció que realitza té les seves conseqüències i que finalment, tard o d'hora aquestes acabaran afectant-li. Dit d'una altra manera: "La sembra és lliure, la collita és obligatòria". És a dir si alguna cosa ens va semblar correcte com a emissors, també ens haurà de semblar just com a receptors i viceversa, i si no ens agrada rebre el mateix que vam fer és que hi havia alguna cosa en allò que vam fer que no era massa bo, perquè el que no és bo per a nosaltres, tampoc és bo per als altres. Heu sentit que molts grans profetes, inclòs el mateix Jesús van dir: "No facis als altres el que no t'agradaria que et fessin a tu" i "fes als altres el que t'agradaria que et fessin a tu." Coneixent la llei d'acció i reacció caldria posar a aquestes màximes un afegit: "No facis als altres el que no t'agradaria

que et fessin a tu, *perquè al final t'ho fas a tu mateix*" i "fes als altres el que t'agradaria que et fessin a tu, *perquè en realitat t'ho fas a tu mateix*". En aquesta màxima, "el que fas als altres també t'ho fas a tu mateix" es tanca el principi de justícia espiritual.

Per què l'anomenes llei d'acció i reacció espiritual?

Perquè en certa manera s'assembla a la Tercera Llei de Newton o Llei d'acció i reacció de la Física Clàssica. Per al que no estigui familiaritzat amb ella, aquesta llei ve a dir una cosa així com que sempre que un cos exerceix una força sobre un altre, al mateix temps rep sobre ell una força de la mateixa magnitud. És a dir, si dos astronautes estan en l'espai, agafats de la mà i un dels dos decideix empenyar a l'altre, ell mateix es veurà desplaçat amb la mateixa força que va exercir, però en direcció contrària. Els efectes de la llei d'acció i reacció física els coneixen bé aquells que han disparat amb una escopeta o arma semblant. Coneixem que en el tir, l'escopeta exerceix una força que sobre la bala que la impulsa cap a l'exterior amb gran velocitat. Però al mateix temps la bala exerceix sobre l'escopeta la mateixa força, però en sentit contrari. Aquesta força, deguda a l'existència de la llei d'acció i reacció, és coneguda en argot de les armes com a retrocés, i és tan fort que si no s'està entrenat, pot causar lesions en el punt de suport de l'arma.

Doncs a nivell espiritual, de forma anàloga a aquesta llei d'acció i reacció física, la llei d'acció i reacció espiritual ens diu que tot acte realitzat cap als altres ens serà tornat en la mateixa mesura. La qual cosa implica en la pràctica, i com ja he dit, que tot allò que fem els altres en realitat ens ho fem a nosaltres mateixos.

Aquesta és la base de la justícia espiritual, ja que a cadascú se l'enfronta amb les seves pròpies accions, i queda en un mateix la decisió de modificar la seva conducta o no després d'experimentar les conseqüències dels seus actes.

I de quina manera aquestes accions cap als altres repercuteixen en l'evolució espiritual?

El pes d'aquestes accions, si estan en contra de la llei de l'amor, és com una llastra que impedeix a l'esperit elevar-se cap a quotes més altes d'evolució. Al contrari, les accions que sintonitzen amb la llei de l'amor actuen com la flama d'un cremador d'un globus aerostàtic. Si la flama, en escalfar l'aire, augmenta el nivell vibratori de les molècules de gas disminuint així la densitat de l'aire de l'interior del globus, permetent-li l'ascensió cap a zones de l'atmosfera menys denses, les accions a favor de la llei de l'amor augmenten la vibració de l'esperit,

permetent-li així ascendir cap a regions del món astral de major vibració, és a dir, de major nivell espiritual.

Doncs jo no observo que aquesta llei es compleixi molt sovint. Potser no hi ha assassins, criminals i genocidis reconeguts que mai són portats davant la justícia i moren plàcidament de vells?

El fet que l'efecte associat a una causa o acció determinada no es doni de forma immediata pot fer la impressió a l'encarnat que no hi ha justícia, per no veure el criminal respondre pels seus delictes en la mateixa encarnació. És cert que en una sola vida molts delictes, sobretot d'aquells que ostenten posicions de poder terrenal, queden impunes. En aquests casos es dona que els que van actuar en contra de la llei de l'amor danyant a altres esperits faran front en posteriors vides a les conseqüències dels seus actes. Imaginem un governant que va ser el causant de guerres i va donar l'ordre per a torturar i condemnar mort a milers de persones. A causa del seu poder mai fou jutjat ni condemnat per cap tribunal de la Terra. Tingueu per segur que aquells comptes que no va saldar en la dita vida queden pendents per a les properes, i el botxí d'antany pot ser la víctima aparentment innocent del demà. Això és el que significa la frase "Benaventurats els que tenen fam i set de justícia, perquè ells seran saciats" perquè el que la Justícia Terrena deixa sense resoldre no tingueu dubte que la justícia espiritual ho resoldrà. Encara així, sapigheu que la intenció d'aquest sistema no és castigar sinó ensenyar. En qualsevol cas tot esperit que va fer mal queda en deute amb si mateix i per a poder avançar és necessari primer que se n'adoni dels danys que va fer i segon que el repari.

A l'extrem oposat no hi ha persones que van fer molt de bé durant la seva vida i com a pagament van ser calumniats, torturats i assassinats?

També cal veure l'altra cara de la moneda de la Llei de justícia espiritual, ja que aquells que van actuar conforme a la llei de l'amor i que van rebre la ingratitud, la incomprensió, el rebuig, la violència, la tortura o la mort a canvi del bé que van fer per part dels seus coetanis, tinguin per segur que els fruits dels seus actes seran recompensats en el món espiritual, que és el món verdader i el qual no està subjecte a les lleis arbitràries dels homes. Això és el que signifiquen les paraules de Jesús "Benaventurats els pobres d'esperit (es refereix als humils), perquè d'ells és el regne del cel. Benaventurats els que ploren, perquè ells rebran consolació".

I per què ha d'haver-hi una demora entre l'acció i la reacció, és a dir, entre l'acte i les seves conseqüències sobre la persona ho comet? No seria més just que acció i reacció fossin consecutives?

La reacció s'activa en el moment en què es realitza l'acció, encara que no es faci efectiva immediatament. Si l'acció està a favor de les lleis espirituals, rebrem una "bonificació espiritual", mentre que si està en contra direm que s'ha contret un "deute espiritual". La "recollida de la collita" es demorarà fins que l'esperit conclogui l'etapa en què es posa a prova, o sigui quan finalitzi l'encarnació, igual que quan es realitza un examen no es coneix la nota fins a finalitzar completament l'examen, ni s'espera a continuar el següent exercici a què el professor corregeixi l'exercici acabat d'acabar. Quan es tracta d'un acte a favor de les lleis espirituals en algun moment rebrem del món espiritual la compensació pertinent, encara que no serà immediata, sinó que, com en un treball per encàrrec, es rep la recompensa una vegada es conclou el treball, i no mentre s'està realitzant. Aquesta "recompensa espiritual" es traduirà finalment en un ascens de l'esperit cap a esferes de major evolució, on habiten esperits més amorosos, una vegada conclosa l'encarnació. En el cas d'un deute espiritual, la reparació es demorarà fins que l'esperit decideixi per pròpia voluntat esmenar voluntàriament el dany que va fer, la qual cosa implica necessàriament que l'esperit hagi pres consciència de la seva pròpia actuació. Per la llei del lliure albir no se'l pot obligar a fer-ho. Serà l'esperit el que decidirà quan arriba el moment d'enfrontar-se a aquestes circumstàncies. Però si vol avançar espiritualment, ineludiblement, tard o d'hora, haurà d'enfrontar-se a elles i reparar el dany que va fer. Mentre això no passi no s'enfrontarà a certes proves, però el pes dels actes contra la llei de l'amor realitzats, una vegada conclosa l'encarnació el retindrà en els nivells inferiors del món astral, en els que habiten els esperits de semblant condició a la seva i que a causa de la seva falta d'harmonia amb les lleis de l'amor es dediquen a fer-se mal els uns als altres, resultat d'això que la vida en aquests nivells és prou desgraciada i plena de patiments per als seus habitants.

I com s'aconsegueix que l'esperit prengui consciència del mal que va realitzar en els altres?

En algun moment després de la desencarnació l'esperit s'enfronta al repàs exhaustiu dels esdeveniments moralment més rellevants de l'última vida. Durant aquest repàs de la vida, per a cada situació viscuda, l'esperit no percep ja només el que ell va sentir en aquell moment, sinó que també simultàniament percep els sentiments i les

emocions dels altres éssers que van rebre les conseqüències dels seus actes, percebent el benestar o malestar d'aquests com si fos propi.

Quin és exactament l'objectiu d'aquest repàs?

Que l'esperit prengui consciència de la rellevància de les decisions que va prendre en vida respecte a les lleis espirituals i respecte a les conseqüències dels seus actes en els altres. De si va actuar amb amor o si va actuar per egoisme, amb l'objectiu que li serveixi per a evolucionar. I perquè conegui quines són les assignatures que afrontava en aquesta encarnació que ha superat i les que encara li queden per superar, ja que les proves de les pròximes encarnacions depenen en gran mesura de l'actuació que s'hagi tingut en les encarnacions anteriors.

Sembla com un judici final?

Més o menys, però sense cap intenció d'humiliar o castigar a l'esperit, sinó que s'efectua perquè prengui consciència dels seus actes respecte a les lleis espirituals i respecte als altres sers de la creació

I qui jutja si els seus actes han sigut o no correctes?

Ell mateix amb l'ajuda d'esperits superiors.

Com pot ser conscient l'esperit de si va ser injust o no el seu comportament si no ho fou durant la vida física?

Perquè rep l'ajuda dels esperits superiors, que li aporten la claredat espiritual que per la seva pròpia evolució encara no posseeix.

Sent que es jutja a si mateix no succeirà que no sigui totalment imparcial? És a dir, com evitar que l'esperit no actuï amb favoritisme cap a si mateix?

No actua de forma partidista perquè l'esperit es troba en aquest estat de claredat espiritual induït pels esperits superiors que he esmentat. En aquest estat es veu la realitat tal i conforme és, de forma totalment imparcial.

I que passa després?

Que l'esperit es prepara per a corregir i superar aquelles actituds negatives en les pròximes encarnacions i tria segons la seva capacitat aquelles proves que li poden servir per a corregir-les. Dependrà del camí que l'esperit vulgui triar. Per un costat està la reparació lenta però més extensa en el temps. Per un altre costat existeixen proves més dures però que serveixen per a avançar més ràpidament.

I això passa immediatament? Vull dir, en la següent vida l'esperit ja s'enfronta a la reparació d'allò que s'ha fet en la vida anterior?

No necessàriament, perquè hi ha molts esperits que no havent mostrat cap propòsit d'esmena i per això havent quedat retinguts en les franges més baixes de l'astral inferior, retornen a la vida sense haver passat per l'anterior procés de reeducació. I encara que l'esperit hagi iniciat el seu procés de reforma, cal tenir en compte que al principi la voluntat de refermar-se en el bé és fràgil i no pot suportar les proves més dures. Per això l'esperit té l'opció de viure encarnacions de transició en què no s'enfrontarà a la reparació del seu deute, sinó que li serveixen de preparació, per a enfortir la seva voluntat de reforma i la seva perseverança. Les encarnacions d'expiació pròpiament dites, en les quals l'esperit s'enfrontarà a les proves més fortes, vindran quan estigui prou preparat i amb una voluntat de millora més ferma.

Quin tipus de proves esperen a l'esperit "endeutat"?

En general, patir en carn pròpia circumstàncies semblants a què un va generar en una altra vida, per a prendre consciència del que està i no està en harmonia amb les lleis espirituals i treballar per a reparar el dany que va fer.

Doncs m'hauries de posar un exemple perquè ho entengui.

Val. Imagineu a un esperit que encarna en el segle XVIII, en una família blanca rica, que posseeix hisendes i esclaus perquè treballin les terres. Segurament aquest esperit no se n'adonarà, ja que és el que li hauran ensenyat els seus pares, que els esclaus també són éssers que senten i pateixen com ell, i que l'esclavitud és un acte contra la llei de l'amor i la del lliure albir, ja que ningú té dret a apropiarse de la voluntat de cap ser en benefici propi, sigui aquest material o de cap altre tipus, i menys d'un igual a ell. Segurament si li preguntes a l'esperit de l'ara senyoret si li sembla bé tenir esclaus, el més segur és que s'ofengui en el seu honor perquè: "com compararàs un brut i ignorant esclau amb un senyor de la seva categoria". Circumstàncies, les de "brut, ignorant i esclau", que ell ha contribuït tan activament a crear i mantindre. Si li sembla que aquest estat de coses està bé, llavors estarà conforme a experimentar la situació des del costat oposat, és a dir, naixent en la pròxima vida com a fill o filla d'una de les esclaves de la seva família, experimentant així en el seu propi ésser el patiment que es deriva de ser un esclau. Potser si li preguntes a l'esperit, ara com a esclau, en aquesta encarnació, si li sembla bé l'esclavitud, no et dirà que l'esclavitud és inhumana i es queixarà amargament de la seva sort i

dient: senyor, què he fet jo per a merèixer això? Al cap i a la fi no ha fet més que recollir el que havia sembrat. Si d'aquesta experiència en treu un bon ensenyament, quan estigui en situació de canviar l'estat de les coses, per exemple tornant a ser l'amo de la hisenda, tal vegada se'n recordi del que va aprendre interiorment en la vida anterior i treballi per l'abolició de l'esclavitud.

D'aquest exemple he de deduir que els esclaus poden haver sigut senyors en una altra vida i haver practicat l'esclavitud?

Sí, i els senyors esclaus. Un mateix grup d'esperits pot haver estat experimentant aquestes posicions alternativament en multitud de vides fins que finalment s'adonen que la millor manera que es respecte la llibertat d'un mateix és respectar la llibertat dels altres en qualsevol circumstància. Doncs així amb tot.

Però obligar a l'esperit a passar pel mateix que ell va fer? Això no és equivalent a l'ull per ull dent per dent?

Ja dic que no és un càstig, sinó una forma d'aprenentatge. Si hom creu que hi ha actuat justament no tindrà cap temor a rebre allò que va donar. Al contrari, estarà desitjós de recollir la justa recompensa de les seves bones accions. Per altra banda, si ha obrat amb egoisme, perjudicant els altres, no tindrà massa ganes de recollir la collita de la seva mala sembra. Si la intenció de la llei fos castigar l'infractor, com una espècie de venjança, podríem considerar-ho un ull per ull. No obstant, l'objectiu de la llei no és castigar, sinó promoure l'evolució de l'esperit mitjançant l'experimentació personal de les accions que hom mateix genera. Dit d'una altra manera, la llei de la justícia espiritual ens enfronta a cadascun amb els nostres propis actes de manera que puguem aprendre'n d'això. I no necessàriament ha de passar per les mateixes situacions literalment que ell mateix va provocar, però sol ser la forma més ràpida d'aprenentatge i la triada per molts esperits, desitjosos de sortir de la situació d'inferioritat espiritual, en la que se senten profundament infeliços.

I no hi ha un altre sistema menys dràstic perquè l'esperit pugui desfer-se del seu deute?

La intensitat de les proves depèn de com vulgui de ràpid l'esperit en qüestió saldar el seu deute espiritual i de la capacitat que tingui per a poder superar-la. Només quan l'esperit està preparat per a superar-la se li presenta la prova. Com si es tractés d'un préstec bancari, però sense interessos, a l'esperit que vol evolucionar però està endeutat kàrmicament, se li presenten diverses opcions per a reformar-se i pagar

el deute, i és decisió d'ell mateix el triar un camí o un altre. Es pot intentar tornar en menys temps però en quotes més altes o en major temps en quotes més baixes. Els guies espirituals solen recomanar la segona opció, és a dir, pagar el deute en quotes més còmodes, encara que d'aquesta manera l'esperit necessiti un nombre més gran d'encarnacions per a saldar-la. No obstant, els esperits solen tenir pressa a voler abandonar l'estat de patiment en què es troben pel pes del dany fet i tenen tendència a triar les proves més intenses que els ajuden a eliminar *karma* ràpidament. En qualsevol cas l'esperit ha de consentir a enfrontar-se a ella, i se'l prepara perquè pugui superar-la amb èxit.

Quin és el significat de “karma”?

Una paraula d'origen oriental que equival a dir “deute espiritual”.

Però sembla que certes proves són extremadament doloroses com perquè l'esperit en pugui treure un ensenyament, a banda que la vida és una vall de llàgrimes.

Perquè jutgeu sense coneixement de causa. A molts que només veuen la primera part de la història, és a dir, quan es cometen els actes delictius impunement, els sembla injust que es quedin sense condemna. Si aquests mateixos veuen només la segona part de la història, és a dir, la del saldar els comptes, ja en una altra vida posterior, els sembla injust que algú pugui patir semblants atrocitats, perquè no comprenen d'on ve ni perquè una desgràcia de tal calibre. No obstant, si coneguessin el passat criminal de l'esperit, molts d'ells ni tan sols li haguessin donat una segona oportunitat. En el món espiritual sempre hi ha una segona oportunitat, o millor dit, hi ha oportunitats infinites de rectificació.

Si en el món espiritual existeixen en realitat infinites oportunitats de rectificar, d'on ve la creença en les penes o càstigs eterns per als dolents que, per exemple, té la doctrina cristiana?

La creença en càstigs eterns no té origen diví. No té fonament, no es correspon amb la realitat espiritual i no és més que una altra fal·làcia que les castes sacerdotals van introduir amb la intenció de controlar la gent mitjançant la por irracional. És lamentable que els que s'erigeixen en guies espirituals, que suposadament, han d'ajudar als altres a trobar el seu camí espiritual, lluny de fer-ho, ho entorpeixen encara més confonent i manipulant les ments, aprofitant les seves debilitats per a exaltar-se ells mateixos, contribuint a entorpir un camí ja de per si prou carregat de circumstàncies difícils.

I per què esdevé que molta gent té la impressió que els successos penosos de la seva vida són una circumstància que se'ls ha imposat sense haver-los consultat?

Perquè és una elecció que es pren abans d'encarnar, i l'oblit del passat espiritual que es produeix en encarnar li fa creure que no ha pres part en tal decisió. Hi ha molts esperits que han decidit donar el pas d'avançar i per tant d'enfrontar-se a circumstàncies enormement difícils i incomprensibles per a aquells que desconeixen les lleis espirituals. Molta gent no pot entendre que una bona persona hagi de fer front a tantes penoses i desgraciades situacions que no ha buscat, sinó que li vénen com per una espècie de fatalitat del destí i és llavors quan conclouen que no pot existir justícia verdadera si les bones persones han de patir tan atroçment. Però si poguessin donar una ullada al passat espiritual d'aquesta persona trobarien el perquè. I és perquè l'esperit està començant a reparar el dany que va fer abans d'afinitzar-se amb les lleis espirituals. Per tant alegreu-vos de trobar persones així, primer perquè es tracta d'esperits que ja han fet un canvi profund i positiu cap a la seva regeneració, i segon perquè el fet d'enfrontar-se a proves d'aquest calibre significa que han aconseguit arribar a un nivell d'evolució prou avançat, que els permet afrontar amb possibilitats d'èxit una intensa reparació del seu deute.

Aleshores he d'entendre que totes les circumstàncies negatives a què s'enfronta l'esperit són conseqüències dels actes del passat?

No. Moltes són la conseqüència directa dels actes de la vida actual, i hi ha altres que són inherents al nivell evolutiu del planeta en què s'encarna.

Vols dir que un esperit que no té deutes pot passar per circumstàncies negatives que no li corresponen per expiació?

Sí, passa molt sovint. Però és una elecció lliure de l'esperit el fer-ho.

I això quin sentit té? Sembla masoquisme!

No cregueu que l'esperit decideix prendre aquest camí perquè gaudeix patint. I si aquest patiment fos completament estèril i d'ell no se'n derivés cap progrés espiritual, tampoc tindria sentit. Però si d'això en resulta un avanç espiritual en l'aprenentatge de l'amor i, per tant, en un acostament a la felicitat verdadera, una vegada les circumstàncies penoses són superades amb èxit i queden darrere, conclourem que ha merescut la pena, igual que per al corredor de fons li val la pena l'esforç de la carrera si aconsegueix arribar a la meta

havent batut la seva marca personal. Aquesta elecció és pròpia d'esperits avançats, que per un acte d'amor cap als seus germans de menor evolució, encarnen per a ajudar-los, per a ensenyar-los el camí de l'amor, i al mateix temps, els serveix a ells per a progressar més ràpidament, perquè es posen a prova en la seva capacitat d'estimar incondicionalment, pel fet que hauran de suportar multitud d'ingratituds i injustícies d'esperits menys avançats.

Encara que em diguis que les circumstàncies negatives serveixen per a evolucionar i que moltes són conseqüència dels actes del passat, existeixen fets que, independentment del que s'ha fet en vides anteriors, em sembla que són tan injustos, inhumans i intolerables -et poso com a exemple la fam, la misèria, les guerres - que no s'han de permetre. No obstant, havent-hi un supòsit ser o molts éssers superbons i superpoderosos, no fan res per canviar el lamentable rumb de la humanitat. Que em pots contestar a això?

Certament que hi ha multitud de fets que són inhumans i intolerables, però són els esperits que encarnen a la Terra els que els han creat, i és a ells a qui correspon prendre'n consciència, i treballar per a eradicar-los de la faç del planeta, perquè ho han de fer i perquè poden fer-ho. Com ja he dit, la progressió espiritual només es produeix quan és triada i internalitzada per lliure voluntat i per esforç propi de l'esperit, sense cap tipus de coacció o imposició. Això és una llei espiritual, la llei del lliure albir, que és respectada per tots els éssers espiritualment avançats. Aquesta és la raó de no veure Déu o als éssers superiors arreglant les injustícies del món. Segur que si aparegués un ésser totpoderós en el món que vingués a arreglar determinats assumptes, segurament els mateixos terrestres, que abans reclamaven la presència d'un Salvador, es queixarien de falta de llibertat, ja que segurament les decisions que aquest ésser prenguéss mai serien del gust de tots. Sempre hi hauria disconformes que se sentirien perjudicats per determinades decisions, perquè hi ha poca gent en el vostre món que estigui disposada a renunciar a l'egoisme, poca gent disposada a compartir allò que creuen seu amb els que tenen menys que ells. Per això es deixa els humans que experimenten en el món físic l'ús del lliure albir, sense condicions, i que fan front a les circumstàncies que ells mateixos han creat. Que siguin ells els que arriben a la conclusió que els mals que pateixen són fruit de l'egoisme i que mentre l'egoisme regni en el cor dels homes, continuarà havent-hi guerres, fam misèria i injustícia. Que l'única manera d'eradicar tots aquests mals és eradicar l'egoisme de tots i cadascun dels cors i que l'únic antídoto que existeix per al verí de l'egoisme és l'amor. No espereu de braços creuats que

vinguin a salvar-vos. Actueu i se us ajudarà, perquè els esperits avançats i seguidors de la llei de l'amor sempre estan aquí per a ajudar-vos, molt subtilment. Però ha de ser iniciativa vostra, per decisió de la vostra voluntat, i no en contra la vostra voluntat. És com si algú que acaba de caure a un riu demanés que el rescatessin però ell mateix no intentés moure els braços per a nadar i mantenir-se surant. Vosaltres teniu el poder, si així ho decidiu, de canviar el rumb del vostre destí, perquè de quina altra manera podríeu evolucionar, si a cada pas que donéssiu en fals acudís el vostre pare a ajudar-vos? Necessiteu experimentar l'efecte de les vostres decisions per a aprendre, i necessiteu tindre lliure acció per a decidir si voleu prendre un camí o un altre.

I per què els mons mes avançats espiritualment no envien a la seva gent per a mostrar el que és l'espiritualitat superior?

Ja els agradaria, però com ja he dit, una i mil vegades, no poden interferir en el vostre lliure albir. A nivell col·lectiu, les humanitats dels mons físics més avançades no poden interferir en l'evolució dels mons menys evolucionats sense la voluntat i el consentiment d'aquests. Per això, les ajudes es fan amb encarnacions d'humans de major evolució que van al planeta a donar exemple, sense cap tipus d'ostentació, i no amb un exèrcit desembarcat, perquè el que es vulgui quedar amb l'ensenyament que porten ho faci per afinitat de sentiment i de pensament, i no ho faci perquè hi ha quedat enlluernat per la màgia de la tecnologia que posseeixen. Quan s'ha donat aquest últim cas es tracta de civilitzacions que no han respectat la llei del lliure albir i els efectes són catastròfics, ja que aquests pobles es tornen dependents de la civilització avançada i quan aquesta la deixa, el suposat avanç que havien aconseguit se'n va ràpidament, perquè al no ser fruit de l'esforç propi, s'oblida ràpidament. També rebeu ajuda constant i de forma subtil del pla espiritual dels guies i dels éssers estimats que no estan encarnats en aquest moment. Ja hem parlat àmpliament de com es contacta amb el món espiritual per a rebre ajuda. Però per a rebre aquesta ajuda cal voler rebre-la. Perquè al que vol estar sol i aïllat del món, o al que no vol avançar, se li respecta el seu desig. A ningú se li pot obligar a avançar en l'amor, ja que si no és triat per pròpia voluntat no serveix de res i és a més una vulneració de la llei del lliure albir.

Hi ha gent que justifica les guerres dient que són necessàries per a evitar un mal major, per a preservar la pau o la democràcia. Què n'opines d'això?

Doncs que si realment són amants de la pau i de la llibertat que no facin el contrari del que prediquen. Perquè si un en els mitjans contradiu el fi, està sent un mentider, un hipòcrita. El fi no justifica els mitjans, perquè els mitjans han d'estar en la mateixa sintonia que el fi que es persegueix. No es pot aconseguir la pau mitjançant la guerra, ni la llibertat mitjançant la imposició, ni la justícia mitjançant la injustícia.

Però no succeeix que les guerres són decisió d'uns pocs que ostenten el poder, mentre que la resta preferiria viure en pau?

Doncs llavors, perquè els doneu el poder a aquells que fan el contrari del que voleu? Si quan els malintencionats governants del vostre món criden als seus pobles a la guerra es trobessin que no hi ha ningú disposat a empuñar un fusell, ni ningú que obligui als altres a empuñar un fusell, ni ningú per a fabricar armes, per molt malvats que fossin, no podrien fer res. Si ho aconsegueixen és perquè saben estimular l'egoisme que existeix entre vosaltres. Saben arrossegar a l'escorxador a les ovelles perquè han convençut les ovelles que elles són els escorxadors d'altres ovelles. Per tant el problema el té aquell que cregui que té el dret de llevar la vida a altres com ell, exposant-se per tant que altres li lleven la vida a ell mateix.

L'esperit que ha interioritzat les lleis espirituals, quan està encarnat, mai participarà en cap guerra, perquè té molt clar que la vida és sagrada i que actuar voluntàriament per a produir la mort d'altres persones pel motiu que sigui és un acte que va en contra de la llei de l'amor i contra la llei del lliure albir.

I si algú és atacat i per actuar en defensa pròpia acaba per matar a l'atacant, o per exemple, el cas que l'atacant intentés fer mal a uns nens i l'única manera de protegir-los és matar l'agressor?

Mireu, en el món espiritual no són tan importants els fets en si, sinó la intenció amb què es fan. El que no té intenció de matar sinó d'evitar que l'agressor mati, no pot ser jutjat igual que aquell que des del principi té intenció de matar. Ja farà el que es pugui per a evitar el dany sense provocar ell un dany major. Però aquest no és el cas aquest de les persones que van a la guerra. Quan hom va a una guerra sap perfectament que en algun moment estarà en disposició de matar a un altre ésser humà i de morir. Un seguidor de la llei de l'amor que diu ser creient en Déu mai s'allistarà voluntari en un exèrcit

per a anar a matar els seus germans encarnats del bàndol contrari, perquè no hi ha cap idea, cap creença prou noble que justifiqui matar altres germans.

Però també és cert que moltes persones són reclutades i obligades a anar al front en contra de la seva voluntat. Què diries en aquest cas?

Doncs que és una prova prou gran per a l'esperit en qüestió, perquè se'l posa entre l'espasa i la paret. Però sapigueu que aquestes circumstàncies no succeeixen per casualitat, i el que es veu en aquesta tessitura segurament fos perquè en una altra vida va induir a altres a passar per aquesta mateixa circumstància. És una prova molt dura, on les seves conviccions a favor de l'amor es posen a prova, perquè ha de triar entre matar i exposar-se a ser assassinat, torturat o ferit pel bàndol enemic, o la presó, la tortura i fins i tot la pena de mort pel seu propi bàndol, el suposat bàndol "amic", si es declara desertor o insubmís. Tot això serà tingut en compte com atenuant. I també serà tingut en compte com a agreujant per als que obliguen a anar a la gent a les guerres, a morir i matar, perquè en són els majors responsables. En el vostre món, un soldat que ha matat als del bàndol contrari, exposant la seva pròpia vida, és un heroi mentre el que exposa la seva vida per a no matar a ningú del bàndol contrari és un covard. No obstant, en el món espiritual, les coses són al revés. El valent és el pacifista, el desertor, l'insubmís, l'objector de consciència, que ho és perquè està en contra d'assassinar, i que és valent perquè arrisca la seva vida per a preservar la vida dels altres, de persones desconegudes, possiblement d'una altra creença o ideologia, sabent que els del seu propi bàndol el perseguiran potser fins a la mort. Mentrestant, el que exposa la seva vida per a llevar la vida dels altres pel temor que algun dels dos bàndols li llevin primer, està molt lluny de ser un valent. En tot cas, que decideixi l'esperit què prefereix, el patiment terrenal temporal, causat pels éssers egoistes, que el represalli'n per negar-se a matar els seus germans, però la recompensa del món espiritual, o la recompensa terrenal de l'heroi de guerra però el subsegüent patiment en el món espiritual, per haver actuat en contra dels seus germans.

Aleshores, si hi ha algun país o força amb la intenció d'envair la resta de països, què se suposa que han de fer la resta de països per a impedir ser atacats o envaïts pel país agressor, quedar-se creuats de braços mentre els destrueixen? Se m'acut el cas de l'Alemanya nazi. Haurien Europa o Amèrica d'haver deixat que el nazisme conquerís el món mitjançant el seu poder militar?

El coneixement sobre la història de la humanitat al que vosaltres hi teniu accés està enormement manipulat. Molts encara creieu que en cada guerra hi ha un bàndol bo, que és sempre en el que un mateix hi està i el que Déu recolza, i un bàndol dolent, al qual ha de recolzar el dimoni. Però resulta que en el bàndol contrari opinen exactament el mateix, que ells són els bons, que Déu els recolza i que en l'altre bàndol estan els dolents, recolzats pel dimoni. Una guerra com la que esmentes no s'improvisa de la nit al dia. La realitat és que les guerres es forgen molt abans que comencin els conflictes armats i esdevé lamentable observar com els futurs bàndols contraris cooperen prèviament per a armar-se mútuament i després s'enemisten per a destruir-se. Les ideologies extremes i violentes forgen el seu creixement en la penúria moral i econòmica dels pobles. Les majors guerres han vingut després de crisis econòmiques molt profundes, en les quals els pobles han arribat a situacions extremes de misèria. I aquestes crisis econòmiques no s'han donat per atzar, sinó que han sigut provocades intencionadament per un grup molt reduït de gent amb gran poder econòmic i polític, que tenen la intenció d'enriquir-se i adquirir majors quotes de poder a costa de la desgràcia i el patiment dels altres, encarregant-se amb els seus mitjans de propaganda de fomentar les ideologies extremes, per a convèncer a la gent que els culpables d'aquests mals són aquells que són diferents, per motius de raça, religió, creença, cultura, etc. Però si ho aconsegueixen és perquè aconsegueixen estimular el vostre egoisme, el mateix que us impedeix veure en l'altre ésser humà a un germà. Un autèntic creient en l'amor mai anirà a una guerra a matar els seus germans, perquè qualsevol humà és el vostre germà. Potser no teniu fills? Us agradaria que patissin una guerra, que els ferissin o els matessin, que passessin fam i patiment? Us agradaria que destruïssin les vostres cases, els vostres pobles o ciutats? Doncs llavors penseu que en l'altre bàndol succeeix el mateix, que si vosaltres aneu a la guerra causareu el mateix patiment, mort, dolor i destrucció que no voleu per a vosaltres. Perquè els del bàndol contrari també tenen fills que patiran, nens que patiran misèria, fam, dolor, patiment, destrucció i mort. Certament us dic que tot allò que no vulgueu per als vostres fills no ho causeu als fills dels altres, perquè realment el que feu als fills dels altres, per la llei de justícia espiritual, ho esteu fent als vostres fills del futur.

Pel que expliques, els principals instigadors de les guerres són uns pocs mentre la resta, motivats pel seu propi egoisme, es deixen arrossegar per ells, no?

Així és.

Aleshores aquests responsables de les guerres quedaren enormement endeutats espiritualment, ja que acaben per provocar patiment i destrucció a gran quantitat d'éssers.

Efectivament. Tinc un missatge que donar als "poderosos" del món material, per si els serveix per a reflexionar i que comencin a canviar en les seves actituds, abans que s'endeutin encara més amb si mateixos. Ja que no tenen cap inconvenient a organitzar invasions i guerres, a sembrar la discòrdia i l'odi entre els pobles, i a més tenen el desvergonyiment de fer-ho en nom de Déu, de la democràcia i la llibertat, o d'un altre valor noble que amb els seus mètodes s'encarreguen de difamar, que sàpiguen que estan sembrant una macabra llavor, el abundant i amarg fruit de la qual hauran de recollir inexorablement en les vides següents, encarnant com a nens lesionats del país que van ordenar sembrar de mines, o com a nens famolencs del país que van ordenar matar de fam. La seva condició de poderosos en el món material és només una circumstància passatgera que no tindran en el món espiritual, on la posició no depèn dels diners, el poder i les influències que tinguin, sinó només de la capacitat d'estimar que hagin pogut desenvolupar. Quin desengany se'n duran aquells que es van creure els amos del món quan passin al món espiritual i vegin la realitat tal i com és, i vegin que tots aquells que van morir i van patir per la seva causa estan per damunt d'ells en l'escalafó espiritual! No hi haurà cap entrada triomfal amb honors de cap d'estat. Però sí que estaran esperant-lo una multitud d'éssers poc evolucionats, ansiosos per rescabalar-se del mal que se'ls va fer. Quant de patiment creat, quan de patiment per a rebre!

I què se li pot dir a les víctimes dels conflictes armats, els que han patit mutilacions, misèria, fam, i tot tipus de penúries i vexacions com a conseqüència?

Que no us importi perdre allò material, que no us importi perdre fins i tot la vida del cos, perquè tot això passarà. Recordeu, ningú us pot matar perquè sou immortals, i quan torneu al món espiritual, a la vostra autèntica vida, ja res d'això importarà. Allà sereu reconfortats de tots els vostres patiments i totes les vostres ferides seran curades. Allà l'amor és l'única cosa que importa. Si totes les desgràcies que heu viscut us han servit per a sensibilitzar-vos amb el patiment dels vostres germans, fins al punt que no li desitgeu a cap ésser que passi per les circumstàncies que vosaltres heu passat, en definitiva si heu aconseguit arribar a estimar, encara que sigui una mica, haurà merescut la pena.

4a Llei: Llei de l'amor.

- El destí de l'esperit és aconseguir la felicitat mitjançant l'experimentació de l'amor incondicional, per lliure decisió de la seva voluntat.
- Sense amor no hi ha evolució. Sense amor no hi ha saviesa. Sense amor no hi ha felicitat.
- L'amor és la força harmonitzadora i dinamitzadora de l'univers espiritual.

Ja has esmentat la llei de l'amor en multitud d'ocasions però què és, segons tu, l'amor?

L'amor pot definir-se en el seu grau màxim com la capacitat de sentir els altres com a un mateix.

Però l'amor existeix realment o és només un concepte abstracte?

Existeix realment i es manifesta com una intensa vibració de l'essència vital o principi espiritual que es transmet a tots els plans de l'existència, des del pla espiritual, passant pel mental i l'astral, fins a arribar al físic. La manifestació de l'amor en el pla energètic és l'energia de més alta vibració, la llum més brillant, la llum de les estrelles. Aquesta vibració, la vibració de l'amor, igual que la llum, es pot transmetre i percebre's.

I què és el que s'experimenta exactament amb l'amor?

Quan un ésser experimenta l'amor verdader, se sent ple, plenament feliç, envaït d'una vibració, una força i una sensibilitat extraordinàries. Ja no necessita res més per a ser feliç. L'esperit inspirat per l'amor sent el desig de transmetre als altres aquell benestar i ajudar-los que siguin feliços, perquè se sent connectat amb ells, com si formessin part d'ell. Envaït per l'amor, el seu cos astral eleva la seva vibració de manera que l'aura s'expandeix enormement i es torna molt brillant. Com més capacitat d'estimar té l'ésser, més alta és la seva vibració i major energia és capaç de transmetre. Quan algú estima transmet aquesta vibració amorosa als altres. Si el receptor o receptors de la mateixa són sensibles, ho perceben com una onada de calor intensa que no crema, una vibració que el recorre a un per complet, que arriba fins el racó més profund, com si omplís cadascun dels porus de la seva ànima, estremint-lo i fent-lo sentir com embolicat per un núvol de pau i harmonia. En aquest estat de benestar interior hom se sent optimista, alegre, relaxat, serè i descobreix que els problemes de la seva existència no són tan greus.

El que descrius sembla una experiència molt mística. No sé fins a quin punt és accessible per a nosaltres, els humans.

És accessible, però esteu tan materialitzats que us falta de sensibilitat, tant per a donar com per a sentir directament l'amor. És com intentar escoltar la ràdio al costat d'una trepant en marxa. Per això, més que sentir l'amor el que la majoria aprecieu són els actes que es fan per amor, encara que a la majoria li resulta difícil d'entendre què motiva a actuar a una persona d'aquesta forma.

I per què és una llei espiritual l'amor?

Perquè està escrita a l'interior de l'esperit: l'esperit necessita estimar per a ser feliç. En absència d'amor l'esperit es marceix com una flor arrancada d'arrel.

Si per la llei del lliure albir l'esperit necessita ser lliure per a poder ser feliç, per la llei de l'amor, l'esperit necessita estimar per a ser feliç. Si unim aquestes dues lleis en una, diríem que l'esperit necessita estimar en llibertat per a ser feliç.

Si l'amor és necessari per a la felicitat de l'esperit, perquè no naixem tots estimant?

És una altra de les capacitats, la d'estimar, que l'esperit ha de desenvolupar per si mateix en el seu procés d'evolució. Com ja he dit, l'espurna espiritual, quan és creada, té en potència nombroses capacitats, però es necessiten desenvolupar. Una d'elles és la capacitat d'estimar. Desenvolupar la capacitat d'estimar és l'objectiu més important del procés evolutiu de l'esperit. L'amor és la força harmonitzadora i dinamitzadora de l'univers espiritual.

Com influeix l'amor en l'harmonia de l'univers?

Per un acte d'amor existim tots els éssers espirituals! L'amor és la força que alimenta qualsevol impuls creador. L'amor és la base sobre la qual se sustenta la solidaritat espiritual universal. L'esperit inspirat per l'amor sent el desig d'ajudar en l'evolució a tots els altres éssers de la creació, perquè siguin capaços d'experimentar per si mateixos ells la felicitat que emana de l'amor. Només sobre la base de l'amor es construirà la veritat i allò durador.

AMOR VS EGOISME

Quin és el primer pas que hom hauria de donar per a poder estimar?

Per a estimar és necessari sentir-se a hom mateix, i per a sentir-se a hom mateix és necessari conèixer-se a un mateix. Si vols estimar els altres, aprèn primer a estimar-te a tu mateix, mitjançant conèixer-te a tu mateix. El que no s'estima a si mateix no pot estimar els altres.

Però jo tenia entès que has de renunciar a tu mateix per a estimar els altres?

En absolut. El que has de fer és renunciar al teu egoisme, però no als teus sentiments. El que succeeix és que teniu un concepte del que és l'amor que és incorrecte, perquè confoneu l'amor amb l'egoisme. Estimar-se a hom mateix no és creure que un és millor que els altres i que per això ha de dedicar-se a satisfer capritxos egoistes, sinó reconèixer les necessitats afectives pròpies, els sentiments i desenvolupar-los, perquè siguin el motor de la nostra vida. Per això he dit que per a estimar veritablement és tan important conèixer-se a un mateix. Conèixer-se implica saber distingir entre el que sentim i el que pensem, reconèixer entre el que ve del nostre sentiment i el que ve del nostre egoisme.

Aleshores, com distingir el que és l'amor del que no ho és?

L'amor en la seva màxima expressió ha de ser incondicional. El que estima veritablement no espera res a canvi, i el que actua per interès no està estimant veritablement. L'amor ha de ser lliure, sinó no és amor. No es pot forçar a ningú a estimar.

El que vulgui estimar ha de voler també renunciar a l'egoisme. L'amor i l'egoisme són conceptes contraris, incompatibles entre sí, antagònics. No es pot estimar sense renunciar a l'egoisme, ja que l'egoisme és en realitat l'absència d'amor. Aprendre a estimar és el mateix que aprendre a desprendre's de l'egoisme. El que augmenta la seva capacitat d'estimar disminueix el seu egoisme i viceversa.

I com aprèn l'esperit a estimar?

És un procés continu que requereix moltíssim temps d'evolució. Ho comença abans d'iniciar la fase humana i no ho acaba mai, ja que sempre hi ha alguna cosa nova que aprendre respecte a l'amor. Com l'aprendre a parlar, no hi ha una altra forma de desenvolupar l'amor que no sigui per mitjà de la interacció constant amb altres éssers. En les primeres etapes, quan el ser espiritual està escassament desenvolupat,

experimenta l'amor que altres éssers més avançats senten cap a ell en forma d'emocions. Això li fa sentir benestar. També ha d'experimentar el que és l'absència d'amor, és a dir, l'egoisme d'altres éssers, que, igual que ell, encara no són capaços d'estimar. Això li farà sentir emocions de malestar, però també li permetrà reconèixer, aprendre a distingir millor, entre l'absència i la presència d'amor i a valorar la presència d'amor, la qual cosa servirà d'estímul per a poder desenvolupar en si mateix els sentiments. És a dir, abans de ser capaç d'estimar, l'ésser espiritual se sensibilitza com a receptor de l'amor d'altres éssers més avançats, que li serveixen d'exemple del que és ser emissor d'amor. També ha de conviure amb altres éssers amb l'egoisme igual o més accentuat que ells mateixos, que són un exemple del que és l'absència d'amor. Totes aquestes interaccions el motivaran al desenvolupament, primer, de les emocions, i més tard dels sentiments. Una vegada l'esperit reconeix l'amor que ha rebut dels altres és quan està preparat per a ser un emissor d'amor. Seran els éssers que el van estimar els primers cap als quals se li despertaran els primers sentiments d'afecte (usualment cap a algun membre de la seva família), mentre que la resta d'éssers, els que es van comportar amb egoisme cap a ell, seran enemics; i els que mai van tenir relació amb ell, simplement seran éssers pels que sentirà indiferència. En aquesta etapa l'esperit és apassionat en els amors, venjatiu i rancorós en els desamors. Arribarà una altra etapa més avançada en què l'ésser ja no voldrà perjudicar els que li van fer mal, perquè se n'adona que el patiment en si mateix és quelcom negatiu, incompatible amb l'amor, abandonant la venjança com a forma de rescabament pel dany rebut. Aquesta etapa la podríem denominar amor condicional avançat. Arribat cert moment, quan el grau de comprensió i de sensibilitat de l'ésser ha augmentat considerablement, ja està preparat per a donar el gran bot, el de voler a tots els altres éssers de la creació, incloent a aquells que el van odiar i el van menysprear i el van fer patir moltíssim. És a dir, ha entrat en l'etapa final, en la que s'aconsegueix l'amor incondicional, aquell amor que van predicar els éssers avançats com Jesús quan deien "estima al teu enemic". Per descomptat, això no passa de la nit al dia. Seran necessaris milions d'anys d'evolució per a recórrer el camí des de la primera a l'última etapa.

Podries resumir aquestes etapes perquè me'n faci una idea?

Sí, encara que, com dic, el procés és continu. Podríem dividir-lo, per a la seva major comprensió en les etapes següents:

1. Insensible com a receptor i emissor d'amor.
2. Parcialment sensible com a receptor d'amor -insensible com a emissor d'amor
3. Sensible com a receptor-parcialment sensible com a emissor (amor condicional)
4. Altament sensible com a receptor-altament sensible com a emissor (amor condicional avançat)
5. Totalment sensible com a receptor-totalment sensible com a emissor (amor incondicional)

Quin és l'origen de les emocions i dels sentiments i en què es diferencien?

En els primers estadis d'evolució de l'ésser espiritual, aquest només és capaç de percebre emocions, que generalment són només una resposta a un estímul de naturalesa exterior. Aquest desenvolupament de la percepció emocional comença ja en etapes anteriors a la humana. De fet podeu observar que molts mamífers superiors, com ara gossos, vaques, cavalls o dofins, ja són capaços de percebre i manifestar emocions prou profundes de molt diversos tipus. A mesura que l'esperit experimenta amb les emocions i comença a tenir-les en compte per a prendre decisions, està començant a desenvolupar el sentiment. Podeu considerar que els sentiments són la forma evolucionada de les emocions.

Pots exposar amb més profunditat la diferència i la relació entre les emocions i els sentiments?

Les emocions són de durada curta, generalment són activades per algun tipus d'estímul, exterior o interior. Els sentiments tenen una durada més extensa; estan més profundament arrelats en l'esperit i encara que reben la influència de l'exterior, no tenen perquè estar motivats per cap impuls exterior, sinó per la pròpia voluntat de l'esperit. Els sentiments i les emocions estan íntimament lligats. El sentiment és capaç de despertar les emocions. Són com la font interna de la qual emanen, de manera que, en aquest aspecte, les emocions són una manifestació dels sentiments. També les emocions, sobretot les percebudes de l'exterior, influeixen en els sentiments i poden ser un estímul per a activar-los o per a reprimir-los. En el màxim desenvolupament del sentiment d'amor, és a dir, quan s'arriba a experimentar el sentiment d'amor incondicional, ens trobem ja davant

un sentiment que no s'acabarà mai, i que a més, no necessita cap estímul exterior que el desperti o alimenti.

En quina part dels ésser s'originen les emocions i els sentiments?

Les emocions i sentiments d'amor s'originen en el cos espiritual.

Les ego-emocions i els ego-sentiments, encara que es perceben en el cos espiritual, el seu matís egoista es genera en el cos mental.

No entenc què vols dir. Què són els ego-sentiments i les ego-emocions?

Són els sentiments i emocions negatives generades per actituds egoistes. En realitat les actituds egoistes són pensaments i per tant s'originen a la ment.

llavors el sentiment i el pensament tenen un origen diferent? Sempre vaig creure que ambdós eren fruit de la ment.

Doncs no tenen el mateix origen. El sentiment prové de l'esperit (cos espiritual) i el pensament de la ment (cos mental).

A veure si ho he entès bé. Vols dir amb això que l'egoisme s'origina a la ment i l'amor en l'esperit?

Sí. Encara que com ja he dit les ego-emocions i els ego-sentiments es perceben també en el cos espiritual, encara que el seu aspecte egoista es generi a la ment.

Em podries aclarir aquest punt? Segueixo sense entendre com pot ser que l'egoisme s'origini a la ment i que els sentiments o emocions egoistes se sentin en l'esperit.

Clar. Imagina que una persona es troba amb una llanterna encesa dins d'una cúpula de vidre. Si el vidre és transparent, tant la llum que surt de la llanterna a l'exterior com la llum que entra de l'exterior a l'interior no patirà pràcticament modificació pel fet de passar a través del vidre. No obstant, si el vidre de la cúpula, en compte de ser transparent, és opac, llavors modificarà el pas de la llum a través d'ella, tant de la llum que surt de l'interior cap a l'exterior com la que entra de l'exterior a l'interior de la cúpula. La persona amb la llanterna representa al cos espiritual i la cúpula de vidre representa al cos mental. L'opacitat del vidre de la cúpula representa l'egoisme. L'egoisme modificarà tant la percepció dels sentiments i emocions dels altres (la llum que entra), transformant-los abans que impactin en el cos espiritual, com l'expressió o manifestació dels sentiments i emocions que procedeixen del cos espiritual (la llum que surt), éssent

percebuts pels altres ja amb el matís egoista del que es van impregnar en passar per la ment.

Segueixo sense imaginar-me ben bé com funciona aquesta relació entre amor i egoisme en la pròpia naturalesa de l'ésser humà. Com pot ser que puguem ser capaços d'estimar i de ser egoistes al mateix temps? No em podries aclarir aquest punt?

Sí, clar. Imagina que l'ésser humà és com una ceba, en la qual en el cor està l'esperit que desprèn la llum, que és l'amor. Aquest centre emissor de llum es troba recobert per múltiples capes, de manera que cadascuna d'aquestes capes obstrueix el pas de la llum una mica, fins que la suma de totes les capes juntes impedeix quasi totalment que la llum surti a l'exterior. Cada una d'aquestes capes representa una manifestació de l'egoisme que cal anar eliminant progressivament, perquè finalment la llum, l'amor, brilli, s'expressi en tota la seva magnitud. A mesura que anem eliminant capes, la llum (l'amor) de l'interior troba menys obstacles per a sortir a l'exterior. Les capes més externes corresponen a l'egoisme més primitiu i superficial. Són les capes corresponents a la vanitat. Les capes intermèdies correspondrien a l'orgull i les més internes a l'altivesa o supèrbia.

Cada persona es troba en un punt diferent d'aquest procés. La majoria d'esperits que habiten la Terra han aconseguit desfer-se només d'alguna de les primeres capes. Altres han aconseguit eliminar també algunes de les capes intermèdies i uns pocs estan en el procés d'eliminació de les capes més profundes de l'egoisme. Encara que aquest procés és progressiu i hi ha esperits en tots els graus, podem intentar classificar els esperits en tres grans grups, segons el nivell d'eliminació de capes en què estan: Esperit amable-vanitos, generós-orgullós i amorós-superb.

Per què els qualifiques amb dos adjectius, un positiu i un altre negatiu?

Perquè no vull que en la classificació quedi només de manifest la part egoista de l'esperit, sinó també reconèixer les qualitats que pot desenvolupar l'esperit en cada etapa. El primer adjectiu expressa la qualitat representativa a què pot arribar l'esperit quan s'esforça per desenvolupar l'amor i la segona el grau d'egoisme en què es troba. El vanitos pot ser molt amable, l'orgullós molt generós i el superb molt amorós quan està disposat a vèncer el seu egoisme i lluitar pels sentiments. Però no hi ha res de negatiu a admetre l'existència de l'egoisme en cadascun de nosaltres i definir-la, per a conèixer-la i poder superar-la. Allò negatiu per a l'esperit seria no voler reconèixer la seva existència, no admetre la realitat que tots tenim una part egoista

que hem d'eliminar per a poder estimar verdaderament i ser autènticament feliços. El no reconèixer-ho condueix a l'estancament espiritual, perquè no es pot superar allò que no s'admet, igual que no pot desintoxicar-se un alcohòlic que no admet que ho és.

Podries exposar amb més detall les característiques de cadascuna d'aquestes tres manifestacions de l'egoisme, que has anomenat vanitat, orgull i supèrbia?

Sí. Podem distingir almenys tres formes d'egoisme, que són, des de la més grossera fins a les més subtil: vanitat, orgull i supèrbia. En la parla quotidiana utilitzem aquestes tres paraules sovint, però, com veurem, el seu significat espiritual és molt més extens, profund i difereix en molts aspectes del significat amb què comunament les fem. Entrarem a definir-les una per una i a analitzar-ne les seves manifestacions.

Què és la vanitat i quines són les seves manifestacions?

La vanitat és la forma més primitiva d'egoisme. És pròpia dels esperits més joves, dels esperits que podent haver avançat prou en intel·ligència, encara són principiants en el coneixement dels sentiments.

La principal característica del vanitos és que està molt pendent de si mateix, sobretot de satisfer les seves necessitats i desitjos més primitius, i escassa o nul·lament preocupat de les necessitats dels altres éssers, amb la qual cosa s'excedeix en la pràctica del seu lliure albir, no sent conscient que moltes vegades envaeix el lliure albir dels altres. La persona vanitosa pretén ser el centre, que els altres es fixin en ella. En conèixer escassament l'amor, no distingeix bé entre l'amor verdader i la complaença. Necessita i desitja més que estima. Per això, en les seves relacions, s'inclina a buscar més la fama, l'admiració, l'alabança, el ser complaguda i satisfeta en els seus desitjos, més que ser estimada i estimar.

El vanitos estableix comparacions contínues entre si mateix i els altres, intentant sempre aparèixer per damunt d'ells. Sovint es burla i difama als que creu per sota seu en aptituds o en condicions materials i lloa excessivament als que creu pot utilitzar per a obtenir alguna cosa per a si mateix. Sol actuar injustament, sempre afavorint els seus interessos. Per això sovint falseja la realitat per a disfressar els seus actes egoistes. Sovint se sent insatisfet amb si mateix a causa del poc sentiment que desprèn, i per això fuig paorositament de la soledat. Necessita molt d'altres persones, a les quals sol intentar manipular i absorbir per a

satisfer, no sols les seves necessitats, sinó els seus gustos i els seus capritxos, fins al punt d'esclavitzar física o psicològicament a les persones que estan al seu voltant. Però també es cansa ràpidament de les relacions si aquestes no li reporten la satisfacció esperada. Per això, són persones que absorbeixen i manipulen sovint els membres de la seva família més indefensos, com la parella o els fills, i en les relacions laborals, als seus subordinats, per considerar que són persones de la seva propietat o que no poden escapar a la seva influència. Quan no reben l'atenció que creuen merèixer busquen cridar l'atenció dels altres de totes maneres i a qualsevol preu, utilitzant el victimisme, l'agressivitat, el xantatge, l'engany o qualsevol altra forma de manipulació que troben.

A causa de la vibració tan negativa i asfixiant que poden generar quan el seu defecte es manifesta en tota la seva plenitud, acaben per extenuar les persones del seu entorn, per la qual cosa, si no coneixen la vanitat i saben com gestionar-la, poques són les persones capaces d'aguantar-lo durant molt de temps. Aquesta és la raó per la qual tenen molts coneguts i pocs amics. Es cansen fàcilment del que costa esforç i intenten que les altres persones assumeixin les seves responsabilitats, malgrat es vanagloriïn constantment de tant que fan ells i el poc que fan els altres. Quan fan alguna cosa per algú, rarament és de forma desinteressada i discreta, sinó que sempre ho fan amb ostentació, cercat una compensació a canvi, que generalment sol ser major que el gest que ells han fingut amb els altres. Un vanitos no pretén ser bona persona, sinó només aparentar-ho.

Buf, doncs espero que no hi hagi molta gent així!

Doncs les tres quartes parts de la humanitat encara es troben en aquesta fase inicial d'evolució i la vanitat és el defecte predominant a la classe política del vostre món. Encara que segurament no hi hagi ningú que s'identifiqui amb el que he dit, perquè admetre-ho seria ja signe que la persona es troba en una etapa més avançada. És per això que el vostre planeta està com està.

Doncs viure amb persones així d'egoistes ha de ser un suplici!

Potser creus tu que estàs lliure de l'egoisme, es manifesti d'aquesta manera o en una altra més subtil? És una afirmació la que fas, en què treus a lluir el teu propi egoisme, manifestat en forma d'incomprensió cap als teus germans, si et serveix per a justificar el voler apartar-te d'ells per no ser més avançats. Aquesta etapa de la vanitat, igual que les següents de l'orgull i la altivesa, són etapes per les quals tots,

absolutament tots els esperits, han de passar en el seu camí de perfeccionament, i el que ho ha superat ha sigut perquè en algun moment ha pres consciència del seu defecte i ha treballat per superar-lo, i ho ha aconseguit amb l'ajuda dels exemples de persones més avançades de les quals aprendre. Si els esperits més avançats, quan aconsegueixen el seu avanç es desentengueren dels seus germans menys avançats, quina classe d'amor estarien conreant? El fet que ho hagi descrit així tan directament pot semblar molt cru. Però no ho faig amb la intenció que s'utilitzi per a discriminar o marginar a ningú, sinó només perquè prengueu consciència d'aquesta manifestació de l'egoisme, i que empreu aquest coneixement per a la vostra millora.

I com aprèn l'esperit a prendre consciència del seu propi egoisme, en aquest cas manifestat en forma de vanitat, i a vèncer-lo?

Generalment patint en carn pròpia les actituds egoistes d'altres, semblants en egoisme a ell mateix. La llei de la justícia espiritual enfronta a cadascú amb els seus propis actes, encara que sigui per mitjà dels actes dels altres, perquè d'aquí l'esperit en tregui el major profit per a la seva evolució. El patiment propi sensibilitza a l'esperit, li fa adquirir major sensibilitat per a percebre el patiment dels altres, sobretot el d'aquells que han passat per circumstàncies semblants a les d'un mateix. Li fa despertar un sentiment de solidaritat cap a ells, que és el germen de l'amor.

I sempre ha d'ocórrer que l'esperit hagi d'experimentar en carn pròpia el patiment dels propis actes per a aprendre que aquests actes són perniciosos per als altres?

No. Pot fer-ho per comprensió, perquè s'hagi adonat del dany que produeixen en els altres les seves pròpies actuacions, o perquè ha après dels errors i experiències dels altres. Però per a això ha d'haver crescut prou en sensibilitat, en amor, perquè com dic, només quan hi ha amor s'està receptiu a sentir als altres, inclòs el seu patiment, com a un mateix. D'aquí que en les primeres etapes l'esperit avanci més per patiment, per experimentació en si mateix de les actituds egoistes que ell mateix va generar, mentre que quan ja ha desenvolupat l'amor avança més per comprensió, comprensió de les experiències pròpies passades o de les experiències dels altres.

I què es pot fer per a vèncer la vanitat des de la comprensió?

El primer pas és prendre consciència del defecte i el segon pas és la modificació de l'actitud. Per fet d'adquirir consciència del nostre

defecte no aconseguirem que deixi de manifestar-se. Si som capaços de reconèixer-lo i admetre'l, però al mateix temps evitem actuar conforme ell vol, és a dir, no ens deixem arrossegar per ell a l'hora de prendre decisions en la nostra vida, sinó que anem actuant més conforme ens dicten els sentiments, el defecte anirà perdent força, fins que finalment serà vençut. La presa de consciència passa per conèixer en profunditat en què consisteix la vanitat, com es manifesta en un mateix i què és el que l'alimenta. La vanitat s'alimenta de la creença que per a ser feliç l'important és ser el centre d'atenció, que a un l'admirin, l'afalaguin i estiguin pendent d'ell i l'omplin de plaers, regals i atencions. La vanitat es manifesta com una tendència a transformar la realitat per a fer creure als altres i a un mateix que necessita posseir tot el que veu al seu voltant, tant coses com persones, per a ser feliç. La vanitat és com una aspiradora que atrapa tot el que troba al seu pas, retenint-ho per a si mateixa, però sense arribar a apreciar res del que té. És com el nen petit que cameja i protesta perquè els seus pares li comprin un joguet, aparentment el més meravellós del món i sense el qual no podrà ser feliç. I quan l'aconsegueix, a tot estirar hi juga amb ell uns minuts, i després se'n cansa i el rebutja.

Per tant, mentre el vanitós continua pendent de voler cridar l'atenció per a satisfer els seus propis capritxos, si no treballa per despertar en si mateix els sentiments, sempre se sentirà insatisfet, buit, infeliç, encara que pugui ser estimat pels altres, perquè no sabrà reconèixer-ho, no sabrà apreciar-ho. Allò que no s'aconsegueix pel propi esforç, per la pròpia voluntat, ni se sap comprendre, ni se sap apreciar, ni se sap gaudir, i el vanitós amb prou feines lluita per res, sinó que intenta que siguin els altres els que ho aconseguixin per ell. Quan té objectius solen ser sempre objectius exteriors, materialistes, d'aparença, quasi mai objectius de l'interior espiritual.

El vanitós s'assembla a aquell que sempre s'escalfa al caliu en la foguera dels veïns per no voler esforçar-se per encendre el seu propi foc. Serà sempre dependent dels altres i no podrà fer res per si mateix. Encén el teu propi foc en tu mateix i no dependràs de ningú per a escalfar-te. Aquest foc a nivell espiritual és la flama de l'amor, que reconforta i escalfa a l'esperit, li dóna força per a avançar i ser autènticament feliç.

Però hi ha molta gent que busca l'èxit com a forma d'aconseguir la felicitat. Que els diries?

Que s'enganyen a si mateixos. L'èxit és un afalac per a la vanitat, però és una trampa per al sentiment. L'única manera d'aconseguir la felicitat és omplir-se amb amor.

Podries donar un consell breu que resumeixi tot el que has dit per a vèncer la vanitat des de la comprensió?

Sí. El pas que ha de donar el vanitós per a superar el seu defecte és comprendre que la felicitat no depèn de l'exterior sinó de l'interior. Aquesta és la gran lliçó que tots hem d'aprendre: La veritable felicitat no depèn que els altres t'estimin, sinó que tu estimis. Per tant, si vols ser feliç, deixa de buscar desesperadament que els altres t'estimin i intenta despertar el teu propi sentiment.

Què li diries a un vanitós que el pogués ajudar en la seva evolució?

Mai aconseguiràs ser feliç a través d'aconseguir l'admiració, l'afecte, l'èxit, el reconeixement dels altres. Si estàs insatisfet amb la teva vida, si et sents sol i buit, no busquis fora els culpables de la teva infelicitat, perquè no estan fora, sinó dins de tu. No cerquis escalfar-te en el foc dels altres perquè mai en tindràs prou. Encén la teva pròpia flama perquè així no depengui el teu estat del que facin o deixen de fer els altres per tu. Deixa de banda l'egoisme i estima, perquè l'única manera d'omplir el buit interior és estimar incondicionalment.

Sembla una contradicció el que dius ara amb el que has dit anteriorment. Si hom renuncia a què l'estimin, com podrà estimar?

Potser m'hagi explicat malament. No cal renunciar a ser estimat. El que vull dir és que busquem de forma incorrecta la felicitat. Posem tot el pes en un plat de la balança i exigim que la balança estigui equilibrada.

No sé el que vols dir exactament. Tens algun exemple que em pugui servir per a entendre-ho?

Sí. Imagineu-vos que reunim tota la humanitat en una plaça gegantina per a repartir tot l'amor que existeix en el món. Primer preguntem qui vol rebre amor? Veurem que el cent per cent de la gent alça la mà insistentment dient: "Jo, jo. A mi primer. Jo sóc el que més ho necessita". Però si ara preguntem: "qui està disposat a donar el seu amor?" Veurem com ràpidament la plaça es queda buida i només uns pocs de què hi havia s'hi queden per a alçar la mà. Què és el que quedarà per a repartir? Només l'amor que donen uns pocs. Doncs això

és el que succeeix en la vostra humanitat, que només l'amor d'uns pocs sosté al món, perquè la majoria està només disposat per a rebre, i no per a rebre amor, sinó principalment per a satisfer el seu egoisme.

Esperem, com a subjectes passius, que l'amor vingui de fora. Que, per art de màgia, aquest amor de l'exterior ens arribi i ens faci ser feliços, sense que nosaltres haguem de fer res, com si d'una droga es tractés. Però, com dic, fins i tot rebent tot el que necessitem, si romanem passius, si no hem lluitat per vèncer el nostre egoisme, arribarà aquell ésser que ens estima per a donar-nos tot el que porta dins i direm: "No és suficient, encara no sóc feliç. Encara necessito que em donis més". I exigirem més i més perquè mai serà prou per a omplir el nostre buit interior. I mai apreciarem el que se'ns ha donat, sinó que només veurem allò que encara no hem rebut. Qualsevol obstacle de la vida, serà un motiu de queixa. Si el cel està ennuvolat ens queixarem perquè fa fred, si el cel està assolellat ens queixarem perquè fa calor. I tot això perquè cerquem incorrectament. Aquest buit que hom sent només es pot omplir amb l'amor que un mateix és capaç de generar, de forma activa, per a si mateix i per als altres. Per tant, per a ser feliç, és tan necessari donar amor com rebre'l.

Tornant al tema de la vanitat, dic jo que no tot el món que es troba en l'etapa de la vanitat tindrà les mateixes característiques.

No. Dins de la vanitat hi ha diferents graus. En una primera etapa de vanitat inicial es donen les manifestacions més primitives i materials de l'egoisme, com l'avarícia (no voler compartir amb els altres el que hom té), la cobdícia (voler posseir cada vegada més, fins i tot perjudicant els altres), l'enveja (rebuig pels que tenen alguna cosa material que hom cobdícia). En una segona etapa, quan l'esperit avança en el coneixement dels sentiments, aquest egoisme materialista comença a transformar-se en egoisme espiritual. En aquesta etapa l'esperit continua aferrant-se a l'egoisme, però al mateix temps ja ha començat a desenvolupar el sentiment. Tot i que encara és poc favorable a donar, és capaç de reconèixer la presència d'amor i el benestar que produeix i busca rebre'l. És llavors quan l'avarícia es va transformant en afecció (no voler compartir amb els altres l'afecte i l'amor que hom rep de determinades persones) i la cobdícia en absorbència (voler que tot el món estiga pendent d'un per a donar-li afecte), mentre que l'enveja pren un caire més subtil i es transforma en aversió pels que tenen alguna virtut espiritual que hom no té però que li agradaria tenir. En ser més sensibles, tenen un concepte de justícia més desenvolupat, però quan l'assumpte els concerneix a ells, ben

sovint actuen injustament afavorint-se a si mateixos a posta, per seguir aferrant-se al seu egoisme, amb la qual cosa són més culpables per ser més conscients.

Quin avanç fonamental ha aconseguit l'esperit per a poder dir d'ell que ha superat l'etapa de la vanitat?

El principal èxit i que marca la frontera entre la vanitat i l'orgull, és el despertar del propi amor espiritual. Mentre que el vanitós és eminentment un esperit receptor d'amor, l'orgullós ja és un esperit donador d'amor. Significa que ha adquirit la capacitat d'estimar veritablement per iniciativa pròpia de forma prou refermada.

Vol dir això que el vanitós no és capaç d'estimar o no ha experimentat l'amor?

No, per descomptat. Tots els esperits són capaços d'estimar. De fet tot esperit que ha arribat a la fase de l'orgull ha passat abans per la fase de la vanitat i, per descomptat, el passar a ser un emissor d'amor no succeeix d'un dia per a un altre, sinó que existirà un prolongat temps en què hi haurà una lluita entre el despertar del sentiment i l'egoisme, entre el que encén i el que apaga la flama de l'amor. En el vanitós aquesta flama és feble, s'encén i apaga contínuament. Encara no hi ha una voluntat ferma de treballar pels sentiments i no posa èmfasi a alimentar aquesta flama, ja que encara està molt pendent de satisfer els seus capritxos egoistes.

Dit d'una altra manera, mentre que el vanitós encara no ha sigut capaç d'encendre o avivar la seva pròpia flama i encara cerca escalfar-se amb el foc que emana dels altres, l'orgullós ja ha descobert la forma d'encendre el seu propi foc interior i la seva voluntat treballa amb major fermesa per a mantenir-lo encès, perquè ha reconegut i experimentat una part de la veritable felicitat que emana quan aquesta flama crema amb força, i vol experimentar-ho amb major intensitat.

I com aprèn l'esperit a encendre la seva pròpia flama?

Amb l'experiència pròpia i l'exemple d'altres esperits més avançats. Generalment un esperit vanitós és iniciat en l'amor per un esperit més avançat, donador d'amor, encarnat com algú : la seva pròpia parella, un familiar, com el pare, la mare, un fill o filla, un germà o germana. Moltes vegades l'esperit menys avançat, acostumat que els altres treballin per ell, no pren consciència en aquest moment del que se li està donant, i demana cada vegada més i més... fins que ho perd. Es desperta llavors una nostàlgia per l'amor perdut i un desig de tornar a

experimentar el que un dia es va tindre, una presa de consciència i un reconeixement que va ser estimat i no va ser capaç d'apreciar-ho. Aquesta necessitat desperta els primers sentiments per la persona o persones que tant li van donar, que perdurarà per a altres vides. És a dir, que perquè hom pugui ser capaç de donar amor, primer ha de ser capaç de rebre'l. En vides subsegüents, l'esperit afrontarà l'experiència de conviure pròximament amb altres esperits menys avançats que ell, que requeriran d'ell el mateix que ell va requerir dels altres i així es veurà confrontat amb el seu propi jo, perquè reconegui en les actituds egoistes dels altres la seva pròpia. Aquest aprenentatge es pot perllongar durant multitud de vides, alternant les vides en què es fa el paper principal de receptor o de donador. Com més es dóna com a donador, més es rep com a receptor. Ja depèn de la voluntat de l'esperit el seguir el camí de l'amor o el de continuar pel de l'egoisme.

Quins altres avanços ha aconseguit l'esperit després de superar l'etapa de la vanitat?

Faré una descripció general dels èxits que ha aconseguit l'esperit que s'ha després prou de la vanitat i es troba plenament immers en l'etapa de l'orgull, els quals emanen del fet que es tracta ja d'un esperit coneixedor del sentiment, refermat com a donador d'amor.

El concepte de justícia està més desenvolupat. La persona que ha arribat a l'orgull és més conscient del que és veritable i just i del que és només aparença. En general, els orgullosos es comporten més justament, ja no cerquen afavorir-se a si mateixos si per a això han de ser injustos, sinó que en les seves decisions tenen en compte el perjudici que poden causar als altres. L'orgullós ja no cerca que el complaguin, cerca que l'estimin i també estimar autènticament. La qualitat contrària a la vanitat, i que l'orgullós ja ha adquirit, és la modèstia, perquè ja no intenta fer les coses per a cridar l'atenció, sinó per la satisfacció de ser just i generós. Els orgullosos són generosos amb aquells que estimen. Per tant, en les relacions, ja no intenten ser el centre d'atenció. Prefereixen una amistat autèntica a cent superficials.

Vol dir això que si l'orgullós és espiritualment més avançat que el vanitos, també avança més ràpidament?

No, perquè la rapidesa de l'avanç depèn de la voluntat i l'èmfasi que posa l'esperit a desprendre's de l'egoisme i a estimar. Hi ha orgullosos que s'han detingut en la seva evolució, podent durar l'estancament moltes vides, així com vanitosos que posen molta voluntat a avançar i progressen ràpidament. Encara que sí que és cert que el major coneixement i consciència respecte dels sentiments fa que el més

avançat tingui més capacitat per a avançar i pugui ser més ferm en la seva voluntat d'avançar, i que pateix més quan s'estanca, amb la qual cosa també aquest malestar li suposa un revulsiu per a avançar. Comparar un esperit avançat que porta moltes encarnacions a les seves esques amb un jove i poc avançat és tan ridícul com creure en la validesa dels resultats d'un mateix test d'intel·ligència que se li fa a un nen de 7 anys i a un jove de 15. Allò normal és que, fins i tot podent ser el de 7 molt intel·ligent, el de 15 anys obtingui millors resultats que el de 7, la qual cosa no tindria cap mèrit, ja que el de 15 per tindre més edat, ha tingut més temps per a aprendre i està més desenvolupat, física i mentalment. Per tant, les comparacions evolutives no han de fer-se amb els altres, sinó amb un mateix respecte al que ha pogut avançar d'una encarnació a una altra, ja que el nivell evolutiu no depèn només de la rapidesa amb què s'aprèn, sinó també del temps que porta cada esperit evolucionat. I com cada ésser té una edat espiritual diferent, el que passa generalment és que els esperits més vells estan més evolucionats que els més joves, senzillament perquè porten més temps d'evolució. No obstant hi ha casos particulars d'esperits joves que han progressat molt ràpidament i han avançat a d'altres més vells que ells, i a l'inrevés, esperits molt vells que s'han estancat espiritualment durant molt de temps i que són avançats per generacions d'esperits més joves.

Podries posar un exemple que remarqui la diferència entre el nivell evolutiu i la rapidesa del progrés evolutiu?

Sí, el de dos cotxes que parteixen del mateix punt, però un ho fa una hora abans que l'altre. El que surt el segon inicialment està més retardat. Però si la seva velocitat és major que la del primer en algun moment l'atraparà. La distància recorreguda equival al nivell evolutiu de l'esperit, mentre la velocitat, el ritme d'evolució en cada moment.

Tornant al tema de l'orgull, pots explicar llavors què és l'orgull i quines són les seves manifestacions?

El principal problema de l'orgullós és la dificultat a encaixar la ingratitud, l'egoisme i la falta d'amor d'altres persones cap a ell, sobretot si hi ha establert vincles afectius amb ells. Encara que l'orgullós és capaç d'estimar fàcilment als que l'estimen, encara demostra dificultat a estimar als que no l'estimen. Per això, l'orgullós es resisteix a acceptar les persones estimades conforme són, amb les seues virtuts, però sobretot amb els seus defectes. L'orgullós té gran dificultat a admetre que pot estar equivocat en les seves concepcions. Li costa encaixar l'amor no correspost, és a dir, que hi hagi persones que per

molt que se les vulgui persisteixen en les seves actituds egoistes, sobretot si es dóna en familiars molt propers, com els pares, els germans, la parella, els fills, etc. Espera algun canvi d'elles arran dels esforços que ella mateixa posa perquè canviïn, i es desespera, es deprimeix o enfureix quan, malgrat això, no ho aconsegueix. És capaç de deixar-se absorbir sempre que li expressin un petit gest d'afecte. Però quan descobreix que està sent manipulat per determinades persones s'enfureix en gran manera, podent-li despertar la rancúnia cap a elles. Encara que aparentment no busca recompensa en el que fa, encara encaixa malament la ingratitud, és a dir, quan posa la seva millor voluntat per a ajudar a algú i rep pals a canvi. Per això, les manifestacions de l'orgull es desencadenen quan l'orgullós pateix algun episodi d'ingratitud o desamor. Enfront de les contrarietats i les ferides en els seus sentiments reacciona tancant-se en si mateix, aïllant-se de les relacions humanes. Se li desperta llavors la ira, la ràbia, la impotència, la testarrudesca, la por, la culpabilitat. Té tendència a ocultar els seus sentiments i emocions, por a expressar el que sent per temor que el fereixin en els seus sentiments més profunds. D'una banda, reprimeix els sentiments negatius perquè no vol ser digne de llàstima, ni que una altra gent el vegi feble i aprofiti la seva debilitat per a fer-li mal. Per l'altra, reprimeix els sentiments positius perquè no vol que a les persones vanitoses se'ls desperti l'enveja i intenten perjudicar-lo. La tendència a reprimir els sentiments positius els fa sentir-se desgraciats. La tendència a reprimir-se i ocultar estats d'ànim negatius, a patir en silenci, pot fer-lo esclatar de còlera, ràbia, ira en moments puntuals, dels quals se sent culpable posteriorment. És la desconfiança en els altres i el creure's autosuficient per a tractar qualsevol problema, les actituds que més l'aïllen dels altres.

Quina és la manifestació més perjudicial de l'orgull?

La d'arribar a creure que un no és digne de rebre amor, de ser estimat autènticament, i que per tant, tampoc val la pena estimar. Aquesta és l'actitud que més el fa aïllar-se en si mateix, la que el pot transformar en algú reservat, apàtic, tímid, trist, malenconiós, irascible i sense ganes de viure.

Si hem dit abans que el vanitós no és capaç d'apreciar quan se l'estima, l'orgullós no permet que se l'estimi. Així que per una raó o per una altra el resultat és que per culpa del defecte, la persona, podent estar sent estimada, no se sent estimada. El vanitós perquè més que de rebre sentiments, està pendent que satisfacin el seu egoisme. L'orgullós perquè en tancar-se en si mateix per a evitar que li facin mal, es nega a rebre per a si mateix qualsevol mostra d'afecte. Pot succeir que ja

des de la infància hagi hagut de fer de tot perquè se li doni una mica d'atenció i per això s'hagi autoconvençut que no hi ha res millor, que no pot ser estimat per algú tal i conforme és. I què passa aleshores? Que quan arriba algú disposat a estimar-lo d'aquesta forma, incondicionalment, tal i conforme és, i no pel que faci, s'espanta i s'amaga en si mateix. Ho rebutja senzillament perquè no s'ho pot creure. "No em puc creure que algú em vulgui, que no vulgui aprofitar-se de mi. Segur que hi ha alguna trampa. Segur que si m'obro per a rebre, em donaran la gran punyalada i patiré encara més. No val la pena. " I llavors, l'orgullós, tenint el que necessita per a començar a ser feliç i sent capaç d'apreciar-ho, ho rebutja. Llavors pateix per no voler patir, per no voler lluitar pels sentiments.

I què es pot fer per vèncer l'orgull?

Igual que per la vanitat, el primer pas és prendre consciència del defecte i el segon pas és la modificació de l'actitud. El simple fet d'adquirir consciència del defecte i les seves manifestacions no impedirà per si mateix que es presenti. Però el reconèixer-ho ens ajudarà a evitar actuar conforme vol a l'hora de prendre decisions en la nostra vida. Si al mateix temps aquestes decisions les prenem ara en funció del que ens dicten els sentiments, el defecte s'anirà debilitant gradualment fins que finalment serà vençut.

La presa de consciència passa per conèixer en profunditat què és l'orgull, com es manifesta en un mateix i què és el que l'alimenta. L'orgull s'alimenta de la por, la desconfiança, l'autosuficiència i es manifesta com a aïllament i repressió de la sensibilitat. L'orgull és per a la sensibilitat de l'esperit com una cuirassa que l'embolica, una fortalesa inexpugnable que la envolta i que impedeix l'entrada i la sortida dels sentiments. Per tant cal lluitar per a tirar avall aquesta cuirassa.

El pas inicial que ha de donar l'orgullós per a vèncer el seu orgull és alliberar-se de la creença que no és digne de ser estimat, que mai trobarà a algú que l'estimi veritablement. El que cerca l'amor verdader i correspost el troba tard o d'hora, perquè els esperits que són afins tendeixen a buscar-se i es reconeixen quan es troben. Però cal ser pacient i constant, perquè el que tanca la porta amb pany i clau per a protegir-se del pitjor, la tanca també per a experimentar el que és bo. Està bé ser prudent per a evitar que ens facin mal. Però no podem renunciar als sentiments, ni tornar ingratitud amb ingratitud, odi amb odi, rancúnia amb rancúnia, perquè el que ens fa patir a nosaltres

també fa patir els altres. I el que és més conscient del patiment per tenir més sensibilitat, és més responsable de crear-lo que aquell que genera patiment sense ser conscient. Ja uss he dit i ho repeteixo, no esteu sols. Tots, absolutament tots, tots sou, estimats profundament per Déu, pel vostre guia, per nombrosos éssers espirituals, amics, la vostra família espiritual, encarnats o desencarnats. I encara més. Cada un de vosaltres té un ànima bessona, una mitja taronja, amb la qual experimentareu el despertar de l'amor pur i incondicional. Només cal que en prengueu consciència d'això.

També ha d'aprendre a encaixar millor la ingratitud d'aquells que li van fer mal, perquè té capacitat de comprendre a aquells que no comprenen, i ha de comprendre que una vegada va estar ell també en la mateixa situació.

Al mateix temps, ha de perdre la por a ser ell mateix. Ha d'alliberar-se de les cadenes esteses per aquells que diuen que l'estimen, però que actuen volent-lo sotmetre. Però tampoc ha de prendre el camí contrari, és a dir, el d'aïllar-se de les relacions humanes per temor a patir. No està malament el desitjar que a un l'estimen, però ha de saber que no tot el món té la mateixa capacitat d'estimar i no hem d'exigir als que són els nostres parents o simplement conviuen quotidianament amb nosaltres que ens estimin o ens respectin amb la mateixa intensitat que nosaltres els estimem o respectem, només perquè ens agradaria ser correspostos. Perquè qui és més culpable de desamor, aquell que no estima perquè no en sap (vanitós), o que aquell que sabent estimar s'inhibeix de fer-ho pel seu defecte (orgullós)?

És important també que no se sobreesforci a complaure als altres, si això significa renunciar al propi lliure albir, creient que d'aquesta manera aconseguirà despertar en els altres el sentiment que encara no s'ha despertat, perquè aquest sobreesforç sense recompensa li passarà factura més tard en forma de decepció, tristesa, desengany, amargor, ràbia i impotència. Com ja he dit l'autèntic amor es dóna incondicionalment, no esperant res a canvi, i no es pot obligar a ningú a donar alguna cosa que no vol o no pot donar.

Breument, què li diries a un orgullós que el pogués ajudar en la seva evolució?

Que quan et sentis trist o buit no et tanquis en tu mateix, no reprimeixis els teus sentiments creient que patiràs menys per no sentir, perquè

patiràs encara més i serà a més un patiment estèril que no et porta enlloc. Cerca viure d'acord amb el que sents i no amb el que penses. Sigues comprensiu amb els altres, però no et deixis portar pel que els altres esperen de tu, si no és el que tu sents. No t'escudis en el mal que t'han fet per a justificar la teva desconfiança i el teu aïllament. Sigues prudent amb els que sents que volen aprofitar-se dels teus sentiments però obert amb els que van cap a tu de bona fe.

I com ha de fer-se per a no deixar-se absorbir i al mateix temps no fer mal als altres?

Saber si el patiment de l'altra persona és a causa d'alguna actitud egoista de la nostra part, o si pateix pel seu propi egoisme, és a dir, per no voler respectar la nostra voluntat i lliure albir. Si és per una actitud egoista nostra, hem de treballar per a modificar-la, però si és per l'egoisme de l'altra persona, serà aquesta la que hagi de fer un canvi per a estar millor, perquè és ella mateixa la que es provoca el patiment. Ha de saber que pateix per si mateixa, encara que cregui que és pel que els altres li fan.

I si no vol canviar?

No se'l pot forçar a canviar, perquè això seria una vulneració del seu lliure albir i encara que aquest canvi el pugui ser beneficiós, si és forçat no és autèntic. Però això no li dóna dret a forçar la voluntat dels altres, amb la qual cosa l'esperit sotmès a una actitud egoista d'una altra persona que cerca complaure el seu egoisme, no ha de cedir en els seus sentiments i conviccions profundes.

I com es pot distingir, per exemple, si tinc un conflicte amb una determinada persona, quan aquesta persona pateix pel seu propi egoisme o per una actitud egoista meva?

Posa't al lloc de l'altra persona i analitza com et sentiries al seu lloc i què voldries tu en la seva situació. Si canvies la teva decisió com a receptor d'una acció respecte al que tenies pensat fer com a emissor o executor d'aquesta mateixa acció, és que hi havia alguna cosa d'egoisme i injustícia en la teva actitud. Si mantens la mateixa postura com a receptor i com a emissor, estàs més prop de ser just. De totes maneres, usualment sol succeir que hi ha una barreja de tot, és a dir, que hi ha actituds egoistes en ambdues parts, amb la qual cosa a cadascú li correspon rectificar la seva part d'actitud egoista, però mantenir-se ferm en el que no ho és, ni cedir enfront de les actituds egoistes dels altres. Al final tot es resumeix en la màxima "no facis als altres el que no t'agradaria que et fessin a tu", i "lluïta perquè els altres

no et facin a tu ni als que depenguin de tu el que saps que és motiu de patiment i una vulneració de la voluntat”.

Necessito un exemple per a entendre-ho millor.

Val. Et posaré un exemple. Imagina una mare que pega al seu fill com a forma d'educar-lo, perquè, segons ella, és la forma en què el nen obeeix, sense tenir en compte el dolor físic i psicològic que li pot estar causant. Si realment està convençuda que la seva actitud és la correcta, llavors no tindrà cap problema a admetre que a ella la pegui el seu marit i que per a justificar-se aquest utilitzi els mateixos arguments que utilitza la dona respecte al fill. Però resulta que com a tot el món ens fa patir que ens peguin, segurament aquesta dona es queixarà amargament de la seva situació amb el marit, i per descomptat, no estarà d'acord en què el seu marit la continuï pegant, ja que pateix terriblement per això. Aquesta mare haurà d'adonar-se que si pateix perquè el seu marit la pega, també el seu fill ha d'estar patint en la mateixa mesura quan ella la pega, i si vol veure la realitat i aprendre'n d'ella arribarà a la conclusió que el fet de pegar està malament en si mateix, perquè provoca patiment, i no hi ha motiu que ho justifiqui. Quina és la solució per a aquesta dona? Renunciar a l'ús de la violència contra el seu fill, perquè d'aquesta manera venç el seu propi egoisme, el seu afany de doblegar per la força la voluntat d'un altre ésser més vulnerable, i, al mateix temps, lluitar per alliberar-se de l'opressió del marit agressiu i egoista que vulnera violentament el seu propi lliure albir. Si l'agressor pateix en perdre la seva víctima, no és perquè la víctima li estigui fent mal, sinó perquè no vol renunciar al seu egoista desig de doblegar per la força la voluntat d'un altre ésser.

Abans has dit que no cal sobreesforçar-se a complaure als altres. Això sembla una contradicció, perquè potser quan vols una persona no intentes complaure-la en tot perquè se senti feliç?

És un gran error creure que a una persona se la vol més quan més se la complau, i és la gran trampa en què cau molta gent benintencionada. A una persona a qui es vol cal intentar ajudar-la, comprendre-la i respectar-la, abans que complaure-la. És important saber la diferència entre complaure i ajudar, perquè pot ocórrer que quan complaus a algú, en compte d'ajudar-lo, l'estiguis perjudicant, si el que complaus és el seu egoisme. I et perjudiques a tu mateix, si quan complaus sotmets la teva voluntat a l'egoisme d'una altra persona, perden la teva llibertat.

I com distingir entre ajudar i complaure?

Quan una persona es carrega sobre les esquenes les proves o circumstàncies que li correspon superar a una altra se'l complau i no se l'ajuda, ja que impedeixes que es posi a prova en les seves capacitats, contribuint al seu estancament espiritual. L'autèntica ajuda consistiria a recolzar i encoratjar la persona perquè resolgui ella mateixa les seves proves o circumstàncies, i així pugui avançar.

Em pots posar un exemple que aclareixi la diferència entre ajudar i complaure?

Sí. Imagina dos nens de la mateixa classe a què el professor mana deures escolars per a casa. Per a ambdós nens esdevé tediós fer els deures perquè prefereixen passar tot el temps jugant, i intenten eludir-los. Imagina que el pare del primer nen, per a evitar-li l'enuig al fill i que aquest no s'enfronti a la tessitura de portar els deures al col·legi sense fer, decideix realitzar-los ell mateix en comptes del seu fill, mentre aquest continua jugant tranquil·lament. El segon pare opta per asseure's amb el seu fill i ajudar-lo i que sigui el mateix nen el que els realitzi, encara que això signifiqui que aquest deixi els seus jocs durant una estona. El primer pare és el que complau, perquè realitza les tasques que el fill considera tedioses, però no ajuda, ja que els deures de casa són una circumstància que correspon passar al seu fill, i que és necessària per al seu aprenentatge. Aquest pare està contribuint que el seu fill es torni mandrós, dependent i capritxós, i que per a qualsevol circumstància busqui que siguin els altres els que li resolguin els seus problemes. El segon pare no complau, perquè s'exposa amb la seva actitud a un possible atac de còlera del fill que no vol interrompre el seu joc, però sí l'ajuda, i contribueix que el nen aprengui i assumeixi les seves responsabilitats.

Llavors està malament complaure una persona estimada?

No sempre. Només si quan complaus ho fas a costa de perdre la teva llibertat i/o contribueixes a que l'altra persona s'estanqui espiritualment, quan el substitueixes en proves que li correspon a ella superar.

Tornant al tema de l'orgull. Quins avanços ha aconseguit l'esperit després de superar l'etapa de l'orgull?

L'esperit se sent més segur i conscient dels seus sentiments, i que ha de viure conforme sent per a ser feliç. Té menys por a mostrar-se tal i conforme és. Per això, és més obert, més alegre, més espontani, més lliure, amb menys barreres cap als sentiments. Es tanca menys en si mateix. Encaixa millor la ingratitud. És més comprensiu amb els altres.

Se li desperta menys la rancúnia i la ràbia perquè se sobreesforça menys a complaure, és a dir, es deixa absorbir menys i no permet que l'esclavitzin fàcilment. Espera menys a canvi de l'amor que dóna. Està més obert a percebre l'amor dels altres cap a ell, i més obert a donar l'amor que porta dins als altres. L'afecten menys les circumstàncies negatives i aprecia millor i gaudeix de les positives.

Què és el que marca llavors la transició entre l'etapa de l'orgull i la següent de la supèrbia per a considerar-ho com dues etapes distintes?

L'orgullós és capaç de donar i rebre amor però es reprimeix d'ambdues coses per temor a patir i per a això crea una cuirassa antisentiments al seu voltant. Aquesta cuirassa antisentiments és l'orgull. L'eliminació quasi completa d'aquesta cuirassa marca la transició a l'etapa següent.

Bé, sembla que estiguem arribant al final del camí cap a l'amor incondicional, no?

Encara no. Que l'esperit s'hagi alliberat prou de les seves repressions, de les seves pors, que encaixi millor certes actituds negatives, com la ingratitud, no significa que ho tingui completament superat. L'esperit que ha superat l'orgull encara ha de superar una forma d'egoisme més subtil, un orgull avançat: la supèrbia.

Podries exposar allò que és la supèrbia i què la caracteritza?

La supèrbia és la manca d'humilitat, un excés del que anomenem incorrectament "amor propi". Les dues assignatures pendents principals que li queden a l'esperit per a superar en aquesta etapa són la manca d'humilitat i l'afecció, o dificultat per compartir l'amor dels éssers estimats. L'altiu o superb es creu molt segur de si mateix, que no necessita dels altres, que és autosuficient per a tot. Encara que sol estar disposat a ajudar als altres, rarament demana ajuda per a si mateix, encara que realment la necessiti, perquè el seu defecte el fa creure que demanar ajuda és símptoma de debilitat. Per això es cobreixen davant els altres. Solen ocultar les seves necessitats, les seves debilitats, els seus defectes, les seves baixades de moral, perquè ningú els noti com estan, perquè ningú els digui, et passa alguna cosa, necessites ajuda? I si algú els nota alguna cosa es posen nerviosos, s'enutgen perquè els costa admetre que no són autosuficients. És a dir, se'ls manifesta la desconfiança, la ira i l'arrogància. Encara que l'altiu o superb és menys susceptible que l'orgullós i se sent menys ferit quan se'l tracta amb ingratitud, és calumniat o se sent enganyat, també se'ls desperta la ira i l'arrogància en aquestes situacions, així com en

aquelles en què es veu impotent per a solucionar conforme als seus plans.

Per exemple, hom quan rep el menyspreu o la burla d'algú al qual està intentant comprendre o ajudar, se li desperta la ira i l'arrogància, podent donar contestacions com "tu no saps qui sóc jo", "com t'atreveixes?" o "qui t'has cregut que ets per a parlar-me així?" .

Aquesta dificultat a encaixar la ingratitud i la calúmnia, per falta d'humilitat, li porta a classificar, prejudicar i a tractar de forma desigual als altres. Si no és capaç de reconèixer el seu propi defecte, i superar-lo, la desconfiança s'apoderarà d'ell a l'hora d'atendre a les persones que se li acosten demanant-li ajuda. Els seus prejudicis el poden portar a sentir-se inconvenient enfront de certes persones i decidir no ajudar-los en la mesura de les seves necessitats, sinó en funció de la desconfiança, la por o inconvenient que sent cap a elles, no sent just i equitatiu.

Encara que el superb es creu autosuficient, la realitat és que necessita estimar i també sentir-se estimat per a ser feliç, com tothom. Encara que li costi reconèixer-ho. Per això, la seva façana d'autosuficiència s'enfonsa quan se sent insegur en els sentiments. Aquest temor a perdre l'amor que creia segur li fa sentir desconfiança, tristesa, desesperació i impotència. I això li passa perquè encara pateix d'afecció, té dificultat a compartir l'amor dels éssers estimats.

Bé. Em sembla una reacció prou normal? Potser no ens passa a tots això de que tenim por a perdre l'amor dels éssers estimats?

Si hagués arribat a experimentar l'amor incondicional ja no patiria d'afecció, ni tindria por per res, perquè sabria que l'autèntic amor no es perd mai.

I com se supera l'etapa de la altivesa o supèrbia?

Novament amant, creient i evitant actuar conforme el defecte vol. La supèrbia o altivesa disminuirà en la mateixa proporció en què l'esperit desenvolupi la humilitat i la indiferència, i ambdues qualitats es desenvolupen amb la pràctica de l'amor al proïsme, mitjançant l'ajuda sincera i desinteressada als altres. Si el superb o altiu per temor a patir decepcions, humiliacions, s'inhibeix de donar l'ajuda que està capacitat per a donar, està donant ales al seu defecte, i s'estancarà. Però si venç els seus temors i els seus prejudicis, i es deixa portar pel que sent, avançarà.

I quin és l'origen de l'egoisme des del punt de vista evolutiu? És a dir, en quin moment de l'evolució d'un esperit apareix l'egoisme.

L'egoisme és una prolongació de l'instint de supervivència animal i comença a aparèixer en el moment en què l'esperit comença a decidir per si mateix, a experimentar amb el seu lliure albir. L'esperit que entra ja en la fase humana de l'evolució acaba d'estrenar la seva capacitat de lliure albir. Encara que ja mostra un desenvolupament incipient de la intel·ligència, a causa del seu escàs desenvolupament emocional, les seves decisions encara estan molt influïdes pels instints, entre els quals hi domina l'instint de supervivència. L'evolució passa per independitzar-se totalment dels instints, i buscar un camí propi, decidit per la seva voluntat, mitjançant l'aprenentatge del sentiment.

Podries ampliar la teva resposta?, perquè no acabo d'entendre-ho.

És clar. Quan l'esperit comença a exercitar el seu acabat d'adquirir lliure albir ho fa a partir de l'instint, que és una espècie de programació biològica que recull el coneixement adquirit pel protoesperit durant la fase d'evolució al regne animal, i que és el germen a partir del qual es desenvolupa la voluntat independent de l'ésser. És com una configuració per defecte, un programa que li permet prendre decisions automàtiques sobre qüestions sobre les quals encara no té capacitat suficient per a decidir per si mateix. És com un pilot automàtic, que li corregeix la ruta quan encara no sap pilotar, i li permet experimentar el pilotatge sense estavellar-se mentre encara està aprenent a controlar els comandaments de la nau. Entre aquests instints està el de supervivència, que és com un programa que impulsa a l'esperit encarnat a buscar alternatives per a evitar l'extinció de la vida física en qualsevol tipus de circumstància, per molt adversa que aquesta sigui, i l'instint sexual, necessari per a la continuació de l'espècie. El que succeeix és que al mateix temps l'esperit se sent insatisfet perquè sent un impuls nou i desconegut d'alimentar les seves incipients necessitats emocionals, i, a causa de la seva ignorància en els sentiments, creu equivocadament que ho pot fer saturant-se en la satisfacció dels seus instints, que és el que ha fet sempre, emprant la seva intel·ligència en aquesta fi sense tenir en compte el mal que pugui fer a altres éssers.

A mesura que ho vas explicant sembla que l'existència de l'egoisme sigui quelcom inherent al desenvolupament evolutiu.

Que l'esperit, en el seu camí cap a la perfecció passi per una fase egoista, més o menys prolongada en el temps, podent durar nombroses encarnacions, és en realitat inevitable, i fins i tot beneficiós,

perquè li serveix per a reafirmar la seva individualitat, la seva voluntat i per a poder experimentar el que se sent en absència d'amor, la qual cosa li servirà per a apreciar el que se sent en presència d'amor, a mesura que comenci a sentir-lo.

Per això, les primeres manifestacions de l'egoisme en la primera etapa, que anomenarem de vanitat primària, en la qual es troben els esperits joves, són bàsicament materialistes, orientades a la satisfacció dels instints més primitius. Es desperta la cobdícia, l'avarícia, la lascívia, que es manifesten en actituds com el materialisme i el consumisme, l'hedonisme, i a nivell col·lectiu en l'imperialisme y el colonialisme, és a dir, l'explotació d'altres éssers per l'ambició de poder i riquesa materials. És l'etapa que encara predomina en el vostre planeta, perquè una bona part de la humanitat encara es troba immersa en aquesta etapa d'adolescència espiritual.

A mesura que l'esperit avança en el coneixement dels sentiments aquest egoisme materialista comença a transformar-se en egoisme espiritual. És una fase de vanitat més avançada. En aquesta etapa l'esperit continua aferrant-se a l'egoisme, però al mateix temps ja ha començat a desenvolupar el sentiment. Tot i que encara és poc favorable a donar, és capaç de reconèixer la presència d'amor i el benestar que produeix i cerca rebre'l. L'avarícia es va transformant en afecció i la cobdícia en l'absorbència. Però això no es dona de la nit al dia sinó que es produeix gradualment, existint una fase de transició, una vanitat mitjana, en la que coexisteixen tots aquestes manifestacions egoistes (cobdícia, avarícia, afecció i absorbència) en diferents graus i que és la que predomina a la Terra actualment. Pot costar-li a l'esperit milers d'anys a desprendre's només d'alguna d'aquestes formes d'egoisme, però a partir de determinat moment, quan l'esperit comença a adquirir consciència del seu egoisme i que en deixar-se portar per ell està danyant altres éssers, és ja més responsable dels seus actes, i per tant més sensible al patiment que genera. I llavors, en algun moment d'aquest procés l'esperit despertarà el seu sentiment, sentirà la necessitat d'estimar i descobrirà que necessita estimar per a ser feliç.

Què és el que succeeix aleshores?

Que comença la lluita per l'amor, s'inicia l'etapa de l'orgull. En aquesta etapa, l'esperit comença a buscar, no sols rebre amor, sinó també donar-lo, però trobarà gran quantitat d'obstacles. Comença a percebre, a ser conscient, a viure en carn pròpia el que és la incomprensió, la ingratitud. I és que el que succeeix és que la majoria, les tres quartes parts de la humanitat, encara es troben immersos en

alguna de les fases de la vanitat. Està collint encara el fruit de la seva etapa anterior, i no entén què està passant. Sembla que el món s'hagi tornat en contra d'ell i en contra la seva voluntat de millorar, d'estimar i de ser estimat. Si sucumbeix al desànim emocional, l'egoisme tornarà a prendre força a la seva ment. Per a evitar que fereixin els seus recentment descoberts sentiments, cobrirà amb una capa el seu interior. Es tornarà desconfiat, esquerp, solitari, perquè veurà en l'aïllament una sortida per a evitar el patiment. També per a evitar patir pot prendre el camí de la resignació. S'emmotllarà al que els altres esperen d'ell, per a evitar agressions d'esperits més egoistes. Comença a gestar-se la pitjor malaltia espiritual que existeix i que és la causant d'una bona part de malalties físiques greus: l'autoanul·lació de la voluntat, del lliure albir, fins a l'extrem d'arribar un moment que l'esperit no actua ni viu com és en realitat, sinó que és un perfecte esclau espiritual del seu entorn, arribant fins i tot a creure's que vol el que en realitat li ha sigut imposat. Però d'aquesta manera, es pateix per no voler patir, sent un patiment estèril que no condueix a cap progrés espiritual. En aquesta etapa de l'orgull s'hi troba quasi bé una quarta part de la humanitat. La transició entre l'etapa de la vanitat i la de l'orgull tampoc es produeix abruptament sinó que el procés serà gradual, coexistent manifestacions d'ambdós defectes durant prou de temps.

I com continua aquesta història? Com se supera aquesta etapa?

Estimant, sempre estimant. Només l'amor trencarà la cuirassa de l'orgull. Com ja he dit l'orgullós té major capacitat per a comprendre i saber encaixar millor la ingratitud d'aquells que li van fer mal que el vanitós. Per a comprendre que els que actuen egoistament i amb escassetat d'amor simplement ho fan perquè encara són esperits joves, en procés d'evolució, i que amb el temps n'aprendran, encara que els n'hi calguin moltes vides, perquè l'aprenentatge del sentiment i el despreniment de l'egoisme són processos que necessiten molt de temps per a ser apreciables. Pel fet que no veiem canvis notables en una sola vida no vol dir que l'esperit no estigui avançant. El que és bo en aquesta vida, és perquè ja va néixer bo, amb tot el bagatge de coneixement d'altres vides, i encara que es pugui avançar molt en una encarnació, no podem exigir que algú passi de ser un pirata a un sant de la nit al dia. Si no us desespereu perquè un nen no aprengui a parlar en un sol dia, perquè compreneu que l'aprenentatge de la parla li costa al nen diversos anys de la seva vida física, no heu d'impacientar-vos tampoc perquè un nen espiritual trigui diversos anys espirituals, és a dir, diverses encarnacions, a aprendre a estimar. Per

això, l'esperit que és més avançat en el coneixement dels sentiments no pot demanar a un altre que ho és menys que arribi a aconseguir el seu mateix nivell en una sola vida, si a ell mateix li va costar tantes vides i esforços aconseguir-ho. Haurà de conformar-se que aprengui fins on li és donat a la seva capacitat o a la seva voluntat. Ha de recordar que en algun moment la seva evolució va estar en aquest mateix nivell, i algú més avançat que ell va estar al seu costat, suportant les seves actituds egoïstes.

I si supera tot això?

S'enfronta a allò més difícil. Li falta encara aconseguir la humilitat i la indiferència, és a dir, la generositat a l'hora de compartir els sentiments, objectius que correspon superar en l'etapa de la supèrbia o altivesa. L'esperit superb és un esperit ja molt avançat respecte a la mitjana, i per això és escàs en el vostre jove planeta. Es tracta majoritàriament d'esperits originaris d'altres planetes més avançats, que porten més temps evolucionant. Potser superen en molts mil·lennis l'edat espiritual de la mitjana del planeta. En estar els seus planetes més avançats, pràcticament no existeixen en ells ni la injustícia ni la ingratitud, amb la qual cosa aquests esperits no troben circumstàncies adverses que despertin el seu defecte. Vénen a aquesta planeta precisament perquè es tracta d'un ambient propici per a la manifestació del seu defecte. En ser la Terra un planeta on la injustícia i la ingratitud es donen en abundància, aquests esperits es posen a prova en el seu defecte i voluntat. I així, per mitjà de proves més dures, aconsegueixen avançar més ràpidament. En les seves encarnacions en planetes menys avançats solen triar exercir missions d'ajuda espiritual als altres, per la seva gran capacitat, i perquè així s'exerciten en l'ajuda als altres, la qual cosa necessiten per a vèncer la seva falta d'humilitat i la seva dificultat a compartir els sentiments.

Tota aquesta exposició m'ha generat un fum de preguntes més que m'agradaria exposar-te i que m'anessis aclarint. Ha de veure sobretot amb les emocions, els sentiments, les diferents manifestacions de l'egoisme que has presentat (vanitat, orgull, supèrbia). M'agradaria conèixer-ne una miqueta més d'elles.

Endavant, pregunta.

Abans has dit que el sentiment i el pensament tenen diferents orígens i que l'egoisme prové de la ment? Vols dir amb això que pensar és dolent en si mateix?

En absolut. El que he volgut dir és que és necessari que aprengueu a distingir entre el que sentiu i el que penseu, perquè per mitjà de la ment és per on es filtren a l'esperit els pensaments egoistes que us acaben confonent. El pensament no és dolent en si mateix. Només quan oprimeix al sentiment. Quan el pensament està en harmonia amb el que se sent és un valuós instrument al servei del sentiment, perquè el sentiment es transforma en acte amorós. El problema del vostre món és que se us ha ensenyat a pensar sense sentir, i, no tenint el pensament la inspiració del sentiment, es posa al servei de l'egoisme. L'evolució de l'amor també passa per aprendre a modelar el pensament amb la voluntat del sentiment, i no amb la de l'egoisme.

No acabo d'entendre el què vols dir, podries posar-me'n un exemple?

És clar. Imagina que veus una persona molt estimada, que tu ets home i que ella és dona, i que fa un temps que no la veus. El sentiment que tens per aquesta persona et fa experimentar alegria i necessitat d'expressar-li quant l'estimes, donant-li una abraçada. No obstant imagina que estàs al costat de persones amb prejudicis sexistes, que no encaixen les relacions d'amistat profunda entre persones de diferent sexe i que després saps que us criticaran i calumniaran. En ser conscient d'aquest inconvenient canvies la teva decisió i reprimeixes els teus sentiments, de manera en veure la persona estimada manifestes indiferència per temor a què diran, i només li dones la mà de forma correcta.

En aquest cas el pensament, motivat per l'anàlisi mental de la situació, ha canviat el sentiment, és a dir, ho ha reprimit, ja que el sentiment inicial era d'alegria i després de la reflexió mental ha quedat en indiferència. Aquest és un exemple de com el pensament oprimeix el sentiment.

Però entenc jo que en la situació que has exposat també cal ser prudent, perquè si estimes aquella persona la pots posar en un embolic quan t'exposes innecessàriament. Pots buscar un moment més adequat en un ambient menys inquisitiu per a fer el que sents.

Certament. Ser prudent és una virtut. La prudència cal posar-la per a respectar el lliure albir dels altres, perquè moltes vegades les nostres opinions no seran enteses o respectades. Però cal intentar parar atenció de no disfressar la por amb la prudència. La prudència modera la manifestació quan les circumstàncies no són propícies, però

no ofega el sentiment. La por sí. Si la por s'apodera de la persona, aquesta reprimirà l'expressió dels sentiments, fins i tot en situacions en què no hi hagi una amenaça o circumstància adversa real, perquè aquesta amenaça ja s'encarrega la por de convertir-la en realitat a la ment. La repressió comença en el moment en què un s'inhibeix de prendre decisions respecte a la seva pròpia vida per por a la reacció dels altres.

I d'on vénen aquests condicionaments mentals que reprimeixen els sentiments?

Una part provenen de l'egoisme propi i l'altra de l'educació rebuda des de la infància, que en el vostre planeta és fortament repressiva amb els sentiments. Durant molt de temps, la vostra forma d'educar ha posat l'èmfasi en el desenvolupament de la ment, i s'ha utilitzat a la pròpia ment perquè reprimeixi el desenvolupament dels sentiments. Els nens vénen a aquest món oberts de bat a bat per a manifestar-se tal com són, amb un gran potencial per a sentir i expressar els seus sentiments. Però ja des de nens són condicionats perquè experimenten afecció en comptes d'amor, perquè reprimeixin els sentiments, l'alegria, l'espontaneïtat i perquè se sentin culpables cada vegada que experimenten una mica de felicitat. Què és el que se'ls ha ensenyat als nens durant generacions? Que el bon fill és aquell que és obedient, un esclau de la voluntat dels pares, els professors, els adults, de les normes i conveniències socials.

Quantes vegades quan un nen pregunta per què ha de fer alguna cosa que no comprèn se li ha respost: "perquè jo ho dic, que sóc ton pare i punt"? I si els pares estan amargats, llavors el fill ha de carregar amb aquella amargor. Moltes ordres, molta rigidesa i poca llibertat. Està malament tot allò que es fa sense haver preguntat als pares, o als adults. Està malament si riuen, està malament, si ploren, està malament, si parlen, si callen, quan els pares no ho han autoritzat. "Només has de relacionar-te amb qui jo digui, voler a qui jo digui, fer el que jo digui. És pel teu bé" et diuen. En les societats fortament religioses, tot és pecat. És pecat manifestar qualsevol expressió d'alegria, d'afecte, un abraçada, un petó. En tot això sempre es veu quelcom pecaminós, obscè, fosc, diabòlic i un s'ha de sentir culpable de ser feliç. Es converteix la víctima en botxí, a l'innocent en culpable. Per tant, el xiquet arriba a la conclusió que l'única forma de no patir és reprimir els sentiments. Aprenen a donar una imatge al món, la imatge del que els altres volen d'ell, però que en realitat no té molt a veure amb el seu propi jo. I esdevé que el condicionament és tan fort, el fingiment és tan continu, que quan arriba l'etapa adulta un es creu

que és el que ha fingit ser. La majoria de nens, quan es fan adults arriben a la conclusió inconscient de què no poden ser estimats tal i conforme són, sinó que sempre han de fer algun mèrit per a rebre una mica d'amor. És a dir, que se'ls ensenya a creure en l'afecció, en el fals amor, possessiu, condicional, forçat, interessat i se'ls fa renunciar a l'amor incondicional, lliure, espontani. La conseqüència d'això és que hi ha poca gent que cregui en l'amor i que visqui en l'amor, que experimenti, encara que sigui una mica, la felicitat que emana d'ell. I en absència d'amor, l'egoisme i totes les seves manifestacions més funestes van campant a gust. A pocs dels malfactors del vostre món trobareu que hagin sigut estimats quan van ser petits. Per què si hi ha un manament que diu honraràs a ta mare i a ton pare, no n'hi ha un altre que digui honraràs els teus fills? Molts mals del vostre món es resoldrien estimant els nens, perquè els nens no han posat encara cuirasses als sentiments. Estimarien i es deixarien estimar. Estimeu els vostres nens durant una generació i el vostre món es transformarà en un paradís en menys d'un segle.

Vols dir amb això que hi ha gent que essent coneixedora dels sentiments, és a dir, sent capaç d'estimar, es reprimeix, apareixent davant els altres com algú fred, sense sentiment?

Així és. Molta gent és dura perquè té por de patir, que es descobreixi la seva debilitat, que és l'absència d'amor. I per això es cobreix de capes, de cuirasses, com un cavaller medieval amb armadura. I d'aquesta manera es pateix per no voler patir. Es pateix perquè s'evita el sentir, que és el que hom necessita per a ser feliç, estimar i ser estimat. Per què creus que hi ha tanta gent que té por a la soledat? Perquè en realitat tenen por d'enfrontar-se a si mateixos, por de descobrir la gran veritat: "Estic buit". I per això la gent fuig de si mateixa, refugiant-se en objectius materials, mentals, que li generen molts maldecaps o recorrent a divertiments que hiperestimulen la ment, per a així tenir una excusa per a no donar mai amb la veritable resposta. Perquè la ment parli tant i tan fort que emmudeixi la veu del sentiment.

Però és impossible emmudir la veu de la consciència per sempre i en algun moment la ment es descuida, o es bloqueja per algun esdeveniment imprevist o traumàtic, i la veu de l'interior torna a clamar: "Estic buit. Estic buit perquè no sento. Perquè jo no sóc com manifesto ser. Estic sent una façana, una aparença. He renunciat a ser jo mateix, un ésser que vol estimar i necessita ser estimat i sóc desgraciat per això". I quan es pren consciència de la realitat pot ser dolorós, impactant. En aquest moment molts cerquen la forma de

justificar l'actitud que van prendre respecte a l'anul·lació de les seves necessitats afectives, creient equivocadament que si tiren terra sobre l'assumpte patiran menys i tot tornarà a la normalitat.

"Què malament m'ha tractat la vida! Amb quina gent més dolenta m'ha tocat viure! Ni els meus pares em van estimar! Per què jo he de ser millor?" -es diuen. I la ira, la rancúnia, la desconfiança, la tristesa i la soledat, els consumeixen per dins. I si tenen fills es vengen en ells de totes les seves frustracions, "perquè aprenguin el que és la vida", es diuen, intentant justificar-se, perquè els nens són febles i es deixen. I llavors la rosca torna a donar un nou gir cap al desamor.

Però és molt comprensible que algú que hagi patit molt en la vida arribi a la conclusió que res val la pena, no?

És cert que la vida pot ser molt dura i que qui decideixi lluitar per sentir tindrà moltes traves, per la incomprensió dels altres, i això el farà patir. Però serà un patiment extern, provocat per les circumstàncies, que mereixerà la pena si la persona, malgrat tot, aconsegueix sentir i estimar. Però el patir per evitar sentir és un patiment intern que es provoca un mateix i és un patiment estèril, ja que no serveix per a avançar en el sentir i l'estimar. Tot el contrari. Pot provocar molt de patiment i dolor, perquè endinsat un en el dolor se sent amb justificació per a causar dolor als altres, o ni tan sols es para a pensar en el mal que pot estar fent.

Ja però quan algú està acostumat a viure en el dolor, el dolor sembla el més normal. Perquè molta gent es preguntarà...sóc jo capaç de superar el dolor, sóc jo capaç d'estimar?

I jo em pregunto, no hi haurà algú que digui?: "Mira. Tot aquest patiment que he viscut no el vull més. Ni per a mi ni per als altres. Ja he après una cosa de la vida. Tot allò que a mi em van fer i que em va fer patir evitaré fer-li-ho als altres. Tot l'amor que vaig necessitar dels meus pares i que no em van donar li donaré jo als meus fills, als meus parents, a tot el que es presenti en la meua vida. " I només amb la voluntat de canviar, i amb la força del sentiment, la vida d'un donarà una bolcada, i es trencaran els llaços de l'odi. I la rosca que estava ajustada començarà a desafluixar-se, i desfarà una i una altra tornada del caragol del desamor fins que al final s'alliberi totalment. I si tots els que viuen en el dolor i el desamor prenguessin una decisió semblant, el món canviaria en una generació. La generació dels nens que van ser estimats pels seus pares, la dels nens que no es van posar cuirasses per

a evitar que els fessin mal, la dels nens que no tenen por a estimar, perquè van ser criats en l'amor.

Com ja he dit, la capacitat d'estimar és una qualitat innata en l'esperit. Per tant tots la tenim. Només necessitem descobrir-la i desenvolupar-la. Confieu que això és així i serà. I com ja vaig dir no sols es tracta d'estimar als altres. Cal començar per estimar-se a un mateix.

Però què és estimar-se a un mateix?

Ja ho he dit. Estimar-se a un mateix és reconèixer les necessitats afectives pròpies, els sentiments i desenvolupar-los, perquè siguin el motor de la nostra vida.

Aleshores, és bo estimar-se a un mateix?

Per descomptat que sí. L'autoestima és necessària per a ser feliç. Novament ho repeteixo. Al que hom ha de renunciar és a l'egoisme, no a l'amor. Si hom no s'estima a si mateix, d'on traurà la força i la voluntat necessàries per a estimar als altres?. Viure sense sentir és gairebé com estar mort. Per això moltes de les persones que viuen sense sentir desitgen morir, perquè alberguen la falsa esperança que en morir s'acabarà el seu suplici i així elles mateixes inicien el procés d'autodestrucció del seu cos que anomenen malaltia. Moltes malalties provenen de que la persona és incapaç d'estimar-se a si mateixa. Són aquelles persones amb un nivell d'autoestima molt baix, les més propenses a tenir malalties del sistema immunitari, com a leucèmies, limfomes i malalties autoimmunes. Aquestes últimes, les malalties autoimmunes han de veure a més amb un sentiment de culpa molt arrelat. Aquestes persones estan tan deprimides que difícilment podran donar-se als altres. Primer hauran de resoldre la seva falta d'autoestima.

Aleshores quins són els passos a seguir per a estimar-se un mateix?

Primer, reconeixeu les necessitats afectives pròpies, els sentiments, i permeteu que floreixin perquè prengueu consciència que existeixen. És a dir, deixeu de reprimir-los i passeu a desenvolupar-los, perquè siguin el motiu de la vostra vida. Segon, a l'hora d'actuar, feu-ho pel que sentiu i no pel que penseu, no pel que us han ensenyat que és correcte, si això va en contra del que sentiu. No permeteu que els vostres pensaments, que estan condicionats per multitud de raons, ofeguin els vostres sentiments.

Molta gent es preguntarà si val la pena donar aquest pas.

Us asseguro que val la pena, perquè a mesura que actueu conforme als vostres sentiments començareu a experimentar una mica del que és l'autèntica felicitat, la felicitat de l'interior, que només dóna l'amor. També així evolucionareu espiritualment. Mai renuncieu als vostres sentiments, perquè és l'única cosa per la qual val la pena lluitar i viure. Al principi és el que més costa, perquè la rosca pot estar molt ajustada. Caldrà posar molta força de voluntat, fins que la rosca comenci a cedir. Però després el camí se suavitza i els sentiments que aneu experimentant ompliran el vostre interior (d'amor, sí!!!) com mai havíeu sentit abans i això us donarà forces per a continuar.

I què cal fer per a estimar els altres?

Intenteu veure als altres com a vosaltres mateixos. Sigueu conscients que són germans, de la mateixa essència i les mateixes necessitats al seu interior que vosaltres. Tots tenim les mateixes capacitats i tots necessitem estimar i ser estimats en completa llibertat per a ser feliços. Si jo tinc set després d'estar caminant un bon tram a sota d'un sol de justícia sense haver pogut beure, no ha de succeir que qualsevol en aquestes mateixes circumstàncies senti més o menys el mateix desig de beure? Doncs amb l'amor esdevé el mateix que amb l'aigua. Tots patim quan se'ns priva d'amor i tots ens reconfortem quan se'ns en dóna. Per tant, si observem a algú que està assetegat de sentiment, anem a donar-li de beure amor, igual que quan nosaltres vam estar assetegats d'amor, va haver-hi altres que ens van donar de beure.

Però, i si malgrat la nostra bona intenció cap als altres rebem ingratitud, menyspreu o burla a canvi?

Quan algú us faci mal compreneu que es tracta per falta d'evolució en l'amor i que aquesta circumstància l'hem d'aprofitar per a millorar-nos a nosaltres mateixos, perquè segurament si desperta alguna cosa negativa en nosaltres és perquè aquesta cosa negativa encara està en el nostre interior i hem de treballar per a eliminar-ho. Com ja he dit, fins que l'amor no es doni de forma incondicional, no podem considerar el treball conclòs, i el que encaixa malament la ingratitud encara no ha arribat a la meta, ja que en certa forma encara espera alguna cosa a canvi del que dóna.

I algú dirà, buf! Què difícil és això, perquè si jo decideixo canviar però els altres segueixen igual, ¡tots els cops que rebré! No sé si paga la pena.

I jo pregunto, no és millor que a un li intentin donar cops que un pugui intentar esquivar que els cops se'ls doni un mateix? Perquè la gent que viu en el desamor és la que s'està colpejant a si mateixa i la que impedeix que ningú s'hi acosti per a estimar-los.

El que dius té sentit. No obstant em continuen sorgint dubtes.

Exposa'ls lliurement.

Abans has remarcat la importància de no reprimir els sentiments, que cal expressar-los. Però per un altre cantó parles de la importància de tenir en compte les necessitats afectives i els sentiments dels altres. I aquí va la pregunta: No succeeix que hi ha sentiments negatius com l'odi, la ràbia, la ira o la rancúnia que si exterioritzem poden fer mal als altres? Com es poden exterioritzar els sentiments sense fer mal als altres al mateix temps? No són ambdues accions contradictòries entre si?

D'acord amb el que dius, esdevé una contradicció. Novament és necessari que aclarim els conceptes per a no generar confusió per un problema d'insuficiència del llenguatge, que utilitza la mateixa paraula, la de sentiment, per a definir coses que són totalment oposades. Quan jo abans parlava que hem de deixar-nos portar pels sentiments em referia als sentiments que neixen de l'amor, que per a distingir-los caldria anomenar-los amo-sentiments, que sempre són positius, clar. Els que neixen de l'egoisme, o de la lluita entre l'amor i l'egoisme, aquells que hem anomenat sentiments negatius o egosentiments són una altra cosa, per la qual cosa cal tractar-los de forma diferent (en parlarem més endavant). Certament cal evitar deixar-nos endur per ells perquè podem fer molt de mal als altres. En qualsevol cas el reprimir-los no ens condueix a res. Només a que ens facin mal per dins.

Podries esmentar algun d'aquests egosentiments?

Alguns ja els hem esmentat quan hem parlat sobre la vanitat, l'orgull i la supèrbia o altivesa, perquè són manifestacions de l'egoisme. Però ara els tractarem amb més profunditat, sobretot els que són més complexos i confusos de comprendre, com l'afecció.

Aquests són els més importants:

a) avarícia, cobdícia, lascívia, odi, agressivitat, enveja.

b) afecció, absorbència, gelosia, ira, rancor, impotència, luxúria, culpabilitat, por, tristesa.

Tot això em recorda als set pecats capitals, hi té alguna cosa a veure?

No són pecats, sinó manifestacions de l'egoisme, encara que cert és que si hom es deixa arrossegar per ells, pot arribar a cometre gran quantitat d'actes contra la llei de l'amor, i del lliure albir, que haurà de reparar.

Per què els distingeixes en dos grups?

Les primeres són manifestacions de l'egoisme més primitives. En els segons, sent també manifestacions de l'egoisme, hi ha un component addicional, i és que ja hi ha implícit un coneixement més gran del que són els sentiments.

Podries definir en què consisteix cadascun d'aquests egosentiments perquè me'n pugui fer una idea més exacta?

Sí. Comencem per l'avarícia i l'afecció. Els analitzarem de forma conjunta perquè com veurem l'afecció és una derivació avançada de l'avarícia.

Avarícia- Afecció.

L'avarícia és l'afany excessiu d'acumular béns materials. La persona avariciosa és aquella que té molt per a donar, materialment parlant, però es nega a compartir el que considera seu amb els altres. Quan l'esperit avança en el coneixement dels sentiments però manté la seva incapacitat per a compartir, l'avarícia material es transforma en avarícia espiritual. L'avarícia espiritual és l'afecció, o dificultat a compartir l'afecte de les persones que són considerades incorrectament com a propietat d'un, per exemple els fills, la parella etc. El que pateix d'afecció només sol voler a uns pocs i sol exigir que els altres facin el mateix. Hi ha molta gent que equivocadament creu que estima, i diu que pateix molt perquè estima molt, quan en realitat el que li passa és que pateix d'afecció i per afecció. Només quan l'esperit avança comença a reconèixer la diferència entre amor i afecció.

Pots explicar la diferència entre amor i afecció?

Sí. Quan hom estima procura respectar el lliure albir de la persona estimada i el seu propi. Intenta fer el que es pugui perquè la persona estimada sigui lliure i feliç encara que això impliqui renunciar a estar amb aquesta persona. En el cas de l'afecció, la persona que la pateix

està pensant més a satisfer el seu propi egoisme que en el benestar de la persona estimada. Per això té tendència a vulnerar el lliure albir de la persona a qui suposadament estima, retenint-la al seu costat en contra de la seva voluntat o coaccionant-la perquè faci el que hom vol, obstaculitzant al màxim les relacions amb altres éssers, a qui considera la seva "competència". Aquell que estima de veritat no és possessiu amb la persona estimada, ni es molesta perquè la persona estimada vulgui també altres persones. Potser l'afecció s'esgoti, però l'amor verdader, l'amor autèntic, no es gasta. Per estimar cada vegada a més persones no significa que s'estimi menys a la resta. Però l'afecció ens fa creure que sí. Que el que se li dóna als altres se'ns treu a nosaltres. El que sent afecció exigeix, obliga i força els sentiments. Sempre espera alguna cosa a canvi del que fa. Està molt pendent d'exigir, de rebre i només dóna per interès, a condició que se li doni primer el que ha demanat. També per afecció hom pot vulnerar el seu propi lliure albir i obligar-se a fer coses que no sent. El que sent autèntic amor dóna incondicionalment i deixa llibertat als sentiments. No obliga, ni força, ni exigeix res a canvi de la persona a qui estima.

Em vindria bé algun exemple que m'aclarís les diferències.

Val. Imagina que dues persones que diuen estimar els ocells, es troben. La primera els té allotjats en belles gàbies daurades, en una habitació climatitzada. Els dóna pinso d'alta qualitat i aigua de brollador embotellada, i els porta al veterinari periòdicament. La segona simplement els porta menjar al parc, els acaricia quan es posen i els atén quan estan ferits i no poden volar.

La primera persona diu: Quant estimo els meus ocells! Em gasto una fortuna en ells perquè tinguin totes les comoditats que no tindrien si visquessin salvatges! Però em duren tan poc! Sempre estan malalts i per molt que em gastis en medicaments i en veterinaris es moren prematurament. Quant em fan patir! Què puc fer?

La segona persona diu: Els ocells que jo cuido no em pertanyen. No estan tancats en gàbies, sinó que viuen en llibertat. Sóc feliç perquè sé que ells no estan amb mi obligats pels barrots d'una gàbia, sinó perquè ho han triat lliurement. Sóc feliç perquè els veig viure conforme ells volen, volant en llibertat. Els seus ocells, amic meu, es moren de pena, perquè no són lliures. Obri les seves gàbies perquè puguin volar en llibertat i viuran perquè seran lliures, perquè seran feliços.

El primer respon: És que si els obro la gàbia s'escaparan i ja no els tornaré a veure!

El segon respon: Si s'escapen és perquè han estat retinguts contra la seva voluntat i s'allunyen del que per a ells és una vida d'esclavitud. Els

meus ocells no fugen de mi, perquè saben que són lliures d'anar i venir quan els plagui. Al contrari quan em veuen arribar al parc hi acudeixen immediatament, m'envolten i es posen damunt meu.

El primer diu: El que vostè té és el que jo desitjo, que els meus ocells m'estimin.

El segon diu: El que vostè vol mai ho obtindrà per la força. Els ha omplert de comoditats per a intentar compensar-los de la manca del que més anhelan: volar en llibertat. Si realment els estima, deixi que visquin la seva vida en llibertat.

Qui és el que estima i qui és el que sent afecció?

Sent afecció el que vol l'ocell engabiats. Sent amor el que vol l'ocell lliure.

Em pots posar un exemple de com es vulnera el lliure albir d'una altra persona per mitjà de l'afecció?

Sí. Hi ha afecció en la mare que reté els fills al seu costat quan aquests ja són grans i volen independitzar-se per diferents motius, bé perquè han trobat una parella, o perquè desitgen estudiar o treballar lluny de la llar, etcètera. La mare que té afecció intentarà imposar la seva necessitat estar amb ells, no respectant que ells vulguin viure la seva vida de forma independent, i de no aconseguir-ho, se sentirà emocionalment ferida i arribarà a dir fins i tot que els seus fills no l'estimen, intentant fer-los sentir culpables per a intentar retenir-los al seu costat. Hi ha afecció en el pare que exigeix que els seus fills es dediquin a tal o qual professió, que han d'estudiar tal o qual carrera, si no seran desheretats. Hi ha afecció en el nuvi que li diu a la seva núvia la roba que pot i no pot posar-se, a quina hora ha d'entrar i sortir de casa, amb qui pot i no pot relacionar-se. Aquest fals amor, l'afecció, és com una cadena, una gàbia que agafa en ser objecte de l'afecció, convertint en carceller a qui es deixa portar per ell, perquè, com la persona que tenia engabiats els ocells, el que pateix d'afecció, ni viu ni deixa viure.

M'ha semblat lògic que diguessis que per afecció hom vulnera el lliure albir dels altres, però m'ha sorprès que diguessis que per l'afecció hom pot vulnerar el seu propi lliure albir. Em pots posar un exemple de com es vulnera el propi lliure albir quan se sent afecció?

Doncs sí. Per exemple, la mateixa mare de l'exemple anterior, quan s'inhibeix de realitzar alguna cosa que el seu interior necessita, com per exemple, dedicar temps a ajudar altres persones fora de la família, pel fet que cregui que en fer-ho desatén a la seva pròpia, per exemple,

als seus fills, o al seu marit. Si la persona no supera l'afecció se sentirà culpable quan atengui els assumptes que la omplien interiorment, fins i tot arribant a inhibir-se de realitzar-los per aquest mateix sentiment de culpabilitat.

Aquesta última manifestació d'afecció sí que em resulta sorprenent, ja que normalment les persones que estan molt bolcades en la família solen ser considerades persones molt amoroses.

Ja. És perquè l'afecció està molt arrelada dins de la vostra cultura i es confon sovint amb l'amor. Molta gent, a causa de l'educació que ha rebut, ho té tan arrelat que l'ha interioritzat com una cosa pròpia de la seva personalitat. A la dona se la fa sentir culpable quan no està el 100% del temps dedicada al seu marit, als seus fills o a la feina i quan dedica temps a persones fora de la seva família s'exposa a ser objecte de xafarderies per part fins i tot de persones de la seva pròpia família que diuen mirar pel seu bé, que intentaran fer-la sentir culpable amb comentaris del tipus "vols més aquella gent que als de la teva pròpia família", o "què se t'ha perdut a tu per allà, el teu lloc està aquí amb els teus", o "què pensaran de tu!". Encara que l'home ha disposat tradicionalment de més llibertat, no està exempt ni de sentir l'afecció, ni que els altres el facin culpable per afecció, quan dedica temps a ajudar altres persones que no són de la seva família, el seu cercle d'amistats, del seu poble o cultura, sobretot si d'això no en traurà cap rendiment econòmic.

Però dic jo que quan hom s'està dedicant a la família també hi haurà una mica d'amor allà, no?

Per descomptat. Una cosa no treu a l'altra. Ja ho he dit i ho repeteixo: l'amor verdader no es gasta. Hom pot estimar cada vegada a més persones sense que per això deixi d'estimar la seva família. Però com més capacitat tingui d'estimar, més compromís tindrà amb un major nombre de persones i el temps de què es disposa li caldrà repartir-lo entre més gent. Això pot ser percebut per les persones que pateixen d'afecció com que se'ls estima menys, però no és així.

Què passa amb la família quan un decideix donar el canvi. Potser no desatén als seus quan comença a passar temps ajudant als altres?

Mira, un dels obstacles més forts que tindrà algú que vol començar a canviar, a reunir-se amb altres persones per a parlar de l'interior, és que el seu entorn no ho va a entendre i jugaran amb el sentiment de culpa per no atendre les obligacions familiars. Fixeu-vos i veureu que quan una persona vol anar a veure un partit de futbol a la setmana, que

dura dues hores, que a sobre costa cèntims, a una discoteca o un bar, la persona no sent que abandona a la família. No obstant, si la mateixa persona se'n va a parlar dues hores a la setmana sobre l'interior, per a ajudar-se a si mateix o als altres, llavors li posen mil i un entrebancs, i hom se sent culpable, creient que abandona a la família. Això és per culpa de l'afecció, és a dir, de la dificultat a compartir. L'afecció no és amor i si no venceu aquest obstacle us quedareu estancats.

Aleshores la família pot ser un obstacle per a l'avanç espiritual?

No. El que és un obstacle és la incomprensió dels esperits que no volen avançar ni deixen avançar als altres, i que utilitzen totes les armes al seu abast per a aconseguir-ho, i retenir als que volen avançar, fins i tot els llaços de sang, com la família. Per al que viu en una família compressiva, la família és un punt de suport per a desenvolupar-se espiritualment. Però a causa de l'escàs desenvolupament de la humanitat terrestre, els que estan disposats a emprendre el despertar espiritual són minoria. A més és molt difícil que, encara que en una mateixa família hi hagi diversos esperits afins disposats a lluitar per avançar espiritualment, el seu despertar es dona simultàniament. Per tant, el pioner ho tindrà més difícil, però és el que obrirà el camí als altres. El mateix Jesús va haver de vèncer aquest mateix problema, la incomprensió de la seva família per afecció. Li retreien constantment que desatenia les seves obligacions familiars per a atendre els seus assumptes espirituals, perquè no ho comprenien. El titllaven fins i tot de desequilibrat i van intentar fer-lo sentir culpable, i més quan Josep va morir d'accident i ell es va haver de fer càrrec de la manutenció d'una nombrosa prole. Però no va ser veritat, perquè Jesús va procurar materialment per sa mare i germans fins que ells van poder valdre's per si mateixos. Però la seva missió era més extensa, amb tota la família humana. Aquesta falta de comprensió de la família que va viure Jesús està reflectida en aquesta cita dels evangelis. *"Llavors ell (Jesús) va dir: "A un profeta se'l respecta a tot arreu, menys en el seu propi poble i en la seva pròpia família".*

Però és necessari renunciar a la família per a estimar incondicionalment?

Com pots creure que el món espiritual exigeixi a algú a renunciar a la família, si precisament és en el món espiritual on es va crear la família com a forma d'estimular en l'esperit els primers sentiments? L'amor de parella i l'amor entre pares i fills són els primers sentiments que coneix l'esperit, i es desenvolupen a partir de l'instint d'aparellament i el de

protecció dels progenitors pels seus cadells. L'única cosa que us dic és que per a avançar en l'amor hi ha que obrir-se a compartir, a ampliar el concepte de família, considerat com a part d'ella a tot ésser espiritual. Mireu. És impossible que hi hagi una autèntica germanat en l'humanitat si hom estableix categories a l'hora d'estimar: els de la meva família primer, els del meu poble primer, els del meu país primer, els de la meva raça, cultura i religió primer. I si em sobra alguna cosa, per als altres. Això és una forma d'egoisme disfressada, perquè el que es dóna és sempre a canvi de rebre alguna cosa, no de donar sense esperar res a canvi. Per això, a l'hora de donar s'estableix un escalafó, que posa primer al que ens poden donar més, segon als que ens poden donar menys i deixa fora als que no ens poden donar res. Aquest comportament egoista vulnera la llei de l'amor, per molt que hi hagi certa gent que intenti justificar la solidaritat només per a abonats. En el moment en què tu exclous a algú del dret a la solidaritat, aquesta paraula deixa de tenir sentit. Un exemple de fins on es pot arribar amb aquest tipus d'egoisme col·lectiu el teniu en el nazisme, que predicava una suposada solidaritat de raça, que es va forjar a costa de suprimir i eliminar els drets de les altres races i creences, i del lliure albir de cada individu.

Has parlat que hi ha afecció en l'etapa de la vanitat i també en la de la supèrbia o altivesa. Sembla que és un ego-sentiment prou difícil de superar.

Així és. L'afecció s'inicia en l'etapa de la vanitat i no se supera fins al final de l'etapa de la supèrbia.

Aleshores no hi ha cap avanç respecte a l'afecció a mesura que va avançant espiritualment, des de la vanitat a la supèrbia, passant per l'orgull?

Per descomptat que sí. Però els avanços sempre són graduals. Ni és de la mateixa intensitat ni s'alimenta de la mateixa l'afecció en el vanitós, en l'orgullós i en el superb. En l'etapa vanitosa l'afecció és molt més intensa, menys respectuosa amb el lliure albir dels altres, per l'escàs desenvolupament del sentiment i s'alimenta del desig de ser complagut i atès, i per la debilitat del vanitós per a avançar per si mateix. En l'orgull i la supèrbia l'afecció és menys forta, ja que està sent substituït gradualment per l'amor, (hi ha una barreja d'ambdós, amor i afecció) i s'alimenta del temor a no ser estimats o de la por a perdre els sers estimats.

Com es venç l'avarícia i l'afecció?

El contrari de l'avarícia és la generositat, és a dir que per a vèncer l'avarícia cal desenvolupar la generositat, tant material com espiritual. L'avarícia i l'afecció es venen compartint el que hom té amb els altres, tant a nivell material com espiritual.

Cobdícia.-Absorbència

La cobdícia és el desig excessiu de voler posseir cada vegada més, podent ser allò que es cobdicia tant béns materials com de qualsevol altra entitat, fins i tot perjudicant altres. El cobdiciós és aquell que mai està conforme amb el que té i vol sempre el que no té, també el que tenen els altres, i no para fins a aconseguir-ho. Els cobdiciosos són esperits malgastadors, perquè no aprecien el que tenen, i envejosos perquè sempre anhelan posseir el que tenen els altres. Quan l'esperit passa de la vanitat primària a la vanitat avançada la cobdícia material es va transformant en cobdícia espiritual o absorbència. Anomenem absorbència quan la persona intenta, conscient o inconscientment, atraure l'atenció d'altres persones per a satisfacció de si mateixa, manipulant els sentiments, perquè els altres estiguin pendents d'ells el màxim de temps possible, sense preocupar-se de si d'aquesta manera vulneren o forcen el lliure albir de la persona a qui volen absorbir. Per això, la persona dominada per l'absorbència té gran dificultat a respectar als altres, ja que sol pensar només en si mateixa. La persona absorbent intenta cridar l'atenció a tota costa i sol utilitzar el victimisme per a aconseguir-ho. L'absorbència està molt relacionada amb l'afecció i sol ocórrer que ambdues formes d'egoisme es donen al mateix temps amb intensitat semblant, és a dir, el que pateix d'afecció sol ser absorbent. La gelosia sol ser moltes vegades una barreja d'afecció i absorbència. A les persones cobdicioses-absorbents se'ls sol despertar l'enveja, o sentiment d'animadversió cap aquells que posseeixen el que hom desitja i no té, podent ser l'objecte de desig una possessió material en el cobdiciós o espiritual en l'absorbent.

Llavors és incorrecte demanar que a un li dediquin atenció, perquè necessiten que l'estimin, perquè correm el risc de ser absorbents?

Al contrari. Tots necessitem ser estimats. És bo admetre-ho i demanar el que necessitem, ja que forma part de l'expressió dels nostres sentiments.

Aleshores, quina és la frontera entre demanar que ens estimin i ser absorbents?

Quan es demana de forma sincera sense obligar, sense enganyar, sense manipular no s'és absorbent. S'és absorbent quan s'obliga, s'enganya i manipula, en definitiva, quan es vulnera el lliure albir dels altres. A més moltes vegades no es demana amor, només es demana una complaença. L'amor s'ha de donar lliurement -sinó no és amor-, és obligació. Per tant és incorrecte exigir que determinades persones ens estimin, només perquè nosaltres creiem que ens han de voler o atendre, perquè són familiars o amics i estan obligats a això.

Com evoluciona l'absorbència a mesura que es va avançant espiritualment?

De manera semblant a l'afecció. Com dic, l'absorbència s'inicia en l'etapa de la vanitat avançada com una derivació de la cobdícia i no se supera totalment fins al final de l'etapa de la supèrbia. A mesura que l'esperit adquireix major capacitat d'estimar es va omplint més amb els propis sentiments, tornant-se menys dependent emocionalment dels altres, amb la qual cosa, davant l'avanç de la generositat emocional, l'absorbència va perdent força a poc a poc. En l'orgull i la supèrbia l'absorbència disminueix progressivament.

Agressivitat (odi, rancúnia, ràbia, ira, impotència, culpabilitat).

En el terme agressivitat hi incloem tots aquells egosentiments relacionats amb l'impuls d'agredir, de fer mal, podent aquest mal ser dirigit cap als altres o cap a un mateix, com l'odi, la rancúnia, la ràbia, la ira, la impotència i la culpabilitat.

L'agressivitat es desperta generalment motivada per un estímul exterior, una circumstància que la persona es pren com un atac a si mateix o un obstacle que li impedeix satisfer els seus desitjos o anhels. És una degeneració de l'instint de supervivència. L'agressivitat pot ser una manifestació de qualsevol dels defectes, però la raó per la qual es desperta és diferent en cadascun d'ells. En el vanitós l'agressivitat es manifesta quan aquest intenta cridar l'atenció o ser el centre d'atenció i no ho aconsegueix, o satisfer algun desig i no es veu complagut, o doblegar alguna voluntat sense aconseguir-ho. Llavors recorre a l'agressivitat com una forma d'imposar als altres el que cerca. En l'orgullós i en el superb l'agressivitat se sol despertar d'una manera més puntual però amb episodis que poden ser més violents. S'activa quan no se'ls dona la raó en alguna cosa del que estan convençuts, quan se senten impotents per a solucionar alguna situació que no es resol conforme ells volen, quan es reprimeixen de fer o expressar el que

senten, o per haver-se sentit ferits en els seus sentiments. Poden ser més perjudicials en aquests episodis d'ira que el vanitós, perquè tenen tendència a acumular tensió i quan perden el control de si mateixos poden explotar sobtadament. Podeu veure la similitud de les diferents agressivitats del vanitós i l'orgullós amb la d'un lleó i un rinoceront, respectivament. El lleó és agressiu per pròpia naturalesa, ja que és carnívor i s'alimenta de carn d'altres animals amb la qual cosa l'agressivitat és innata en ell. Aquesta agressivitat és com la del vanitós. En canvi, el rinoceront és un animal herbívor i no utilitza la violència habitualment ja que no necessita caçar per a alimentar-se. Només atacarà en moments molt puntuals quan se sent amenaçat o ferit. Aquesta agressivitat és com la de l'orgullós. L'agressivitat del superb és semblant a la de l'orgullós i únicament es diferencia en el grau, ja que el superb és més difícil ferir-li els seus sentiments. Per tant també és més difícil que se li desperti l'agressivitat per aquest motiu, però si se li desperta pot ser molt més destructiva que els altres.

Dins de l'agressivitat podem distingir diferents variants, cadascuna d'elles amb els seus matisos particulars, que van des de l'odi fins a la impotència, passant per la rancúnia i la ràbia.

L'odi és una agressivitat molt intensa i duradora dirigida cap a altres éssers. És l'egosentiment més primitiu i pernicios que existeix, el més perjudicial, el més allunyat de l'amor. És el sentiment màxim de desunió, de rebuig cap a altres éssers de la creació. L'odi és propi dels éssers més primitius, menys avançats, en l'aprenentatge de l'amor. El que odia, anomenem-lo "odiant", creu sempre que el seu odi està justificat, i que pot controlar-lo, però acabarà cada vegada odiant a més persones i semblant la desunió entre aquells que estiguin al seu voltant. Les persones que es deixen arrossegar per l'odi són violentes, injustes, fanàtiques, despietades i destrueixen tot el que toquen. Ja que la gent normal els defuig, per a no sentir-se sols busquen trobar persones com ells. Els "odiants" se solen afiliar a moviments radicals i violents, basats en la justificació de l'odi als quals ells consideren diferents. Però aquest mateix odi acabarà per destruir-los, perquè van apropant a l'esperit cada vegada més cap a la soledat, la desunió amb els altres éssers de la creació. Al cap i a la fi és el que ells volien.

La ira o enuig és una agressivitat de curta durada, de major (ira) o menor (enuig) intensitat. La ràbia i la impotència són estats d'agressivitat interna més intensos i prolongats en el temps, activats per una circumstància adversa que poden ser dirigits bé contra els altres, bé contra un mateix, en el cas de la impotència, amb la

circumstància agreujant de la frustració de sentir-se impossibilitat de canviar el curs dels esdeveniments.

Les persones colèriques, irritables, és a dir, a les que se'ls desperta l'agressivitat molt fàcilment, per qualsevol motiu banal, solen ser persona amargades, insatisfetes amb si mateixes i amb la seva vida, que no volen aprofundir en el motiu veritable del seu malestar, per la qual cosa cerquen culpables fora d'ells mateixos per a auto convèncer-se que és l'exterior i no l'interior el motiu del seu malestar, per la qual cosa pateixen per no voler avançar. Es desperta llavors la rancúnia. Quan el sentiment d'agressivitat i /o impotència està dirigit cap a un mateix estem entrant al terreny de la culpabilitat.

L'acumulació d'agressivitat en un mateix provoca grans desequilibris a nivell del cos astral, que si es prolonguen acaben provocant malalties físiques. Per exemple, l'odi contingut provoca malalties del fetge i la vesícula biliar. La impotència provoca trastorns digestius. La ràbia continguda i la rancúnia acumulats provoquen problemes a la dentadura (mal de queixal i càries). L'agressivitat contra un mateix o culpabilitat provoca malalties autoimmunes.

D'on ve el sentiment de culpa o culpabilitat?

La culpa és un egosentiment que procedeix de la lluita entre l'esperit i la ment, entre allò que se sent i el que es pensa, quan sentiment i pensament entren en conflicte. En això últim, allò que es pensa, influeix tota l'educació rebuda, inclosos els arquetips i condicionaments socials i el pensament egoista. Hom es pot sentir culpable si actua pel que pensa, en contra del que sent. Moltes vegades això implica actuar per egoisme en contra de l'amor. Per exemple, pot despertar-se la culpa quan a causa d'una actuació egoista promoguda des del pensament, l'esperit, per mitjà de la consciència detecta que és incorrecta des del punt de vista espiritual. L'esperit censura a la ment, és a dir, el sentiment censura al pensament. En aquest cas, el sentiment de culpa és positiu perquè és un indicador que la persona està evolucionant, ja que és capaç de reconèixer el seu error. Però també pot ocórrer el contrari. Es pot sentir hom culpable per sentir el que sent, i per deixar-se portar pel sentiment, en comptes de pel pensament. Llavors és la ment la que censura a l'esperit, el pensament el que censura al sentiment. Això últim succeeix quan els prejudicis i els condicionaments mentals són molt forts, fent-nos creure que determinats sentiments estan malament o són incorrectes. I és una llàstima, perquè a conseqüència d'això la persona pot confondre allò

bo amb allò dolent i arribar a concloure que el sentiment és alguna cosa perjudicial pels trastorns que li produeixen en la seva vida. Aquest és un tipus de culpa molt negativa perquè obstaculitza el progrés espiritual, el desenvolupament del sentiment.

Podries posar un exemple d'aquest segon cas que m'ho aclareixi millor?

Sí. Imagineu que a una persona se li desperta un sentiment d'amor cap a una altra. L'impuls inicial és el d'intentar acostar-se a la persona per la qual s'ha despertat el sentiment per a manifestar-li'l. Això seria actuar d'acord amb el que se sent. No obstant, pot succeir ara que la ment analitzi el sentiment d'acord amb els seus propis patrons, condicionats per tota l'educació rebuda, plena de prejudicis i prohibicions, i generi una sèrie de pensaments censuradors en contra de la manifestació del sentiment. Per exemple, pot suggerir inconvenients que suposadament afectaran que aquesta possible relació funcioni (la diferència d'edat, de raça, de classe social, de religió, de creença, de gustos i aficions, etc.) o pot alimentar la por al rebuig ("ella no sent el mateix, et va a dir que no, faràs el ridícul, què pensarà de tu",...). Si el pensament pot sobreposar-se al sentiment i la persona s'inhibeix de fer el que sent a causa del que pensa, viurà reprimida i se sentirà culpable de no fer el que sent. Si la persona es deixa portar pel que sent però no ha modificat completament el seu pensament per a adaptar-lo al seu sentiment, llavors li vindran moments de dubte en què els pensaments tornaran a atacar-lo i el faran sentir-se culpable per haver fet el que sent i no el que pensa.

I com es pot vèncer el sentiment de culpabilitat?

Quan la culpa es desperta arran del reconeixement d'una actitud egoista, en comptes d'enfonsar-se i deprimir-se, allò que s'ha de fer és actuar activament per a evitar que es produeixi novament, i per a reparar en la mesura que sigui possible allò negatiu que es va fer, començant, per exemple, per demanar perdó a la persona a qui es va fer mal. Llavors el sentiment de culpa desapareixerà.

En el cas en què es desperti quan hom actua pel que pensa en contra del que sent, la culpabilitat es venç primer prenent consciència que hom no està actuant d'acord amb els seus sentiments, i segon tenint la valentia de començar a fer-ho, a viure conforme el que sent, trencant amb els esquemes mentals repressius que li impedeixen fer-ho. En les persones que es troben a meitat d'aquest camí, és a dir, que han començat a viure i a actuar pel que senten, però encara té força en elles els condicionaments mentals, els quals el turmenten perquè

desisteix en el seu intent, necessiten molta perseverança, molta confiança en el que senten, i la ferma voluntat d'actuar d'acord amb això. Que sàpiguen que si pateixen no és pel que senten sinó pel que pensen, per tant han de modificar el pensament, no el sentiment. Si es veuen atacats per aquells que no comprenen el que sent, han d'entendre que es tracta de persones que estan atrapades encara per la ment egoista i prejudiciosa, igual que ho va estar ell en el passat. Han de tenir paciència i comprensió amb elles, però no deixar-se arrossegat per la seva influència.

I què és la rancúnia?

La rancúnia és un odi atenuat a llarg termini, d'efecte retardat, generalment focalitzat cap a alguna persona que ens va contrariar o ens va fer mal, a la que es considera culpable o responsable dels nostres mals. L'episodi o episodis que van despertar l'agressivitat poden haver ocorregut fa prou de temps, però la persona rancuniosa guarda en la seva memòria tal acte i l'utilitza per a alimentar l'impuls agressiu, esperant una ocasió per a esbravar-se, creient que d'aquesta manera aconseguirà alleujar el seu malestar.

D'on pot venir la rancúnia?

De la insatisfacció de no haver viscut conforme hom sent, de no haver realitzat alguna cosa que volia fer, de no assimilar alguna circumstància difícil que li ha tocat viure, o per haver-se deixat arrossegat pels defectes d'un mateix (por, comoditat, falta de voluntat, incomprensió, deixadesa etc.). Generalment la rancúnia se sol equivocadament dirigir cap a les persones que han contribuït o col·laborat a no haver viscut conforme un sentia, cap als quals han posat obstacles per a realitzar alguna cosa que un volia fer o contra aquells als quals considera els responsables de la circumstància difícil que li ha tocat viure.

I com es pot vèncer?

En compte de buscar culpables externs, intentem prendre consciència d'on ve el nostre malestar interior i tinguem la valentia de modificar el que no ens agrada de la nostra vida, a pesar que això ens pugui portar problemes afegits. Intentem comprendre que certes circumstàncies negatives que semblen una fatalitat del destí són de vegades proves triades per nosaltres mateixos per a superar-nos en els nostres defectes, i per a augmentar la nostra capacitat d'estimar incondicionalment.

Ara torno a traure una de les preguntes que et vaig fer anteriorment. Si exterioritzem sentiments com l'odi, la ràbia, la ira o la rancúnia podem fer mal als altres. Però si ens els guardem ens fem mal a nosaltres mateixos. Llavors què fem amb ells?

Atallar-los d'arrel. Procurar treballar perquè no es desperten internament. Prendre consciència que l'agressivitat no ve de l'exterior, sinó de l'interior, que se'ns desperta perquè la portem en nosaltres mateixos, que és una manifestació més del nostre egoisme. Si es desperta perquè no se'ns reconeixen els nostres mèrits és perquè encara no hem superat la vanitat. Si esdevé perquè patim algun episodi d'ingratitude o calúmnia és perquè hem de superar orgull o supèrbia. Que l'agressivitat és alguna cosa que depèn de l'interior i no de l'exterior es posa de manifest quan veiem que hi ha persones capaces de suportar les majors impertinències, els majors atacs sense perdre la paciència ni el somriure, mentre que altres per qualsevol motiu banal esclaten en atacs de còlera incontrolada. Els primers són aquells que espiritualment han avançat en l'eradicació de l'agressivitat de si mateixos. Els segons tot just han començat a treballar-la. No ens frustrem si no podem canviar l'univers exterior, sobre el qual tenim poc poder d'acció. Treballem per canviar l'univers interior sobre el qual tenim tot el poder, i llavors el que passi a l'exterior deixarà de ser motiu d'enuig.

Com se supera l'agressivitat?

Primer admetent que la tenim i segon intentant superar-la per mitjà de la comprensió.

Què és el que cal comprendre?

Comprendre'ns a nosaltres mateixos, comprendre els altres, comprendre les circumstàncies a què ens enfrontem. Comprendre que de vegades ens enfadem perquè no volem admetre que estem equivocats, o no volem reconèixer certes actituds egoistes en nosaltres mateixos. Si l'agressivitat se'ns activa perquè ens reprimim les nostres opinions, treballem per expressar-nos tal i conforme som. Si s'activa perquè algú ens fa mal, comprendre que es deu a la falta d'evolució d'aquest esperit, que encara està escassament avançat en el coneixement de l'amor. Que en algun moment nosaltres hem pogut estar en la seva mateixa situació, en aquest estat d'ignorància espiritual, fent-li a algú el que a nosaltres ens estan fent ara, i que si esperem compressió cap a nosaltres, cap als nostres actes d'egoisme, també nosaltres hem d'adoptar una postura comprensiva respecte als actes egoistes dels altres. Comprendre que moltes de les

circumstàncies adverses a què ens enfrontem no estan aquí per a empenyar-nos, sinó per a estimular-nos en l'aprenentatge de l'amor, i la superació de l'egoisme i que moltes d'elles les triem nosaltres mateixos abans de néixer. I que altres, la majoria, ens les hem provocat nosaltres mateixos per la nostra rigidesa, intolerància, enveja, falta de respecte i incomprensió de les necessitats o opinions dels altres.

I si ja se'ns ha activat l'agressivitat, què fem per a alliberar-nos del malestar sense perjudicar ningú?

Hi ha una forma d'alleujament per mitjà de la qual s'allibera el malestar sense fer mal als altres, que és exterioritzar com un se sent, admetre allò que se li ha despertat, i exposar els motius pels quals se li ha despertat. Hauria de ser amb algú que no sigui la persona amb qui tenim el problema, per a evitar fer-li mal, preferentment algú que es caracteritzi per ser una persona pacífica, que no es deixa portar fàcilment per l'agressivitat, en la qui més confiem. Només exterioritzant el malestar un se sentirà alleujat, prou alliberat del malestar provocat per l'agressivitat, més serè i raonable. Posteriorment, quan hom estigui més tranquil, ja pot intentar parlar-li a la persona amb la qui té algun conflicte per a buscar una solució. Però hem de trobar la forma i el moment de fer-ho, mai quan estiguem plens d'ira o còlera, perquè aleshores podríem fer molt de mal, el mateix o més que el que ens han fet a nosaltres.

Tristesa, desesperança, amargor, desesperació, resignació.

La tristesa és un estat emocional d'abatiment i decaïment de la moral. Passa amb la tristesa que sol activar-se per les mateixes raons i circumstàncies que l'agressivitat, però quan la persona és o està més sensible. Per això és més difícil de detectar, perquè esdevé menys evident que la tristesa pugui provenir de l'egoisme. De fet els sentiments d'impotència, culpabilitat, i de vegades la ràbia i la desesperació són en realitat una barreja d'agressivitat i tristesa. La tristesa pot aparèixer quan l'ésser defalleix, es desanima per no veure els resultats de la seva recerca o no ser aquests resultats, els que hom esperava. Hi ha diverses variants de la tristesa cadascuna amb les seves peculiaritats. L'amargor és una tristesa crònica, de llarga durada, que no impossibilita realitzar les tasques quotidianes de la vida, però que està molt profundament arrelada a l'interior, molt difícil de superar, fent la impressió que la persona mor a poc a poc de tristesa. Està molt relacionada amb la desesperança i la resignació, que són formes de tristesa caracteritzades per la falta d'un motiu pel qual lluitar, pel que viure, la segona generalment motivada per una circumstància que la

persona es resisteix a assimilar. Un cas extrem d'una tristesa aguda i intensa, és la desesperació, que impossibilita la persona a realitzar qualsevol tasca normal de la seva vida i que la pot portar a desequilibrar-se psíquicament i a cometre actes extremadament perniciosos, com posar fi a la seva pròpia vida o la dels altres.

No m'esperava que consideressis la tristesa com un sentiment egoista.

Doncs ho és. És molt normal que un es pugui sentir trist de tant en tant. Però quan la tristesa es converteix en un estat habitual de la persona, és una forma d'estancament, perquè la persona tira la tovalla. La tristesa li serveix per a no lluitar per l'avanç espiritual.

Potser fem alguna cosa dolenta a algú quan estem tristos?

Ens fem mal a nosaltres mateixos i indirectament als altres, quan per culpa de la tristesa ens desentenem de fer pels altres la part que ens correspon. Convivre amb algú que viu en la tristesa i la depressió és una circumstància prou desgastant i, si no es té una gran força de voluntat, és fàcil que els que viuen amb algú depressiu acabïn contagiant-se d'aquest estat d'ànim. Igual que succeeix amb l'agressivitat, també la tristesa acumulada pot provocar multitud de malalties. Hi ha molta gent malalta que mor de tristesa, deixant per acabar així les proves o missions que tenia encomanades en aquesta vida, i abandonant els compromisos d'ajuda que tenia amb altres esperits, per exemple, pares o mares que en deixar-se morir de tristesa abandonen als seus fills.

Com vèncer la tristesa?

En ser agressivitat i tristesa tan semblants respecte als motius que les despertem, la mateixa recepta que vam proposar per a superar l'agressivitat pot aplicar-se quasi fil per randa per a vèncer la tristesa. La base de la superació de la tristesa és per tant, la compressió. La comprensió amb nosaltres mateixos, amb els altres, i amb les circumstàncies que ens han tocat viure. Comprendre que moltes de les circumstàncies adverses a què ens enfrontem formen part d'un procés d'aprenentatge de l'amor, de superació de l'egoisme i que moltes d'elles les triem nosaltres mateixos abans de néixer. I que altres ens les generem nosaltres mateixos per falta de tolerància, rigidesa, incomprensió de com són els altres. Hem de comprendre que de vegades ens posem tristos perquè no volem admetre que estem equivocats, o no volem reconèixer certes actituds egoistes en nosaltres mateixos. Si s'activa perquè algú ens fa mal, intentem comprendre que es deu a la falta d'evolució d'aquest esperit, que encara està

escassament avançat en el coneixement de l'amor. Si la tristesa se'ns activa perquè reprimim la nostra forma de ser, perquè anul·lem la nostra voluntat, llavors lluitem per a expressar-nos tal i conforme som i aconseguirem superar la tristesa

La recepta que dones pot semblar una crida a la resignació.

En absolut. Comprensió i resignació són coses totalment contràries. El que es resignació és el que tira la tovalla, el que renuncia a comprendre, el que anul·la la seva voluntat. Ja res li importa, perd la il·lusió per viure, es deprimeix. Com he dit, la resignació és també una forma d'egoisme relacionada amb la tristesa. És una manera de no lluitar per a no patir. Però d'aquesta forma es pateix més, encara que per motius diferents. La comprensió és la que et dona la clau per a continuar lluitant, seguir avançat, mantenint la il·lusió i alegria per viure, perquè permet trobar un sentit a allò que abans no ho tenia.

Em pots posar un exemple que posi de manifest la diferència entre resignació i comprensió?

L'actitud enfront de la mort, per exemple. L'actitud enfront de la mort de la majoria de gent del vostre món és de resignació, perquè no busquen comprendre el seu significat. Durant la vida eviteu enfrontar-vos a ella, eludint una resposta a les vostres inquietuds. Si us topeu amb algú que vol parlar seriosament sobre el tema us sembla que es tracta d'un xarlatà, un desequilibrat mental. En realitat, us fa por i per això esquivau el tema, tan ocupats com esteu en el vostre dia a dia. No cerqueu comprendre, només evitar. Llavors sobrevé la mort d'un ésser estimat i us agafa per sorpresa. És una situació que us provoca tristesa, amargor, ràbia, impotència. Finalment, davant la impossibilitat de canviar l'irremeiable, us resigneu. El que es resigna és aquell que accepta alguna cosa perquè no té un altre remei, però al no comprendre, viu amargat i pateix inútilment. El que comprèn que la mort no existeix, que és només una etapa de transició, en la que l'única cosa que mor és un cos, que el seu ser estimat continua vivint, i que es va a tornar a reunir d'hora o tard amb ell, ja no perd la il·lusió per la vida, sinó que lluita amb més força perquè quan arribi el moment del retrobament, ho faci en condicions de gaudir, perquè no li ha quedat res pendent per fer en el món material.

En els mons avançats, la comprensió del procés de desencarnació fa que ningú senti tristesa, desesperació o amargor quan algú esdevé mort. Al contrari, senten alegria que un germà torni al món espiritual, que és l'autèntica llar de l'esperit.

Lascívia i luxúria.

L'addicció al sexe pot ser una manifestació tant de la vanitat com de l'orgull. Les raons per les quals una persona es fa addicte al sexe són diferents en un cas i en l'altre. Per això distingirem dues manifestacions diferents, la lascívia, pròpia dels vanitosos, i la luxúria més pròpia dels orgullosos i superbs. La lascívia és una propensió excessiva als plaers sexuals. Per al vanitós l'addicció al sexe té a veure amb la necessitat de reconeixement per part dels altres, és a dir, el vanitós espera que per mitjà del sexe els altres el reconeixin, l'admirin, el complaquin. S'inclinen excessivament als plaers sexuals com a forma de satisfer-se a si mateixos, i rarament pensen en les necessitats dels altres. Sovint utilitzen el sexe per a absorbir a altres éssers, per a sotmetre'ls a la seva voluntat, o per a donar-se importància. Quan han saturat els seus sentits i es troben fastiguejats, cerquen nous al·licients com a forma de hiperexcitar mentalment el seu desig sexual, com canviar assíduament de parella, arribant alguns d'ells a recórrer a formes de sexualitat degenerades, com el sadisme, el masoquisme, o implicat en les seves orgies a altres éssers en contra de la seva voluntat.

En el cas de l'orgullós, l'addicció al sexe deriva d'una necessitat o un buit afectiu, per no haver trobat la persona volguda i no admetre-ho, o per reprimir o no voler reconèixer els sentiments d'amor cap a una determinada persona. És a dir, l'orgullós realment el que necessita és ser estimat i estimar, però el no reconeixement o repressió d'aquesta necessitat afectiva li fa refugiar-se en el sexe com una vàlvula de fuga. És a dir, supleix la falta d'amor amb sexe. Per això hi ha una gana sexual excessiva i insatisfeta que no s'omple en la relació sexual, ja que el buit que senten no és sexual sinó emocional. D'aquí que cerquen més i més sexe, podent arribar a degeneracions semblants a les exposades anteriorment, per a intentar aplacar aquest buit, sense aconseguir-ho.

Com vèncer la luxúria?

Respecte a la luxúria, l'única manera de vèncer-la és admetre que aquest buit de l'interior que intenta omplir amb sexe procedeix de la falta de sentiment i que només el sentiment serà capaç d'omplir-lo.

Com vèncer la lascívia?

Prenent consciència que es tracta d'una manifestació de la vanitat, i que per aquest camí hom mai aconseguirà ser feliç. Desgraciadament, en la majoria de casos, la lascívia sol cedir només quan sobrevé la pèrdua de la joventut, de la bellesa física i del vigor

sexual, i la persona perd el seu atractiu sexual, o el seu cos deixa de respondre als desitjos sexuals de la ment. Com a conseqüència de tot això, s'esfuma el seguici d'admiradors i també el principal al·licient de la seva vida fins aquest moment. La persona es troba llavors amb la crua realitat, que ha realitzat una vida supèrflua, conreant relacions de conveniència i buides. S'ha envoltat de persones que estaven amb ella només pel seu atractiu físic i que, una vegada aquest s'ha perdut, desapareixen com per art de màgia. Tal vegada només queden algunes persones que la van voler de veritat, malgrat el seu egoisme, a les que segurament va donar poca atenció. En absència de l'arma que va usar per a aconseguir satisfer la seva vanitat, la bellesa exterior, s'enfronta a una nova etapa molt més autèntica, en la que haurà d'esforçar-se per traure quelcom bell del seu interior per a aconseguir atraure a algú al seu costat. Així també podrà apreciar la diferència entre les relacions de conveniència i les de sentiments, i aprendrà a valorar més aquestes últimes.

Vol dir això que només són lascives les persones que són belles i atractives?

No, però majoritàriament solen ser les que es deixen atrapar més profundament per la lascívia, ja que altres persones vanitoses que no són físicament atractives, fins i tot volent-ho, no poden utilitzar l'atractiu físic com a reclam per a aconseguir el que volen. En aquests casos la vanitat els farà despertar l'enveja i el desig insatisfet per aconseguir la bellesa que altres tenen i que ells no veuen en si mateixos, arribant a obsessionar-se per perdre pes, realitzar-se mil i una operacions de cirurgia estètica, per a aconseguir veure's més atractius. Hi ha moltes persones que són físicament atractives que també es deixen atrapar per aquesta obsessió per posseir un cos perfecte, una manifestació de la vanitat, anomenada "*narcisisme*" o "*culte al cos*".

Podries exposar amb major amplitud en què consisteix el narcisisme o "*culte al cos*"?

Com dic es tracta d'una més de les manifestacions de la vanitat, en la que s'exalta la bellesa física pròpia com el valor màxim a què un pot aspirar. El inconformisme amb el propi físic i la recerca del "cos perfecte" es converteix en una obsessió, una malaltia psicològica que fa cometre a la persona tot tipus d'aberracions, com deixar de menjar, consumir tot tipus de substàncies aprimadores, vigoritzants, excitants etc., col·locar-se tot tipus de pròtesi, posant fins i tot en risc la seva pròpia vida. La persona atrapada davant de la influència del narcisisme mai es conforma amb el seu físic. Inverteix tot el seu temps,

la seva energia, la seva voluntat, el seu diners a modificar-lo, creient que es tracta de si mateix, quan en realitat no és més que un vestit que utilitza per a operar en el món físic. Alberga la falsa il·lusió que arribarà el dia en què aconseguirà el seu cos ideal i serà feliç, encoratjada en aquesta creença per la indústria de l'estètica, la cosmètica i el consumisme que es lucra a costa seva. Però aquesta il·lusió és només un parany estès pel defecte, perquè la felicitat no s'aconsegueix d'aquesta manera. Només s'aconsegueix per mitjà del progrés en l'amor. Per això, la insatisfacció creix més i més, i mentrestant, el rellotge biològic transcorre inexorablement cap a la vellesa, semblant que el procés natural d'envelliment va frustrant totes les conquestes realitzades amb tant d'esforç. I així passa la vida i arriba el moment de deixar definitivament el que fóra un bell cos físic, condemnat inexorablement al procés de descomposició natural. Quan l'esperit torna al món espiritual pren consciència del temps i esforç malgastat inútilment a embellir una cosa aliena a un mateix, un cos que es podreix ara en una tomba i del poc que ha dedicat a millorar el que perdura, el que un és, l'esperit. Però no hi ha res irremeiable, ja que la vida de l'esperit continuarà i podrà tornar a encarnar per a tornar a fer el que no va voler en la vida que va malgastar creient ser el cos que va vestir.

Vist d'aquesta manera, la bellesa física és quasi un obstacle per al progrés de l'esperit.

No creieu pel que he dit que la bellesa és un atribut negatiu en si mateix. Al contrari, perquè a mesura que l'esperit avança, els cossos en què l'esperit encarna són cada vegada més perfectes, més bells, d'acord amb la bellesa de l'interior dels esperits que encarnen en ells, i així succeeix en els mons físics espiritualment més avançats que el vostre. Però sí que pot ser una arma de doble tall en els mons primitius, en mans d'esperits poc avançats. Per als esperits poc avançats, immersos en l'etapa de la vanitat, l'atractiu físic és una arma per a donar regna solta a tota la seva vanitat, i la utilitzen amb aquesta finalitat. Saben que encara que es comporten com a persones capritxoses, grosseres, mal educades, altives, la seva bellesa física els proporcionarà el que desitgen: admiradors, persones que estiguin a la seva disposició per a complaure'ls. Per a què esforçar-se per ser bones persones si aconsegueixen el que volen amb l'enlluernadora bellesa del seu cos? ... fins que els sobrevé la vellesa i llavors es queden sols, perquè perden l'únic atractiu que tenien i s'afonen en la seva pròpia misèria moral, ja que mai han lluitat per millorar el seu interior, tan ocupats com estaven de mantenir el seu exterior bell i atractiu.

Com es venç el narcisisme?

Quan hom pren consciència que no és el seu cos i que per tant no ha de prendre's tantes molèsties per ell. Que per a ser hom feliç ha de dedicar-se a conrear-se a si mateix, el seu interior. Molts esperits que han caigut en el parany de la bellesa física ho saben. Per això trien cossos menys agraciats per a les pròximes encarnacions, perquè no volen malgastar més vides dedicades a l'auto contemplació del seu cos, sinó que volen vèncer els seus defectes, millorar-se com a persones. I si el tenir un bell cos els va a resultar motiu de temptació, prefereixen no tenir-lo, de moment.

I un orgullós no pot caure en “el culte al cos”, és a dir, no pot sentir-se insatisfet amb el seu cos desitjar ardentment ser bell per a esdevindre atractiu?

Per descomptat, però per motius diferents al vanitós. L'orgullós va buscant més el ser estimat que el ser el centre d'admiració. I erròniament creu que sent més bell serà més estimat. Si es tracta d'un orgullós guapo, el desengany vindrà quan descobreixi que les persones que estan al seu voltant no estan amb ell perquè l'estimen, sinó perquè estan enganxades al seu físic, o a algun altre atractiu que posseeix, i que quan se n'avorreixin o trobin alguna persona amb un atractiu més gran no dubtaran a abandonar-lo.

I per què ens identifiquem tant amb el nostre cos i tan poc amb el nostre esperit si en realitat som la segona cosa i no la primera?

Perquè és el que en el vostre món s'ensenya: que l'esperit no existeix i que un és el seu cos. I és que en el vostre món hedonista les qualitats que s'aprecien són les de la matèria (la bellesa física, la riquesa, el poder) i es menyspreen les qualitats de l'interior (la sensibilitat, la bondat, la humilitat, la modèstia). En el món espiritual succeeix exactament el contrari, s'aprecien totes les qualitats espirituals, sent la humilitat una de les més valorades, mentre que les externes, al no ser qualitats de l'esperit no tenen cap valor. Se les considera accessoris circumstancials, ja que varien d'unes vides a altres, com canvia el vestuari de l'actor, quan canvia d'obra de teatre. Un pot ser guapo en una vida i lleig en la següent, ric en una vida i pobre en el següent.

L'esperit quan està desencarnat té molt clares les diferències, i sap que ve a millorar-se espiritualment. Però en encarnar, l'associació amb el cos i l'oblit del passat espiritual, així com la influència de la cultura en què encarna, fan que l'esperit de voluntat feble en els seus propòsits de millora espiritual, acabi identificant-se completament amb el seu

cos, rebutjant la seva ment les manifestacions espirituals, tant les viscudes en primera persona com les d'altres persones.

A què et refereixes amb manifestacions espirituals?

Totes aquelles que demostren l'existència de l'esperit i les seves facultats, com el contacte amb éssers desencarnats, els viatges astrals, la intuïció dels sentiments propis i dels altres, la percepció extra sensorial, etc. A moltes persones que han tingut aquest tipus de vivències se les considera desequilibrades mentals. I llevat que es tracti d'un esperit prou avançat, que confia molt en la seva pròpia intuïció espiritual, pot arribar a convèncer-se que està boig i que necessita tractament psiquiàtric.

La por.

La por és un sentiment d'inquietud, torbació i desassossec, provocat per la percepció d'un perill, una amenaça que pot ser real o fictícia, en contra d'un mateix o en contra d'algú estimat. La persona afectada per la por se sent molt insegura de si mateixa, indefensa, i dubta de cada decisió important que pren perquè espera una conseqüència negativa d'ella, algun mal emocional o físic. A més succeeix que la por alimenta la por. Vol això dir, que la por hiperexcita la ment perquè, a partir de situacions reals, crea situacions imaginàries en què aparegui una amenaça que només existeix en la imaginació, però que la persona acaba creient que és real, incrementant-se així el seu temor, ja no sols per amenaces reals, sinó també per amenaces imaginàries. La por també genera preocupació, perquè hom intenta anticipar-se mentalment a totes les situacions d'amença, buscant la manera de sortir indemne en cadascuna d'elles. El terror i el pànic són percepcions de por intensa i aguda, altament traumatitzant.

La por és un dels sentiments més perniciosos per a l'avanç de l'esperit, perquè impedeix que es manifesti tal i conforme és. Fins i tot tractant-se d'un esperit benintencionat i amb voluntat d'avançar, si no supera les pors pot quedar-se estancat en la seva evolució durant prou de temps.

Però entenc que no totes les pors són iguals?

No, és clar. Però en general les pors fan que l'esperit es reprimeixi, s'inhibeixi d'actuar conforme sent, fins i tot reprimeixi totalment els seus sentiments, ofegant-los. Per això s'estanca.

Però por a què, exactament?

La por més comuna és la por a la reacció negativa dels altres contra un mateix. Variants de pors que entrarien dins d'aquesta definició serien la por a no ser estimat, a no ser comprès, a ser rebutjat, a ser menyspreat, por a l'agressivitat (violència física o psíquica), por a la soledat. Com dic, el temor a la reacció negativa dels altres contra un mateix alimenta al seu torn la por a manifestar-se un tal i conforme és. La persona que es deixa portar per aquesta por acaba per emmotllar-se a una forma de ser que no és la seva, sinó que és la que els altres volen que sigui. Els altres poden ser persones estimades, properes, per la persona o almenys persones de les quals l'esperit n'espera afecte, generalment de la família (mares, pares, germans, parella, etc), però també es pot estendre en general a qualsevol relació humana. Aquesta por és molt freqüent que provingui de la infància, quan el nen o nena de petit ha sigut objecte de maltractaments i/o abusos físics i/o psicològics, dins o fora de la família.

Altres pors que no entrarien en la definició anterior serien la por a allò desconegut, la por a la mort, i la por al patiment (físic o psíquic). La por a allò que és desconegut genera inseguretat perquè en allò desconegut hom sempre imagina grans amenaces i perill. La por a la mort és en realitat una por a allò desconegut, por a allò desconegut que pot vindre després de la mort o que el que vingui després de la mort sigui el pitjor, el no-res.

Hi ha encara una por més, la gran por de l'ésser humà, que mereix un esment especial, i del qual en deriven la resta de pors, i és la por a conèixer-se a un mateix, la por a descobrir com som realment, amb els nostres defectes i les nostres virtuts.

Tenim por a descobrir els nostres defectes. Creiem erròniament que si prenem consciència dels nostres defectes patirem més, perquè tenim grans problemes a admetre l'egoisme propi, i que la majoria dels nostres mals provenen d'aquest egoisme. El prendre consciència fa patir al nostre "amor propi", que no deixa de ser una manifestació d'egoisme, però no al jo espiritual, que està desitjant desprendre's de l'egoisme per a ser feliç. I per a desprendre's de l'egoisme cal prendre consciència primer de què el tenim i segon de com es manifesta. No cal tenir por d'admetre-ho, perquè tots el tenim i estem en un punt o un altre d'aquest camí de despreniment de l'egoisme. Però si per por a conèixer-nos camuflem el nostre egoisme durant molt de temps, ens estroncarem i patirem molt més.

També tenim por a descobrir les nostres virtuts o manifestacions de l'amor, com el sentiment, la sensibilitat, la humilitat, la tendresa, la compassió, l'altruisme perquè tenim por de patir, que ens facin mal, que s'aprofiten de nosaltres, si les podem en pràctica. D'aquí prové la por a la reacció negativa dels altres contra un mateix. Però si vencem aquest temor, i malgrat de tot lluitem per ser nosaltres mateixos, per despertar el nostre jo amorós, la felicitat de l'interior serà tan forta que podrà amb tots els patiments, i tots els atacs que puguem rebre de l'exterior. La por a la mort també deriva de la por a conèixer-se a un mateix. Es té por a la mort perquè es creu que és el final, l'anihilació del nostre jo, de la nostra consciència. Si un perd la por a aprofundir en si mateix, podrà sentir la veu de l'esperit que el crida des de molt a dins: La mort no existeix! Ets immortal! Llavors la por a deixar d'existir, la por a la mort, desapareixerà

Quines conseqüències concretes té la por respecte a l'evolució de l'esperit?

Com ja he dit la conseqüència més nefasta de la por és que l'esperit s'inhibeix de manifestar-se tal i conforme és, d'actuar conforme sent. Quan una persona no és ella mateixa, no pot progressar espiritualment, ja que la seva voluntat està empresonada. No pren decisions lliurement, sinó sempre condicionada per la por. La por decideix per ella. No s'atreveix a afrontar cap circumstància que li pot ser útil en la seva evolució espiritual, perquè la por li fa creure que no podrà superar-la.

La por és el sentiment per mitjà del qual els poderosos de la terra manipulen la humanitat i la mantenen en un estat d'estancament espiritual, creant una amenaça, un enemic imaginari darrere de tots aquells reptes espirituals que l'ésser humà vulgui emprendre, fent renunciar a la gent a ells mateixos a canvi d'una falsa seguretat que ells diuen aportar. I és que ells també tenen por. Por a què pel despertar de l'espiritualitat, de l'amor i la fraternitat humanes, els seus abusos siguin descoberts, els seus crims siguin jutjats i condemnats, i es vegin desposseïts dels seus privilegis, de tota la seva riquesa i el seu poder conquerit a força d'enganyar, oprimir i explotar a la resta d'éssers humans.

Me'n pots posar algun exemple?

Per exemple, generen la por a tots aquells moviments en pro de la fraternitat humana universal inventant un poder ultra malèfic que s'aprofitarà de la seva ingenuïtat per a crear un règim de terror.

Generen la por a la implantació de sistemes polítics i econòmics més justos basats en la solidaritat i la cooperació pel bé de la humanitat sencera, augurant que després d'ells vindrà el caos, l'anarquia, el desordre i el desastre econòmic. Presagien que la llibertat portarà el llibertinatge, que el lliure pensament portarà idees perniciosos, que el lliure sentiment portarà el vici, la perversió, la immoralitat. Tenen por que la humanitat terrestre descobreixi que hi ha humanitats en altres planetes que viuen en l'amor, i que prenguin exemple d'elles. Per això oculten qualsevol evidència de vida extraterrestre i fomenten la por al contacte amb éssers d'altres mons per mitjà de pel·lícules en què es fa veure que els extraterrestres són éssers amb aparença abominable (insectes, rèptils, virus) que es fiquen dins dels humans i que tenen la intenció de destruir la humanitat. Tenen por a què l'ésser humà descobreixi la seva immortalitat, i el propòsit de la vida, que és el millorament espiritual a per mitjà del descobriment de l'amor, i comenci a treballar per això. Per això neguen qualsevol evidència de l'existència de la vida més enllà de la mort, emparant-se en els dogmes d'una ciència materialista, i al mateix temps, fomenten la por a aprofundir en el que passa més enllà de la mort física i al contacte amb el món espiritual, per mitjà de pel·lícules en què tota la vida després de la mort apareix com una cosa espantosa, amb la creació de personatges terrorífics com a fantasmes, dimonis, vampirs, zombis, assedegats de sang, que s'apoderen de les ànimes dels vius per a turmentar-los.

Al servei de tot això, una indústria de la por (cinema i televisió), que s'encarrega que les més perverses amenaces es transformen en imatges, que siguin vistes per quasi tot el món, perquè penetren a la ment de tot ésser humà i es converteixen en una realitat en ella. El 90% de totes les pel·lícules té com a temàtica la promoció de la por a través d'alguna de les seves formes, encarnada en la figura d'éssers perversos de qualsevol tipus: terroristes, assassins en sèrie, violadors, narcotraficants, invasors extraterrestres, morts vivents i psicòpates de totes les gammes i colors, hiperexcitant així la imaginació de nens i grans perquè un muntanya més de pors foranes s'afegeixin a les pròpies pors de cadascú.

Com superar la por?

Amb consciència i valentia. Primer cal prendre consciència de què es té por i a què es té por. Si els analitzem en profunditat, trobarem que una part d'aquestes pors són infundades i no es corresponen amb cap amenaça real, o almenys l'amenaça no és tan forta com nosaltres

creiem. Les pors que estan fundades en alguna amenaça real, se superen enfrontant-se amb valor a les situacions i circumstàncies que ens activen aquesta por, intentat no deixar-se portar per ella a l'hora de prendre decisions. Preguntem-nos "quina decisió prendria si no tingués por, si fos totalment lliure per a decidir respecte al que se sent?" Doncs aquesta és la decisió encertada i la que cal prendre. Val la pena intentar-ho. És una lluita contínua. A mesura que hom es posi davant la por i prengui decisions valentes, anirà experimentant el progrés interior en si mateix, i la por cedirà, deixant pas a la seguretat i la claredat. Fins al punt que un dia mirarà enrere i dirà, com vaig poder tenir por a això? Què clar ho veig ara!

Alguna consideració especial respecte a com superar la por a conèixer-se a un mateix?

Sí. Que no és gens dolent veure's a un mateix tal i conforme és, amb les seves virtuts i els seus defectes. Acceptem-nos tal i conforme som. Admetem que estem en procés de millorament i així no patirem decepcions quan descobrim alguna cosa de nosaltres mateixos que no ens agrada. Encara que el treure a la llum els nostres draps bruts, el prendre consciència dels nostres propis defectes, pot ser inicialment dolorós o desagradable, val la pena, perquè és el primer pas en el camí de la progressió espiritual i és imprescindible per a aconseguir tant l'eliminació de l'egoisme com el desenvolupament del sentiment. No tinguem por als sentiments, a manifestar-los, a expressar-los, ni por a sentir-nos feliços quan ho fem. Ja és suficient de tindre por d'allò dolent perquè damunt tinguem por d'allò que és bo.

M'agradaria fer-te algunes preguntes que tal vegada ja t'he fet, però que necessito tornar-te a fer a manera de resum de tot el que hem parlat respecte als defectes i les seves manifestacions, els egosentiments.

Endavant, pregunta.

Com fer, en general, per a vèncer els defectes i les seves manifestacions?

El primer pas, és el reconeixement. El que ha sigut alcohòlic sap que el primer pas per a superar la seva addicció passa per reconèixer que és alcohòlic. De la mateixa manera, per a vèncer la vanitat, l'orgull o la supèrbia, el primer pas és reconèixer el propi egoisme, mitjançant la identificació de les seves manifestacions en cadascun de nosaltres. Per a això és necessari conèixer detalladament el que és cada defecte i les seves manifestacions, a la qual cosa ens hem dedicat fins ara.

Això ho veig difícil.

No ho és tant. El propi egoisme ens ho fa veure difícil. Per què si ens és tan fàcil veure els errors i defectes dels altres, ens costa tant d'admetre els propis (veiem la palla de l'ull aliè i no la biga de l'altre)? Si comprenem que estem aquí per a admetre'ns com som i a partir d'aquí intentar millorar, tenim ja molt guanyat.

I com reconèixer una manifestació del defecte, si el propi defecte s'encarrega de confondre'ns?

Una tàctica a seguir és analitzar certa actuació que ha sigut la nostra com si hagués sigut feta per un altre, i nosaltres haguéssim sigut els receptors. És a dir canviar-nos pels altres. I llavors jutjar. És un comportament just, honest, o s'ha actuat de forma egoista? Si opinem igual de cert comportament quan ho fem nosaltres que quan ho rebem, estarem prop de l'objectivitat. Però si disculpem la mateixa acció quan és feta per nosaltres i la condemnem quan és feta per altres, estem sent injusts, i estarem deixant-nos portar pel nostre defecte. Per tant, per a reconèixer-nos a nosaltres en el nostre defecte hem d'actuar amb la mateixa objectivitat que ho faríem si l'anàlisi el féssim d'una altra persona.

I què és el que ve després?

El segon pas és la modificació de l'actitud.

Pel fet d'adquirir consciència del nostre pensament egoista, no implica que aquest vagi a desaparèixer. És important reconèixer-lo, admetre que es té, però evitar actuar conforme ell vol, no deixar-se arrossegat per ell. Dit d'una altra manera, cal dir-se a un mateix: "sé que hi ha egoisme dins de mi, però intentaré que no em condicioni a l'hora d'actuar, sinó que intentaré actuar des de l'amor". Amb aquest canvi d'actitud aconseguirem a poc a poc modificar el nostre comportament, les nostres accions, cap a nosaltres mateixos i cap als altres. Perquè l'actitud egoista fa tant de mal a un mateix com als altres.

En quin sentit es fa mal a un mateix?

Perquè ens impedeix sentir l'amor, que és el més meravellós que es pot sentir, i que és el que realment ens pot fer feliços de veritat.

El canvi d'actitud em sembla encara més complicat que el reconeixement del defecte. Em pots donar algun consell que serveixi per a ajudar a modificar les actituds egoistes?

A l'hora d'actuar, ens podem ajudar de la reflexió següent: què és el que jo esperaria de mi mateix si fos a ser el receptor de la dita acció? Com m'agradaria que actués una altra persona en el meu lloc respecte a mi? Això ens ajudarà a detectar les nostres actituds negatives cap als altres, imaginant que els altres som nosaltres mateixos, perquè rara és la persona que es desitgi mal a si mateixa. En aquest raonament està basada la màxima "estima al teu proïsme com a tu mateix". Per descomptat que no és fàcil. Requereix una disciplina i una voluntat de millorament constant. Però si es persevera, en poc de temps començarà hom a sentir-se diferent, més en harmonia interior, més feliç, i això li servirà d'estímul per a continuar avançant.

I què és el que cal fer per gestionar els egosentiments?

El mateix. Primer reconèixer que hom els té, que tots els tenim. Que són una manifestació de l'egoisme, o de la lluita interior entre l'egoisme i l'amor, i trobar la forma de vèncer-los, per mitjà de l'anàlisi i la reforma interior autoconscient.

Què vols dir amb reforma interior autoconscient?

És la reforma de l'interior espiritual dirigida per un mateix, tenint clar quin és l'objectiu d'aquesta reforma (l'avanç en l'amor i l'eliminació de l'egoisme), quins són els defectes, com es manifesten i quines són les ferramentes per a eradicar-los. Que en aquest camí de perfeccionament podem aprendre tant de l'observació de les nostres virtuts i defectes, com de les virtuts i els defectes dels altres. Busqueu un moment de tranquil·litat al dia per a estar amb vosaltres mateixos, per a meditar sobre els defectes, sobre les vostres actituds del dia i sobre les actituds dels altres, sobre en quina mesura heu actuat per amor i amb quina mesura heu actuat per egoisme. Sobre en quina mesura els altres han actuat per amor i en quina mesura per egoisme. I llavors, si ho feu sincerament, se us ajudarà a trobar les respostes que necessiteu per a avançar i se us reconfortarà perquè afronteu amb major entesa les vostres proves. Si detecteu actituds egoistes en els altres, la compressió de les mateixes us farà encaixar-les millor i no despertar actituds hostils enfront d'ells. Si les detecteu en vosaltres mateixos i adverteu que us heu deixat portar per elles, també serà bo, perquè n'haureu pres consciència d'elles. Poseu-vos el ferm propòsit que la pròxima vegada que se us desperti intenteu sentir i actuar amb més amor i menys egoisme. Així anireu avançant una mica cada dia i si són

perseverants en la vostra reforma interior autoconscient, arribarà el dia en què mirareu enrere i no us reconeixereu conforme éreu, prenent consciència llavors del canvi tan enormement positiu que heu donat.

Bé, però jo tenia entès que una de les normes per a ser bona persona és no jutjar als altres i ara tu em dius que per a ser millors persones hem de mirar els defectes dels altres, a més dels nostres. No és una contradicció?

Això m'ho dius perquè normalment quan la gent treu els defectes dels altres ho fa per a criticar o burlar-se'n. Quan algú té mala intenció sol ser prou injust i transforma i exagera la realitat amb l'objectiu d'aconseguir tirar per terra a la persona objecte de la burla, sense tenir cap consideració per ella. Per descomptat que aquesta actitud és lamentable i el mateix Jesús la va condemnar nombroses vegades "Veieu la palla de l'ull aliè però no la biga del propi". És per aquesta raó que molta gent amb bona voluntat creu que parlar dels defectes és una cosa dolenta.

Però la intenció amb la qual analitzem aquí els defectes no és criticar, ni burlar-nos, ni condemnar a ningú, sinó que ho fem perquè ens serveixi per a comprendre com actuen els defectes, per a millorar-nos a nosaltres i per a ajudar els altres a fer el mateix. Aquí es tracta de veure la realitat tal com és, sense exagerar-la, però també sense encobrir-la. I la realitat és que la majoria de la humanitat en aquest estadi comparteix els mateixos defectes i que l'eliminació dels defectes forma part del procés evolutiu. Perquè, com es pot modificar una conducta egoista sense reconèixer-la primer?

Jo tenia entès que el que cal fer quan algú, mogut pel seu egoisme, t'ataca és perdonar-lo.

Per a perdonar és necessari comprendre i per a comprendre és necessari aprofundir en la causa que va motivar l'atac, és a dir la manifestació egoista que es va activar en cada moment. Per exemple, una persona que actua traient els defectes dels altres per a criticar-los en públic i burlar-se'n està actuant davant el defecte de l'enveja, que sol ser una manifestació de la vanitat. Si un no comprèn el procés d'evolució espiritual, les etapes de l'egoisme que s'han de superar i com es manifesta aquest egoisme en cadascuna de les etapes, és molt difícil perdonar actituds egoistes com l'enveja, la burla, la crítica, la calúmnia o d'altres pitjors.

Llavors, és possible conèixer per un mateix en quina etapa de l'egoisme es troba? Es a dir, es pot arribar a saber fins a on arriben les teves capacitats i el teu nivell de desenvolupament espiritual?

Sí que ho pots saber. Si t'esforces en conèixer-te a tu mateix tens interès sincer en desenvolupar-te espiritualment sabràs en quin punt estàs i quines són les assignatures espirituals d'aquesta vida que has d'afrontar. Aquí intentem donar algunes indicacions per poder reconèixer-se un mateix, tant en les virtuts com en els defectes. Fer-ho sol, sense ajuda, és prou difícil. Però és que no estem sols en aquest camí. Com ja he dit , cadascú té els seus guies que, si un vol, l'ajuden a veure allò que és difícil de percebre per un mateix. També hi ha persones encarnades que per la seva capacitat de l'interior poden ajudar-nos. Però tot depèn de la voluntat d'un mateix, perquè aquell que està atrapat per l'egoisme i no vol avançar, no es reconeixerà en els seus defectes ni admetrà que ningú li doni consells. Per tant, no escoltarà ni l'ajuda que se li dóna del món espiritual ni dels germans més avançats. Lamentablement, en el vostre món, la majoria de la gent es troba en aquesta situació, lamentant-se de que estan cecs i sords però sense voler treure's la vena dels ulls ni els taps de les orelles, ni escoltar aquells que li estan dient: "treu-te la vena i els taps, que no estàs cec ni sord", es a dir, es queixen de la seva infelicitat però no volen renunciar a l'egoisme, que és fonamentalment allò que els impedeix ser feliços, ni estan disposats a rebre l'ajuda que necessiten per a ser-ho.

Ja que estem parlant de l'amor, he recordat que has esmentat un parell de vegades que tots tenim un ànima bessona.

Així és.

Llavors existeixen les ànimes bessones?

Sí.

Sempre vaig pensar que era una quimera, un somni romàntic, que només existia en la imaginació.

Doncs no. Existeixen de veritat. Una altra cosa és que sigui com vosaltres ho imagineu.

I què són les ànimes bessones?

Esperits afins al cent per cent, complementaris. Creats per a estar units en l'amor. Les ànimes bessones es necessiten l'una de l'altra per a ser totalment feliços.

I per a cada ser només hi ha un ànima bessona o pot haver-hi diverses?

Pot haver-hi esperits molt afins, però només un afí al cent per cent, i aquest és l'ànima bessona.

Amb quin objectiu es van crear les ànimes bessones?

Perquè ningú se senti mai sol. Perquè hi hagi algú igual a tu que t'impulsi a despertar, a recórrer el camí de l'amor. L'ànima bessona és la teva parella ideal, la teva mitja taronja per a tota l'eternitat.

Vol dir això que les ànimes bessones encarnen simultàniament per a estar juntes?

Moltes vegades sí, però no sempre. Depèn de les necessitats evolutives de l'esperit. A vegades han de viure experiències pel seu compte, per exemple, per a avançar en el desenvolupament de la pròpia voluntat i no tornar-se dependents l'un de l'altre.

I quan encarnen juntes, ho fan per a viure com a parella?

Seria la situació ideal i moltes vegades es prepara l'encarnació perquè succeeixi així, però no sempre. Poden també encarnar junts, però no com a parella, sinó com a familiars molt pròxims o amb una altra relació. Depèn també de les necessitats evolutives de l'esperit i del que

ells trien fer. I també cal comptar amb el fet que, una vegada encarnats, poden triar no estar junts.

Alehores, l'elecció de les persones que tenen a veure amb nosaltres en aquesta vida és una decisió que es pren abans de cada encarnació, o bé fruit de les decisions que prenem quan estem ja encarnats?

Les relacions més properes com a composició de la família, algunes amistats, la futura parella es recorden abans d'encarnar. Respecte a això hi ha un compromís entre els esperits que s'encarnen per a ajudar-se mútuament en les seves respectives missions o proves, per exemple, dels pares respecte a l'encarnació dels futurs fills, etc. Una altra cosa és que després es compleixen els compromisos adquirits.

Se solen respectar els compromisos previs a l'encarnació? ¿És a dir, pot succeir que una persona hagi acordat amb una altra ser parella i després ser parella d'una altra persona diferent, o que una parella que s'ha compromès a tindre dos fills, després només tingui un o cap?

En el vostre món succeeix molt sovint que els esperits incompleixen els seus compromisos preencarnatoris.

Per quin motiu els incompleixen?

Generalment perquè es van deixar arrossegat pels seus propis defectes, pel seu egoisme, prenent decisions amb la ment, que està molt influenciada per les suggestions del món materialista en què viviu, que us condueix a portar una vida enfocada completament a lluitar només per a aconseguir objectius materials (consumisme) o a gaudir de plaers materials (hedonisme), oblidant així les seves aspiracions i compromisos espirituals.

I com sap l'esperit una vegada encarnat quins són aquests compromisos espirituals adquirits abans de néixer si no recorda res d'aquesta etapa?

Deixant-se portar per la intuïció espiritual. Quan l'esperit es deixa portar pel que sent, està seguint aquesta veu de l'interior que intueix quin és el camí a seguir, i a mesura que es van complint els objectius marcats se sent més feliç amb si mateix, més segur i serà i se li aclareixen els següents objectius d'aquesta vida. Quan un fa oïdes sordes a aquesta veu del sentiment i es deixa guiar exclusivament per la ment i aquesta li indueix a seguir objectius purament materials, en contra dels seus sentiments, la persona se sent buida, inconformista amb si mateixa, insatisfeta, insegura, i no troba sentit a la seva vida.

En podries exposar un cas concret?

Posem l'exemple de dues ànimes bessones que es troben en la seva actual vida, havent acordat unir-se com a parella abans d'encarnar. El seu interior espiritual els fa reconèixer-se i que es despertí el sentiment mutu que existeix entre ells. No obstant, imaginem que un d'ells està molt influenciat pel seu propi egoisme, i s'ha deixat portar per ell a l'hora de prendre decisions en aquesta vida. L'egoisme, per mitjà de la ment, aprofitarà qualsevol circumstància materialment adversa per a influenciar-lo negativament, perquè faci cas omís dels seus sentiments, d'una i mil formes: "no és un bon partit, no té diners, no té estudis, no és de la meva condició social, no és físicament atractiva, la meva família s'hi oposarà i no vull complicar-me la vida, viu molt lluny, no és de tal o i de quina manera, etc.". I llavors, havent-se-li presentat l'oportunitat d'experimentar el veritable sentiment i de viure amb la persona espiritualment afí, amb qui podrà experimentar alguna cosa de l'autèntica felicitat, la deixa passar, triant en contra dels seus sentiments i incomplint així el seu acord preencarnatori amb la seva ànima bessona. Si es deixa arrossegar per l'egoisme, aquest esperit triarà la seva parella no en funció dels seus sentiments, sinó en funció de les seves expectatives mentals o materials, preferint una altra persona amb un atractiu físic més gran, o que sigui més complaent, o amb millor posició econòmica, amb la que portarà una vida aparentment més excitant per als sentits o més còmoda, però buida de sentiments.

I què succeeix amb la resta de persones que sí que intenten complir els seus compromisos? Per exemple, què passaria amb la persona que ha sigut rebutjada en aquest cas?

Sempre hi ha un pla B o alternatiu, ja que els esperits guies coneixen la capacitat de cadascú i saben fins on un pot arribar. Podria refer la seva vida amb una altra persona que, encara que no en fos tan afí espiritualment, estigués més disposada a lluitar pels sentiments i menys per l'egoisme.

I què passa, per exemple, si un esperit va acordar ser el fill d'una parella que finalment no es va formar, havent-hi cadascun dels que serien els pares trobant un cònjuge diferent, si els futurs pares ja estan encarnats i ja han triat de forma diferent del que van acordar? Es quedaria sense encarnar?

Tingueu en compte que pel fet d'estar encarnat no significa que un està desconnectat del món espiritual, ja que torna a ell quasi cada nit durant el son. En aquest estat pot prendre decisions que tenen a veure

amb altres esperits, per exemple, amb els que seran els seus futurs fills i reprendre els compromisos adquirits, encara que amb un pla diferent de l'inicialment previst. En el cas que cap dels possibles pares se'n faci càrrec, es buscaria una parella alternativa amb semblants característiques a l'anterior que vulgui acceptar a l'esperit encarnant com a fill. Els guies saben que tendim a canviar d'opinió una vegada que encarnem, per la qual cosa tenen previstes nombroses alternatives evolutives per a procurar que, malgrat tot, tinguem opcions d'evolucionar, no importa quines siguin les circumstàncies que haguem triat, per molt apartades que estiguin del camí prèviament traçat abans d'encarnar. Si un es desvia de la "ruta" inicialment traçada, es recalcula llavors una nova "ruta" a partir del nou camí que un ha triat, però amb el mateix destí.

L'incompliment d'aquests compromisos ocasiona a l'esperit alguna conseqüència?

Aparentment pot semblar una cosa negativa, com si un es desviés del camí més curt cap a la felicitat. Però forma part del lliure albir el tenir llibertat per a canviar d'opinió en el moment que un vulgui i experimentar situacions que fins que no es viuen en primera persona no es pren consciència del que són. Per tant, allò que no s'aprèn d'una forma pot acabar aprenent-se d'una altra. Hi ha diferents camins per a arribar al mateix lloc, diferents alternatives per a experimentar i aprendre el mateix.

L'esperit que encarna coneix d'altres vides als que seran els seus familiars o persones properes?

Hi ha de tot. Algunes de les persones que encarnen en la mateixa família poden haver sigut companys d'altres vides i en altres casos pot ser la primera vegada que encarnen junts en la mateixa família.

I qui decideix la conformació de les famílies, és a dir, qui diu qui va ser el pare, qui la mare, els germans etc.?

Normalment ho decideixen els propis esperits que encarnaran de mutu acord, amb ajuda i assessorament dels guies espirituals.

I de què depenen les relacions familiars?

De les necessitats evolutives dels esperits encarnants, tant si es tracta d'expiacions com de missions.

Em pots aclarir com la necessitat evolutiva pot influir en la composició familiar i quina diferència hi ha entre expiacions i missions?

Sí. Hi ha famílies els components de la qual siguin aquests germans, pares o fills, han sigut enemics acèrrims en altres vides i poden haver-se fet molt de mal, motivats per l'odi, desig de venjança o ressentiment que han sentit els uns pels altres. Aquests esperits encarnarien junts amb l'objecte de llimar les seves aspreses mitjançant l'estimulació de l'afecte que prové de la consanguinitat. És a dir, es tracta d'una expiació en el sentit que aquests esperits tenen deutes que saldar entre ells, per haver-se fet mal mútuament, per haver actuat en altres vides en contra la llei de l'amor. En el cas de les missions, els esperits no s'uneixen ja perquè tinguin deutes que saldar, sinó perquè s'estimen i decideixen encarnar junts per a ajudar-se mútuament en el compliment d'objectius espirituals més avançats, que tenen a veure amb l'ajuda a éssers espiritualment menys evolucionats, encara que al mateix temps això els serveixi per a millorar-se espiritualment. Entre aquests dos extrems hi ha situacions intermèdies de tots els matisos, en els que hi ha part d'egoisme i part de sentiment, part d'expiació i part de missió, perquè a mesura que l'esperit avança pel camí de l'evolució espiritual cada vegada té menys deutes que saldar i més amor per a donar de forma incondicional.

Però, en el cas de les relacions per expiació, no es produirà l'efecte contrari al qual es persegueix? És a dir, si les persones que s'odien són obligades a conviure sota el mateix sostre no generarà abusos, maltractaments, tensió i discussions constant?

No són obligades, sinó que elles mateixes han acceptat el suggeriment dels guies espirituals per a vèncer els seus mals sentiments. Els abusos, maltractaments i discussions a què fas referència apareixen perquè aquests esperits continuen aferrant-se als seus mals hàbits espirituals i no volen reformar-se.

De totes maneres em sembla una teràpia massa agressiva el situar persones que s'odien en la mateixa família. És com ajuntar tots els presos perillosos en la mateixa cel·la. No acabaran arrancant-se els cabells? No veig que d'aquesta situació els pugui sorgir l'amor.

No he dit que totes les persones de la família es porten malament entre si. Es pot donar, per exemple, que el xoc sigui entre el pare i un fill, o entre un germà i un altre, però no d'aquests amb els altres membres de la família. Generalment en aquestes famílies també encarnen esperits més avançats que donen l'exemple a seguir de com ha de ser una conducta amorosa. El fet que esperits amb defectes semblants

encarnin junts és precisament perquè un serveixi de mirall de l'altre i aprenguin de l'experiència de conviure amb algú que s'assembla a un mateix.

I que és el que han d'aprendre d'aquesta experiència?

El primer, saber que tots som germans, i aquí és literal, perquè la persona més odiada en la vida anterior pot ser el teu germà de sang en la següent. Tingueu clara una cosa: No es pot evolucionar volent només a uns quants i odiant als altres. Fins que no transformem l'odi en amor no avançarem. Per això hem de reparar el mal que hem fet per odi, i quina millor manera que fer-ho que amb la persona amb qui més ens costa i a qui més li devem. També serveix per a conèixer i viure en carn pròpia les manifestacions del defecte d'una altra persona que té el mateix defecte que nosaltres, entenent com a defecte una manifestació de l'egoisme. Tenim tendència a veure la palla de l'ull aliè però no la biga del propi, és a dir, ens fixem molt bé en els defectes dels altres, especialment els de les persones que no ens són volgudes, però no volem veure els propis, que solen ser semblants als dels altres. Vivint en nosaltres els efectes del defecte, l'experiència pròpia del patiment que genera aquesta manifestació de l'egoisme dels altres en nosaltres mateixos, prendrem consciència que existeix i que és una cosa que cal anar eliminat.

Tornant al tema de les relacions personals, per quins motius poden unir-se dues persones en una parella?

Per amor, per necessitat d'evolució espiritual o per afecció.

Els dos primers són motius que obeeixen a criteris espirituals, i es decideixen abans d'encarnar. L'última és triada per la persona quan ja està encarnada i sol prendre's més per raons "terrenals" que espirituals, alterant moltes vegades els compromisos espirituals adquirits abans d'encarnar.

Em pots explicar quines diferències hi ha entre uns tipus d'unió a altres?

Les primeres es produeixen per la unió de sentiments i l'afinitat espiritual.

Les segones per una necessitat d'aprenentatge mútua i generalment es dona entre esperits que tenen algun tipus de compte pendent o que poden millorar espiritualment amb la convivència, per tenir determinats defectes o virtuts que poden treballar-se amb aquesta convivència.

La tercera es dóna per una atracció física o sexual, per afinitat d'objectius mentals o materials, o per necessitat material, necessitat afectiva, conveniència o obligació entre les persones que s'han unit.

En el cas de l'encarnació dels fills puc entendre que això sigui decidit en el món espiritual. Però la decisió d'unir-se dues persones com a parella potser no es pren sempre en el món físic, una vegada està hom encarnat?

Cert és que la decisió final es pren quan un està encarnat. Però jo em pregunto quina és la probabilitat que dues persones que no es coneguin, entre tants milers de milions, es trobin en una vida. Casualitat? Perquè les circumstàncies conflueixin, és a dir, perquè certes persones es coneguin i tinguin l'oportunitat de conèixer-se, fa falta que convergeixin un cúmul de circumstàncies i això és el que s'organitza des del costat del món espiritual. També el reconeixement que certa persona va ser algú important en la vida de un és una impressió que ve del record de l'altra vida.

Segons el que expliques, dedueixo que hom pot tenir parelles diferents en cada encarnació, no?

Sí, és clar. Sol ser el normal en els mons del vostre nivell evolutiu i a més moltes vegades és necessari per a l'evolució espiritual, o és la conseqüència dels actes d'altres vides.

Què vols dir?

Que fins i tot tractant-se d'ànimes bessones, esperits totalment afins, si els poden més els defectes que els sentiments, poden acabar separant-se, encara que sigui només temporalment, per no voler reconèixer ni modificar els mals hàbits espirituals. A vegades només s'aprecia el que es té quan es perd. D'aquí que per a altres vides trien a altres parelles amb menor afinitat, però que els poden ajudar a modificar aquests hàbits. En el vostre món hi ha molt poques parelles que s'uneixin per amor, perquè la majoria fa poc cas de l'interior. La gran majoria ho fa per necessitat o conveniència material o afectiva, o atracció sexual, i només una molt petita part s'uneix en funció de les necessitats espirituals. En els mons més avançats, on els esperits ja han eliminant gran part de l'egoisme i són més conseqüents amb els seus sentiments, la majoria d'unions es donen per amor, perquè els esperits afins es reconeixen inequívocament i perquè saben que cap satisfacció de cap anhel material els pot fer més feliços que el sentiment mutu que experimenten. Trobaràs poques parelles que no

siguin ànimes bessones i cap que hagi sigut triada en funció d'interessos egoistes.

Sempre ens han dit que el més espiritual era tenir una parella per sempre, per aquella frase de “el que ha unit Déu, que no ho separi l'home”, però ara tu em dius que tenir més parelles és “el normal” i que pot ser beneficiós espiritualment. No existeix aquí una contradicció?

És que una cosa són els llaços d'amor i una altra els del matrimoni. En el 90% dels matrimonis de la Terra no hi ha veritable amor, encara que això no pot ser evident per als cònjuges fins passat un temps. Però sembla que per haver signat un paper un no té dret a canviar d'opinió. Quan vosaltres trieu les vostres relacions en funció dels vostres sentiments, llavors les vostres relacions seran duradores, com ho són les dels mons avançats. Però tingueu en compte que el que uneix a aquestes parelles no és l'obligació, sinó el sentiment. Cada un manté la seva llibertat tant per a triar a la parella com per a decidir separar-se si així ho decideix per pròpia voluntat, sense tenir que passar comptes amb ningú per la seva decisió. Tingueu clara una cosa: és l'amor mutu el que fa que dos éssers estiguen units, mantenint cadascú la seva llibertat individual intacta, no cap contracte signat, encara que sigui davant d'un sacerdot, o d'un altar ple de relíquies religioses i flors, perquè no és Déu el que us està unint sinó vosaltres mateixos, i les lleis i costums que heu volgut inventar. El que sí us ha donat Déu és la capacitat d'estimar, una ànima bessona perquè experimenteu aquest amor i sigueu feliços, i la llibertat de decidir el vostre destí. Però com ja he dit, en el vostre món, les poques parelles que s'uneixen pels sentiments encara han de vèncer el propi egoisme, que moltes vegades pot més i aconsegueix imposar-se als sentiments. Per això la lapidària frase “El que ha unit Déu que no ho separi l'home” la podríeu substituir per la següent, molt més apropiada i que esdevé un bon consell a seguir per a aquells que cerquen experimentar l'autèntica felicitat “El que ha unit l'amor, que no ho separi l'egoisme”.

Aleshores el divorci és una cosa positiva des del punt de vista espiritual? Sempre em va semblar el contrari, ja que la majoria de religions cristianes són contràries al divorci.

Una cosa és la religió i una altra l'espiritualitat. El tenir la llibertat de triar amb qui estar o no estar és sempre positiu. És positiu perquè permet exercir el lliure albir i el món espiritual sempre està a favor del lliure albir. Forçar una persona a estar amb algú pel que no sent, o, encara que senti, li és impossible conviure per la raó que sigui, només per haver

signat un paper, és vulnerar el seu lliure albir. I és que vosaltres encara creieu que l'estar unit a una parella implícitament implica renunciar a una part del lliure albir i això no és així. Per exemple, creieu que pel fet de ser casat o vivint en parella amb algú, això l'obliga a un a mantenir relacions sexuals amb la parella, com si fos un deure que s'ha de complir per damunt de tot i això no és així. Hom no està obligat a mantenir relacions sexuals amb la seva parella només pel fet d'estar casats, si no ho vol o desitja. Ni a unir-se a una altra persona només perquè hi hagi mantingut relacions sexuals. Ni està obligat a sentir el que no sent, encara que per les circumstàncies que sigui s'hagi unit a ella.. I el més important, no s'ha de sentir culpable per això, perquè els sentiments no poden ser forçats, sinó que han d'emanar espontàniament. Des del punt de vista espiritual, per damunt de tot està la llibertat individual que preval sobre qualsevol altra cosa. Mentre no us desprengueu de l'afecció no podreu experimentar la felicitat de l'amor, perquè l'afecció és a l'amor com la gàbia per a l'ocell.

Llavors quan les persones que mantenen relacions no s'estimen sinó que només ho fan per passar una bon estona, estan transgredint alguna llei espiritual?

No. Si les persones ho han triat lliurement no hi ha cap problema. El que succeeix és que quan l'esperit avança espera una miqueta més de la relació sexual i una relació purament física el deixarà insatisfet i el farà sentir-se buit, a més que quan dues persones que s'uneixen en la relació, encara que sexualment s'atraguin, no són afins espiritualment, i no senten des de l'interior, la relació exclusivament sexual acaba per fastiguejar. Per això no sol durar molt. Si es prolonga serà una relació inestable, sempre en conflicte permanent, ja que els llaços que la uneixen són molt febles.

A mesura que l'esperit evoluciona la seva sexualitat passa de ser un instint, una necessitat biològica, per a ser un instrument d'expressió del sentiment. Per als humans primitius la sexualitat era bàsicament instintiva i podia haver-hi un buit de sentiment quan s'aparellaven amb algú a qui no volien, perquè el seu sentiment estava encara escassament desenvolupat. Però un esperit més evolucionat, amb major capacitat d'estimar, sentirà un gran buit si en les seves relacions sexuals només cerca satisfer el seu instint. La relació sexual per a l'esperit avançat és una manifestació d'amor íntim. Quan els esperits que mantenen una relació sexual són espiritualment afins i s'estimen mútuament, el sentiment d'amor profund es manifesta en la relació sexual, produint-se simultàniament a l'intercanvi dels cossos físics, un intercanvi energètic entre ells que els revitalitza i els omple i que sorgeix

de la interpenetració dels cossos astral, mental i espiritual. Al contrari, en una relació purament sexual, és a dir en la que les persones que practiquen el sexe no senten amor l'una per l'altra, podent haver-hi una satisfacció del cos físic, faltirà la compenetració dels cossos més subtils, astral mental i espiritual, donant com a resultat la sensació de buit i insatisfacció. En els mons avançats el que mou als esperits a unir-se com a parella és exclusivament l'amor interior que senten, i per tant és molt estrany que s'uneixin les parelles per algun altre motiu. Com allà la percepció està molt desenvolupada no hi ha lloc a enganys ni decepcions, que a la Terra solen succeir en trobar que la parella no és com un creia, perquè fins aquell moment mostrava només una aparença per a conquerir.

I com es poden resoldre els problemes de sexualitat?

Els vostres problemes amb la sexualitat són en la seva majoria causats perquè manteniu relacions sexuals amb persones per les quals no sentiu pràcticament gens d'amor. Encara continueu mirant només la part física i creieu que la culminació del plaer sexual és mantenir relacions amb persones físicament molt atractives. No voleu reconèixer la part dels sentiments, i, ja que la majoria de vosaltres no esteu emparellats amb les persones estimades espiritualment afins, el problema ve de no sentir. Ve de no sentir una plenitud de l'interior. Els esperits més avançats són els que més patiran per mantenir relacions sexuals sense amor. En comptes de reconèixer que el problema està en l'absència de sentiments i que el que cal fer és començar a actuar més conforme al que un sent, us encaparreu a buscar experiències sexuals amb altres persones igualment per les que no en sentiu res, o a afegir al sexe altres components que suposadament el fan més atractiu, però igualment buit. Llavors es cau en un cercle viciós, ja que es busca omplir amb matèria el que només podria omplir-se amb sentiment.

Llavors, em vols dir que l'amor romàntic, aquestes relacions que veiem en les pel·lícules, són una cosa que escasseja en el nostre món?

El que ocorre és que el vostre concepte del que és l'amor, en aquest cas, l'amor de parella, està distorsionat respecte al que és l'amor des del punt de vista espiritual.

No escassegen les relacions per intensa atracció física, que vosaltres anomenau erròniament amor "passional o "romàntic", que són com la llum d'una bengala, molt intensa en un instant i que després s'apaga per sempre, i que s'intenta vanament prolongar a força de superexcitar els sentits amb afegits materials (un sopar en un restaurant

car, un regal cridaner, una nit en la *suite* d'un hotel de cinc estrelles o unes vacances en una illa paradisiàca). I a tot això ho anomenem amor romàntic, quan en realitat no deixa de ser una forta atracció sexual que es va difuminant una vegada el desig sexual ha quedat satisfet. Respecte a les passions, moltes vegades no tenen res a veure amb l'amor, sinó només amb el desig insatisfet de posseir a algú, que és la manifestació de l'egoisme que hem anomenat afecció. Les persones no són objectes, no poden ser posseïdes i no pertanyen a ningú més que a si mateixes. No confongueu el voler amb el voler posseir, l'amor amb l'afecció. Tingueu clara una cosa: No es pot obligar a ningú a voler, perquè si l'amor no és lliure, llavors no és amor. Els sentiments no es poden forçar. Els sentiments no obeeixen a suggestions, manipulacions, imposicions ni mandats. Si voleu ser estimats, llavors estimeu incondicionalment, sense esperar res a canvi, i, aleshores algun dia, la llei de causa efecte us portarà allò que vosaltres heu donat.

Has esmentat diverses vegades que hi ha malalties físiques que tenen a veure amb determinats sentiments o amb la seva repressió. M'agradaria aprofundir ara en això.

Sí. Hi ha molta gent malalta de l'esperit precisament perquè han anul·lat els seus sentiments i quan l'esperit emmalalteix també ho fa el cos, ja que està íntimament lligat a ell.

Vols dir llavors, que una malaltia física pot tenir un origen emocional?

Efectivament. La repressió dels sentiments és la major causa de malaltia en el vostre món, tant la malaltia psicològica com la física.

Això ho puc acceptar respecte a les malalties mentals... però i el càncer? Potser no ha demostrat la ciència que el càncer es produeix a causa d'alteracions genètiques?

Les alteracions genètiques estan en tots els casos, però en molts d'ells no són la causa primera.

I quina és la causa primera?

Com t'he dit, la causa és anímica i té a veure amb la repressió de l'interior espiritual. El que passa és que quan la persona no actua ni viu d'acord amb els seus sentiments, es produeix un malestar intern profund en la persona que ho pateix. Això genera egosentiments psíquicament negatius com la por, la ràbia, l'odi, la tristesa, etc., que són els causants de la malaltia. Aquest malestar pot ser estimulat per una causa externa, algun tipus de circumstància en la vida que a la persona li resulti realment difícil d'afrontar. Anomenem a aquesta circumstància conflicte emocional.

I com es transmet el malestar emocional al cos físic per a acabar generant una malaltia?

Quan la persona es troba malament emocionalment hi ha un curtcircuit entre els nivells espiritual i mental que es transmet al cos energètic o astral, patint aquest una alteració en la seva configuració, un descens en el nivell vibratori, una "baixada d'energia", que afectarà una regió concreta del cos astral, com una espècie d'apagada que afectés una part del cablejat elèctric, la qual deixa de vitalitzar correctament la zona del cos a què està connectada. La falta d'energia vital provoca una desconexió de la regió desvitalitzada respecte a la resta del cos, i, com a conseqüència d'això, el teixit desvitalitzat deixa d'actuar en harmonia amb la resta.

En perdre el seu patró energètic, el funcionament normal de les cèl·lules es veu afectat i comencen a aparèixer alteracions genètiques que poden bé destruir-les, provocant així una malaltia degenerativa, o bé fer que comencin a créixer descontroladament, provocant així un càncer.

Tot això em recorda el que diu la Dra. en Física Bàrbara Ann Brenan en els seus llibres “Manos que curan” i “Hágase la luz”, respecte a la malaltia i que em vas recomanar quan vam parlar sobre el cos astral. Segons ella els problemes psicològics i emocionals es manifesten en el cos astral com a zones fosques o de diversos tons tèrbols, l'origen del qual rau en les idees negatives que manté una persona en un moment donat. Si aquestes persisteixen en el cos astral sense resoldre's, tard o d'hora ocasionen una manifestació en el cos físic de la persona causant una malaltia. Aleshores el que diu és cert?

Efectivament, així és.

També em recorda als postulats de “la Nova Medicina”, que va enunciar el metge alemany Ryke Geerd Hamer. Segons el Dr. Hamer, tot càncer o malaltia equivalent al càncer comença per un conflicte emocional extremadament brutal, viscut en soledat, i que depenent del tipus de conflicte, el càncer es desenvoluparà en un òrgan o un altre. A més diu que el conflicte emocional afecta primer al cervell, provocant una espècie de curtcircuit, i que la regió del cos que està connectada amb aquesta part del cervell és la que pateix posteriorment la malaltia. Postula també que la curació de la malaltia passa per la solució del conflicte emocional que l'origina. Està en el cert aquest metge?

El que diu és prou correcte, encara que no al cent per cent, perquè no totes les malalties, s'originen per conflictes emocionals. Però sí la majoria.

I és cert que si se soluciona el conflicte emocional es pot aconseguir la curació de la malaltia?

Sí. Però per a resoldre el conflicte ha d'haver-hi en la persona un canvi prou profund, perquè si la persona persisteix a aferrar-se als seus egosentiments i reprimir els seus sentiments, darrere d'una malaltia en vindrà una altra, perquè encara quan certs conflictes s'hagin pogut resoldre, n'apareixeran d'altres que activaran els mateixos egosentiments. Per tant arribem a l'arrel del problema: allò realment patogènic, i causant de malaltia, és l'egoisme i les seves

manifestacions, i el que és curatiu i saludable és l'amor i la seva expressió. I això es compleix sempre.

Però potser no ens passa això a tots en major o menor mesura? Vull dir, no ens passen a quasi tots esdeveniments a la vida que ens generen disgustos de qualsevol tipus, i que ens despertem ràbia, tristesa, agressivitat? Perquè jo m'identifico prou amb la descripció que has fet respecte a la repressió dels sentiments i no obstant no tinc càncer.

Cert, i per això quasi tots emmalaltiu de tant en tant. Però perquè es produeixi una malaltia realment greu, com el càncer, ha d'ocórrer que la persona quedi emocionalment "atrapada" pel malestar emocional, en el sentit que aquest es converteixi en una obsessió permanent, deixant-se dominar pels egosentiments i persistint en aquesta actitud durant un temps relativament llarg, fins al punt que li impedeixi conciliar el son durant un període prolongat. S'ha de donar a més que la persona reprimeixi tota forma d'al·leujament i d'exteriorització d'aquests egosentiments.

Alehosres hi ha una personalitat susceptible al càncer?

Sí. La d'aquelles persones que es deixen arrossegar pels egosentiments (ràbia, odi, tristesa, por) i/o les que se senten reprimides en la percepció i/o manifestació dels sentiments.

Llavors he d'arribar a la conclusió que la malaltia és un càstig per no fer bé les coses?

Un càstig no. És una conseqüència del dolor emocional intern. És la mateixa persona la que se'l provoca i també la que pot posar-hi remei, fent un canvi en si mateixa, de l'egoisme cap a l'amor, de la repressió cap a l'exteriorització de la seva autèntica personalitat espiritual.

I quin sentit té que una persona que està patint ja tant, li vingui una malaltia tan forta com aquesta? Potser no en tenia prou amb el primer?

Tingues en compte que el malestar físic és conseqüència del malestar interior. En aquest cas, la malaltia física actua com a senyal d'alarma perquè la persona s'adoni de la malaltia de l'interior que pateix i la motivi a canviar.

Ja, però si una persona no associa que la malaltia física té a veure amb malaltia de l'interior com la pot ajudar a canviar?

La malaltia física debilita les barreres mentals que agafen la manifestació de l'interior espiritual i per tant, ajuda a adquirir major grau de sensibilitat, tant de respecte als nostres propis sentiments com

respecte als sentiments i patiments dels altres. Això és el que pot motivar la persona a canviar.

I si canvia acabaria curant-se?

La majoria sí, però no en tots els casos. Hi ha danys a nivell físic que no es poden reparar.

I els que no es curen poden arribar a morir?

Sí.

Llavors quin sentit té la malaltia, si encara que facis el canvi no et cures i pots morir igualment?

Tingues en compte que des del punt de vista espiritual la vida física no és més que un instant de la vida real, que la mort del cos no és la fi, ni quelcom dolent, sinó que és una etapa de transició cap a una altra existència menys limitada. La malaltia és un instrument d'ajuda per a la progressió de l'ésser cap a major nivell de compressió, amor i saviesa. Com ja he dit abans, la malaltia física debilita les barreres mentals que oprimeixen la manifestació de la sensibilitat interior, això el que ens serveix realment és per a evolucionar. El canvi que puguis haver fet en tu mateix, respecte a l'evolució en l'amor, no es perd. Te l'emportes amb tu allà on vagis, i és el més valuós que pots treure'n de la teva vida. Pot ser l'objectiu de tota una encarnació, per la qual cosa una vegada s'ha aconseguit, l'esperit pot retornar al món espiritual tranquil·lament satisfet del seu treball. En realitat és l'única cosa que ens emportem quan morim, els canvis que puguem haver fet en nosaltres mateixos, en el nostre esperit, perquè tots els que siguin èxits materials es queden en el món material. A això es referia Jesús quan Deia: *"No amuntegueu tresors aquí a la terra, on les arnes i els corcons els fan malbé i els lladres entren i els roben. Reuniu tresors al cel, on ni les arnes ni els corcons no els fan malbé i els lladres no entren ni els roben. Perquè on tens el tresor, hi tindràs el cor. (Mateu 6,19- 21)"*

Ja però si la persona es mor, com posarà en pràctica el que ha après?

Tingues en compte que esperit continuarà vivint de totes maneres, sigui lligat al cos, o deslligat d'aquest i en ambdós casos el que hagi après formarà part d'ell i li servirà per a continuar evolucionant.

Ja però i per als familiars i éssers estimats? No serà un colp molt fort que després de passar una malaltia tan terrible, d'haver lluitat i canviat, així i tot es pugui perdre la persona estimada?

Sigui en cas de malaltia o de mort natural, la separació dels éssers estimats és només temporal. Tots ens tornarem a retrobar amb els éssers estimats a l'altre costat. Tingues en compte que quan algú neix al món físic també s'està separant dels éssers estimats que no encarnen en aquest moment. No obstant això, per a ells no és un trauma, ja que entenen que és una separació temporal i que l'esperit que encarna ho fa amb motiu de progressar espiritualment. Per això no tenen sensació de pèrdua, com vosaltres. Quan vosaltres vulgueu interioritzar que la vida no acaba mai i que la mort del cos físic no és el final, sinó només un estat de transició per a passar al pla espiritual, molts dels problemes, traumes i depressions que són conseqüència de la mort de l'ésser estimat desapareixeran.

I què passa amb els que no resolen el seu conflicte i moren a conseqüència de la malaltia?

S'han estancat espiritualment, per no haver realitzat el canvi que necessitaven per a superar la seva prova i superar-se a si mateixos. Són els que han "firat la tovalla" en el combat per la superació espiritual, és a dir, en vista que no avançaven espiritualment, ells mateixos han activat la seva tornada al món espiritual. Vindran amb les mateixes proves per a intentar superar-les en pròximes vides.

Tornant al tema de l'origen de la malaltia, potser no succeeix que hi ha persones que no tenen aparentment cap conflicte emocional i són relativament feliços que també pateixen malalties com el càncer? I què em diràs d'un nen noutat amb una malaltia congènita que encara no té consciència suficient com per a experimentar un trauma emocional?

Molt bona pregunta. Respecte als nadons tingues en compte que a partir del moment que l'esperit es lliga a l'embrió, sent i percep tot allò que passa a l'entorn d'aquest, i també el que sent la mare, i, per tant, és susceptible de desenvolupar un trauma emocional durant el període de gestació, que pot ser motiu del desenvolupament d'una malaltia física. Però és cert que hi ha malalties que no estan associades a cap conflicte emocional i per tant no és aquest l'origen en tots els casos. Són aquelles que anomenem malalties congènites, és a dir, tenen un origen genètic, havent-hi d'altres, són una barreja de component emocional i susceptibilitat genètica.

D'on ve en aquest cas la malaltia?

El seu origen es troba en els actes que realitzem en altres vides. Es tracta de proves per a eliminar deutes acumulats, actes contra la llei de l'amor, comesos per impuls de l'egoisme.

No entenc el que vols dir. Què ha de veure una malaltia amb un acte del passat? Com es pot transmetre una malaltia d'una vida a una altra? Podries explicar-te millor?

Quan algú Comet algun acte contra la llei de l'amor, per la llei d'acció i reacció espiritual, aquest acte queda impregnat en el seu esperit en forma de tòxic psíquic, baixant el seu nivell vibratori i alterant la seva configuració.

Aquesta alteració, per correspondència vibratòria, acaba alterant també els cossos més densos, el cos mental i per tant el cos astral, que és el model del futur cos físic. Si el cos astral encara manté aquesta alteració en encarnar, pot provocar una alteració en el codi genètic del cos físic i provocar així una malaltia congènita. Per tant, continua sent cert que el causant de la malaltia és l'egoisme, encara que sigui una l'egoisme d'una vida anterior.

Ja però hi ha alteracions genètiques que se sap que són heretades, és a dir que ja vénen en l'herència genètica dels pares. És a dir, que no sembla que siguin generades del cos astral de l'encarnant. Què m'has de dir respecte d'això?

És molt cert que la predisposició a certes malalties s'hereta genèticament dels pares. Però sapiguen que l'esperit encarnant és coneixedor d'aquesta circumstància i l'accepta, sabent que és una prova, la de la discapacitat física o psíquica que li correspon passar, a conseqüència dels actes d'altres vides. També és una prova per als pares, que també van consentir al seu dia venir a passar per aquest tipus de tràngols.

Doncs crec que si a unes persones que estiguin vivint aquesta situació en ells mateixos o en algun ésser estimat els dius això no ho acceptaran. Segurament pensaran: que he fet jo o que hem fet nosaltres per a merèixer això?

És molt normal que pensin així, perquè per a poder comprendre-ho en la seva magnitud primer caldria admetre que existeix la vida abans del naixement i que durant aquest temps els esperits han creat les circumstàncies que ara es troben en les vides següents. Al cap i a la fi es tracta d'una situació transitòria, perquè la vida continua més enllà

d'aquesta encarnació, i del tràngol pel qual estan passant es pot treure un aprenentatge en l'amor, que és el que es pretén.

Què els diries a uns pares que tenen fills o familiars amb algun tipus de deficiència psíquica o física que els impedeix portar la vida d'una persona normal, sigui aquesta de naixement o provocada per alguna circumstància de la vida, com un accident?

Actueu conforme actuaríeu amb un fill normal, perquè ho és. No jutgeu per les aparences. Vegeu més enllà del cos i trobareu un ànima com totes les altres. Vegeu en aquest fill, en aquest ser estimat, no el cos imperfecte sinó l'esperit perfecte, i tracteu-lo conformi el que és, com un ésser complet, ja que darrere d'aquest vestit defectuós hi ha un ésser que viu, sent i percep igual o fins i tot de forma més intensa que qualsevol d'aquells que tenen un cos sa. El que sap de música us dirà que la música no procedeix de l'instrument, sinó que neix de l'ànima del músic que la toca, i que si el violí està desafinat o trencat no vol dir que el violinista no sàpiga tocar, sinó que temporalment es veu impossibilitat per fer-ho tal i conforme sap, i que serà capaç d'augmentar el seu talent musical independentment que l'instrument que se li posi a les mans estigui més o menys desafinat. D'igual manera, no li negueu a l'esperit la possibilitat de captar i expressar la música de l'ànima, que és l'amor, només perquè temporalment el seu instrument és un cos desafinat. No cregueu que és un esforç estèril el parlar-li, expressar-li i transmetre-li els sentiments i l'afecte que donaríeu a un fill normal, perquè el que el ser no percep l'amor per mitjà dels sentits físics, el percep per mitjà dels sentits de l'esperit, que són molt més sensibles, sobretot per percebre els actes d'amor, i si no us contesta com ho fa algú amb un cos sa, no és perquè no ho percep, sinó perquè la seva matèria li impedeix expressar-se al món físic segons el seu esperit voldria. Gens del que feu per ell des del sentiment serà va, perquè al món espiritual gens del que es fa per amor i amb amor es perd. Ja ho he dit i ho repeteixo: la deficiència física o mental és una circumstància passatgera que conclourà una vegada el cos s'extingeixi. Però els sentiments que s'hagin despertat i enfortit mitjançant aquesta experiència, tant del que la pateix, com de les persones del seu entorn, perduraran com un assoliment de l'esperit per sempre, i això és el que realment importa.

Però què se'n pot aprendre d'això?

A sensibilitzar-se amb el patiment propi i el dels altres, perquè segurament en una altra vida aquestes mateixes persones que pateixen han causat un patiment semblant en els altres i no han volgut

ser conscients del mal que estaven fent. Aquest és el primer pas per a estimar, prendre consciència que els altres senten igual que nosaltres i pateixen pel mateix que patim nosaltres.

I quin és el significat espiritual d'una malaltia congènita si és que el té?

En aquest cas, la malaltia és un procés mitjançant el qual l'esperit transfereix al cos físic els tòxics psíquics que li impedeixen elevar-se cap a major grau d'evolució espiritual. El cos, mitjançant la malaltia, absorbeix l'impacte del tòxic psíquic i realitza com una espècie de drenatge, com si fos una esponja que l'absorbeix, contribuint així a la seva eliminació. És a dir, l'esperit transfereix la càrrega tòxica al cos físic que actua com una espècie de drap absorbent de la brutícia. Aquesta "brutícia" és la que provoca la malaltia a nivell físic, però contribueix a netejar els cossos més subtils, igual que si d'un sistema de clavegueram es tractés. També hi ha esperits que trien utilitzar la malaltia a la seva vessant de sistema de drenatge de tòxics en la part final de la seva vida. És a dir, encara que no hagin patit cap malaltia greu durant la vida, quan s'acosta el moment de la desencarnació, ja que ja no utilitzaran més aquest cos, aprofiten per a transferir-li una part de la càrrega de tòxics psíquics que acumulen en els cossos més subtils, i així es netegen. Aquest cas és molt freqüent, i per molt que s'intenti fer per evitar la desencarnació és totalment impossible, ja que no es tracta de cap conflicte emocional en marxa, sinó d'una depuració espiritual.

I si l'esperit comet un acte contra la llei de l'amor, vindrà en la vida següent obligat a passar per una malaltia?

No. Com he dit hi ha diverses formes d'eliminar el tòxic psíquic. Amb els actes d'amor, començant per la reparació del mal que es va fer, s'elimina el tòxic de l'esperit sense necessitat de passar per una malaltia. Per això vaig dir abans que si el causant de la malaltia és l'egoisme, l'amor és l'antídot i el remei de tots els mals. Per tant no ha de ser únicament experimentant les malalties que un se'n desfai d'ells. Però pel fet que aquesta és una forma ràpida de desprendre's d'ells, molts esperits la trien. El que està clar és que mentre no es faci alguna cosa per eliminar-la, la càrrega tòxica segueix aquí, obstaculitzant el progrés de l'esperit cap a cotes d'amor i felicitat més altes.

Has dit també que hi ha malalties que són una barreja de component emocional i susceptibilitat genètica.

Sí.

Et podries explicar millor?

Hi ha esperits que vénen a afrontar certes proves. Per a evitar deixar-se portar pel materialisme i recolzar el propòsit espiritual que els va portar a encarnar-se, utilitzen la malaltia com a recordatori. És a dir, la malaltia s'activa només si l'esperit es desvia del camí que prèviament s'ha traçat, com si es tractés de les bandes sonores que hi ha al costat de la carretera, que serveixen per a avisar al conductor que està se'n està anant del seu carril. Mentre que altres persones en les seves mateixes circumstàncies no desenvoluparien una malaltia important, la persona amb susceptibilitat o predisposició genètica a una determinada malaltia, té un llindar d'activació més baix, és a dir, que un estímul emocional de menor intensitat és prou per a activar la malaltia.

Doncs si, com dius la malaltia és causada bé per conflictes emocionals d'aquesta vida i es resol en aquest cas amb la solució del conflicte, o en el cas de malalties congènites si es tracta d'un procés depuratiu i no es pot curar la malaltia, em pregunto: Els tractaments farmacològics que s'utilitzen actualment, per exemple per al càncer, serveixen per a alguna cosa?

Els tractaments actuals, és a dir, la quimioteràpia i la radioteràpia, intenten eliminar el símptoma, que és la proliferació cel·lular, però no tallen la malaltia, perquè no actuen sobre l'origen. En danyar l'ADN generen lesions cel·lulars molt profundes que en molts casos són permanents i no es poden regenerar. Si creieu que el càncer s'origina per les alteracions genètiques, utilitzeu com a tractament per al mateix, agents que provoquen tals alteracions. Això és difícil d'entendre.

Vol dir això que els fàrmacs són nocius?

No tots. Però sí els que són agressius, perquè provoquen més perjudicis que beneficis. Per exemple, els antiinflamatoris, els corticoides i alguns immunomoduladors poden ser útils en determinats moments. La farmacologia ben utilitzada pot ajudar tant en la recuperació de la salut en els casos en què la malaltia ve d'aquesta vida, i per tant és curable, i a alleujar els símptomes i millorar la qualitat de vida en les malalties que no tenen curació.

I els que es curen d'un càncer després d'un tractament farmacològic?

Si es curen és perquè han resolt el problema emocional que li va donar origen, o perquè en realitat la malaltia era benigna, no perquè s'elimini

el símptoma, perquè si el mal emocional o espiritual persisteix, el càncer reapareixerà, encara que sigui en una altra zona propera, si se li ha extirpat el primer teixit afectat.

Què aconselles a nivell físic per a tractar un càncer?

Alimentació frugal, vegetariana i moltes vitamines. Molt de descans i tranquil·litat que li permetin al cos concentrar-se en l'eliminació de les cèl·lules anormals, i utilitzar teràpies no agressives, que no ataquin a l'organisme sinó que l'ajudin a recobrar la normalitat.

Si com dius, el cos astral es desvitalitza arran de la persistència en els egosentiments i això a la llarga provoca la malaltia física, es podria netejar energèticament el cos astral perquè millori la salut?

Sí. A través de la realització de determinats exercicis (loga), mitjançant l'aportació energètica canalitzada per una altra persona (Reiki) o d'algun apartat emissor de bioenergia, es poden drenar els fluids nocius i aportar energia vitalitzada. El tractament energètic actua terapèuticament a nivell del cos energètic, contribuint a la restauració de flux energètic, mitjançant el drenatge de l'energia gastada i l'aportació d'energia renovada a les zones afectades. El tractament bioenergètic contribueix a la recuperació de la malaltia i a alleujar els símptomes. Però si la persona persisteix en els seus mals hàbits psíquics, el desequilibri en el cos astral tornarà a produir-se i, per tant, la malaltia física tornarà a manifestar-se. Per això és necessari abordar la sanació de forma global: espiritual, mental, energètica i física.

Pots exposar què és el “reiki”?

El reiki és un mètode de sanació natural que utilitza l'energia vital universal, la qual ajuda a curar malalties, físiques i mentals. Reiki és el nom que li va posar el sacerdot japonès que el va redescobrir i significa energia vital universal. Encara que ara s'ha popularitzat amb aquest nom o amb el nom de bioenergètica, la transmissió d'energies per a millorar la salut s'ha utilitzat des de fa milers d'anys amb diversos noms, com passada magnètica o prana. És la imposició de mans de Jesús, la “cura de gràcia”.

En què es basa el reiki?

La pràctica del reiki es fonamenta en un emissor o canal que, mitjançant les seves mans, és capaç de transmetre energia vital a un receptor, que pot ser ell mateix o un altre ésser viu (humà, animal o planta) a fi de pal·liar o eliminar molèsties i malalties. El reiki actua a nivell del cos astral contribuint a eliminar bloquejos energètics

provocats pels mals hàbits psíquics, però també en el cas de molèsties d'origen completament físic com a traumatismes i intoxicacions, reactivant el flux energètic a les zones danyades i contribuint a pal·liar els dolors, i a accelerar el procés de regeneració del teixit. El coneixement de la constitució del cos astral, els fluxos d'energia, els xakres i les relacions entre problemes emocionals i zona física que es veu afectada, ajuda a col·locar les mans en la posició correcta perquè el flux energètic a les zones danyades es reactivi.

Però l'energia curativa d'on prové, de l'emissor, de l'univers?

L'energia vital es troba en tots els racons de l'univers i el canalitzador de reiki intenta concentrar-la i dirigir-la cap a la persona que la necessita.

A vegades el canalitzador, si per alguna raó no l'aconsegueix mobilitzar del seu entorn, pot cedir la seva pròpia energia vital. També cal tenir en compte que moltes persones compten amb l'ajuda d'entitats espirituals concretes que els ajuden en la transmissió d'energies, potenciant enormement la seva capacitat. Es pot parlar aquí que el treball més conscient ho fan els esperits i que el canalitzador de reiki actua com un instrument perquè els esperits terapeutes puguin accedir al pla físic-energètic.

I quines raons pot haver-hi perquè un doni la seva pròpia energia?

Sobreesforç. Falta de concentració, falta de relaxació, falta de voluntat desinteressada d'ajuda, mals hàbits psíquics i físics. Si així es dóna després d'una sessió de reiki, el canalitzador es trobarà abatut, mancat d'energia i fins i tot podrà reproduir alguns dels símptomes del malestar del receptor.

Què és el que cal per a poder practicar reiki?

Mireu, el més important perquè el reiki funcioni és la voluntat de l'emissor a ajudar als seus semblants i un nivell vibratori del cos astral elevat, que s'aconsegueix amb la pràctica de l'amor. També és important la bona predisposició del receptor a rebre energia i això es basa en la confiança i la sinceritat. Si una persona no està predisposada a rebre l'energia, perquè no creu que sigui possible o desconfia de l'emissor, o perquè no està disposat a fer canvis en pro de l'amor i en renúncia de l'egoisme, els seus xakres estaran tancats i per molt potent que sigui l'emissor l'energia no li penetrarà. És semblant al que succeeix amb la ràdio, que per a poder escoltar un programa hi cal una bona emissora amb potent senyal, però també que encenguem el receptor de ràdio i el sintonitzem en la freqüència

correcta. A partir d'aquí, i com passa amb l'esport, la pràctica continuada va fent que cada vegada la capacitat de transmissió d'energia augmenti i sigui de major vibració. Amb la voluntat d'ajuda desinteressada sempre s'aconsegueixen els millors resultats. A més, també la neteja a nivell físic, contribueix a que l'energia no disminueixi la seva vibració quan passa pel canal. Això implica una dieta vegetariana, i l'absència de consum de substàncies nocives per a l'organisme com l'alcohol, el tabac i qualsevol altre tipus de droga.

És veritat que per a poder transmetre energia t'ha d'haver obert els xakres algun mestre iniciat en reiki?

No. La capacitat de transmissió depèn de la capacitat evolutiva de l'esperit, de la seva voluntat d'ajudar als altres i de la pràctica. Com més desinteressadament actui més ajuda per part del món espiritual tindrà. La funció d'un mestre és la d'ajudar a fer que l'alumne desenvolupi els seus potencials, però també hom pot ser autodidacta. Com en l'esport, amb la pràctica s'augmenta la capacitat, i amb la voluntat d'ajudar als altres es rep l'ajuda del món espiritual que li cal, ja que és en el món espiritual on estan els autèntics mestres de la transmissió d'energies.

Doncs he sentit parlar que hi ha cursos que et cobren per adquirir nivells de reiki. Què n'opines al respecte?

Que és un negoci com ho va ser la remissió d'indulgències, que et prometia un lloc al cel amb escriptura i tot a canvi de diners. Per què si el primer que el va redescobrir (Usui) ho va fer gratis, els que van venir després d'ell es van posar-se a cobrar-lo? Ho repeteixo, no cal que ningú t'iniciï per a començar a fer reiki, i menys algú que et demana diners a canvi, per molta pompa i renom que tingui, perquè si tracta de guanyar diners amb això no és algú tan elevat com diu ser. Un veritable mestre no cobra per una cosa que no li pertany, sinó que és el seu transmissor, ni es fa anomenar mestre, perquè és humil. Aquí en teniu l'exemple de Jesús, que va curar molta gent amb l'energia i va ensenyar a fer-ho als seus deixebles i mai li va cobrar a ningú.

Però a més hi ha gent que cobra, ja no pels cursos, sinó per les sessions de reiki! Què n'opines al respecte?

El que a hom se li dóna gratuïtament, és a dir, l'energia universal, que no és patrimoni del que la transmet, i se li permet utilitzar sense cobrar-li, l'ha de donar de la mateixa manera. Els que cobren pel reiki comptaran amb la seva energia i la que aconsegueixen reunir del seu entorn amb el seu propi esforç. Però que no esperin l'ajuda d'entitats

espirituals d'alta vibració, perquè per a sintonitzar amb elles li calen la neteja de cor i voluntat desinteressada d'ajudar al proïsme, i el que cobra pel reiki ja no té voluntat desinteressada, sinó interessada a treure'n un partit econòmic de la seva pràctica.

Bé, però molts diuen que no és per guanyar diners, sinó que en dedicar temps per al reiki li ho treuen al treball remunerat i necessiten viure d'alguna cosa.

Doncs llavors que no intentin viure de la transmissió d'energies. Es pot tenir un treball remunerat en una altra activitat que serveixi per a mantenir-se econòmicament i després practicar reiki en el temps lliure. És qüestió de voluntat. Però a més succeeix que molts dels que cobren pel reiki no cerquen només mantenir-se, sinó enriquir-se a costa seva, perquè tenen unes tarifes que més que netejar l'aura, netegen la butxaca als incauts que cauen en les seves mans. Com el mateix Jesús va dir: "Doneu a Déu el que és de Déu, i al Cessar el que és del Cessar". Si necessiteu mantenir-vos materialment intenteu fer-ho amb un treball material, no amb un treball espiritual. No barregeu els diners amb l'espiritualitat perquè l'embruteu. O potser els guies espirituals us cobren a vosaltres per l'ajuda que us presten? Doncs si ells no ho fan, seguiu el seu exemple, i no ho feu vosaltres tampoc. I si creieu que teniu llicència per a cobrar perquè la capacitat prové de vosaltres mateixos, doncs això és el que tindreu, que comptareu només amb la vostra pròpia energia. Tingueu-ho clar "no es pot servir Déu i als diners al mateix temps", o traduït al llenguatge actual no es pot servir a l'amor i a l'egoisme al mateix temps, perquè són conceptes antagònics i incompatibles.

També hi ha d'altres persones que diuen que es tracta d'un intercanvi i a canvi de rebre energia un ha de donar alguna cosa a canvi, siguin diners o una altra cosa.

Aleshores són persones que no coneixen o no volen conèixer l'amor incondicional, el donar a canvi de res. No són bons exemples a seguir, encara que s'intentin revestir externament d'aparença espiritual. Si aquest tipus de coses no es tenen en compte, al final amb el moviment de ressorgiment espiritual passarà el mateix que va esdevenir amb el cristianisme, que uns quants s'autoerigiran en summes mestres dels altres i començaran a controlar i manipular els ensenyaments per a satisfer les seves ànsies de riquesa i poder.

Però aleshores el reiki de pagament funciona o no?

Pot funcionar, però sempre s'aconseguiran resultats molt més pobres que amb el reiki gratuït. Depèn de la voluntat d'ajudar. En la majoria hi haurà una barreja de sentiment, voluntat d'ajudar els altres, i d'egoisme, voler fer-ho a canvi d'alguna cosa. Tot allò que es guanya de bo pel sentiment es perd per l'interès. Tingueu clara una cosa: l'egoisme no és curatiu, perquè cerca rebre abans de donar. Les persones entregades a l'egoisme no poden ajudar als altres simplement perquè no volen. Que analitzin si el que fan és per ajudar als altres o simplement volen utilitzar als altres per a engrandir-se ells mateixos, o per a resoldre les seves necessitats o expectatives materials. Per què creieu que Jesús era tan bon canalitzador d'energia i podia aconseguir resultats tan formidablement potents i ràpids que van ser considerats miracles? Perquè era un esperit que havia arribat a sentir l'amor incondicional, i la manifestació d'aquest amor en el pla energètic és l'energia d'alta vibració, que té el poder de curar les ferides físiques i espirituals. A molts els agradaria poder arribar a fer el que Jesús va fer, però els hi manca allò essencial: estimar incondicionalment, renunciar a l'egoisme, a la vanitat, a l'orgull, a la supèrbia. Voleu fer el que Jesús feia? Aleshores deixeu de passar el plat cada vegada que feu alguna cosa pels altres. Si Jesús hagués cobrat per fer el que feia, senzillament no ho hagués pogut fer, perquè ni hagués sigut un ésser elevat ni hagués tingut l'assistència d'esperits elevats.

Alguna consideració final respecte a la malaltia i el seu significat?

Sí, que la malaltia no és ni una fatalitat del destí ni un càstig de Déu, sinó que és una eina de creixement espiritual. Les malalties adquirides (d'aquesta vida) vénen com a conseqüència de no saber voler assumir les proves que li han tocat viure en aquesta encarnació, o perquè s'ha reprimat l'interior espiritual, no actuant ni vivint d'acord amb els sentiments.

En aquest cas la malaltia física, actua com una alarma de la malaltia de l'interior que ens motiva a canviar. En el cas de malalties congènites o kàrmiques, el seu origen es troba en els actes que realitzem en altres vides. Són proves per a eliminar deutes acumulats, en un procés mitjançant el qual l'esperit transfereix al cos els tòxics psíquics que li impedeixen elevar-se cap a un grau més alt d'evolució espiritual.

MISSIÓ DE JESÚS A LA TERRA

Vinc observant que de tant en tant, quan exposes un tema, acabes per enllaçar-lo amb el que suposadament va dir Jesús sobre ell. Per què ho fas?

Aprofito les circumstàncies per a resoldre un altre dels teus interrogants. No eres tu el que volia saber la veritat sobre Jesús de Natzaret?

Però també saps això de mi?

Doncs sí.

Doncs ja que ha sortit el tema, trauré les preguntes que tinc sobre Jesús de Natzaret. M'interessa molt saber qui va ser realment i quina va ser la seva missió a la Terra, si és que en tenia alguna.

Endavant, perquè 2.000 anys després de la seva encarnació encara no s'ha entès bé el seu missatge.

Què vols dir amb això?

Doncs que després d'ell s'han anat incorporant, com si haguessin sigut de la seva autoria, nombrosos afegits que han anat progressivament tergiversant el significat del missatge original que va vindre a ensenyar. Com ell us hagués dit, cal separar la palla del gra, la veritat de la falsedat, per a poder entendre la seva missió.

I quina va ser la seva missió, què va vindre a fer?

Va vindre a ensenyar quin és el camí de l'evolució espiritual. A ensenyar les lleis espirituals, posant especial èmfasi a ensenyar la llei de l'amor, amb el seu "estima al proïsme com a tu mateix, estima al teu enemic", és a dir amb un missatge d'amor incondicional.

Va ser Jesús de Natzaret el mateix Déu encarnat o el fill de Déu?

Jesús de Natzaret va ser l'encarnació d'un esperit altament evolucionat.

Però aleshores no va ser Déu encarnat?

No, no va ser Déu encarnat. Però tampoc va dir mai ell que fos Déu. Van ser altres que van venir després els que van fer aquesta afirmació.

Almenys, va ser el fill de Déu?

Sí, tan fill de Déu com ho sou vosaltres. La diferència és que ell n'era conscient i la resta de la gent no.

Vols dir aleshores que Jesús no va ser un ésser sobrenatural o diví, sinó que va ser tan humà com nosaltres?

Tan humà com vosaltres, però de major evolució. Si entenem que l'anar evolucionant ens acosta progressivament a Déu, podem dir que Jesús estava més a prop de Déu que vosaltres.

Vol dir això que si nosaltres evolucionem podem aconseguir el nivell evolutiu que va tenir Jesús en encarnar?

Sí. No només el mateix nivell, sinó nivells molt més elevats, ja que el procés d'evolució espiritual no s'acaba mai. Encara que està clar que en una sola vida física és impossible. Igual que a Jesús, us caldran nombroses encarnacions i viure nombroses experiències per arribar a aquest punt i tingueu en compte que per a quan vosaltres arribeu aquí ell ja estarà en un nivell més alt, ja que continua evolucionant, com tots els esperits.

Insinues que Jesús també va haver de passar pel tràngol d'encarnacions per a poder evolucionar? Això vol dir que alguna vegada va ser tan imperfecte com nosaltres?

No ho insinuo, ho afirmo. Jesús, igual que vosaltres, també va haver de millorar mitjançant les seves experiències en el món físic. I gràcies a la seva voluntat i esforç personal va adquirir el nivell evolutiu necessari per a realitzar la missió que va complir a la Terra i que tant us ha impactat, però que tan poc heu entès.

Llavors va tenir Jesús la necessitat d'encarnar-se i morir en la creu per a continuar evolucionant?

No, no en tenia necessitat, ja que no tenia cap *karma* o deute pendent. Podria haver seguit la seva evolució sense passar per aquest tràngol tan amarg. El va triar perquè va voler, sabent quines en serien les conseqüències. La grandesa de Jesús no va estar en morir en la creu, com tant èmfasi hi ha posat l'Església Catòlica. Si aquest fos el mèrit de Jesús, també caldria donar-li-ho als centenars de milers de persones que van morir de la mateixa manera, ja que era el mètode en què es ajusticiava en aquella època als condemnats a mort. El gran mèrit de Jesús està en l'atreviment i la valentia de difondre el missatge d'amor que va vindre a donar, sense permetre que ningú l'acovardís o el fes canviar d'opinió, malgrat que sabia que tot això li ocasionaria molts patiments, incloent-hi la mort.

Aleshores per què ho va fer?

Per amor als seus germans de menor evolució. Els esperits coneixedors de l'amor incondicional com ell no actuen perquè tinguin res a expiar, sinó perquè tenen una missió que realitzar, que generalment té a veure en donar exemple de com es viu amb amor. Tingues present que a partir de cert nivell, l'esperit ja actua completament mogut per amor. Molts esperits trien encarnar en mons poc avançats per a ajudar els seus germans de menor evolució a aconseguir més ràpidament la felicitat que ells mateixos experimenten en viure en l'amor. En aquests casos, les circumstàncies negatives que han de travessar no són cap tipus d'expiació, sinó que són inherents a la inferioritat espiritual del món al qual vénen. Però no els importen aquests patiments, ni morir assassinats, perquè ells no temen ni al patiment ni a la mort. Pel seu gran nivell evolutiu saben que la mort no existeix i que la vida física no és més que un instant en la vida de l'esperit.

Llavors si un esperit elevat que encarna en un món poc avançat només ha vingut per a ensenyar i no per a aprendre, llavors no evolucionarà molt en una vida en un món inferior.

Al contrari, ja que vénen per a ensenyar i a aprendre, perquè de totes les proves de la vida se n'aprèn. Aquestes els serveix per a evolucionar molt ràpidament, més que en un món del seu mateix nivell, perquè es posa a prova la seva capacitat d'amor i comprensió en cada moment. A més permet que aflorin defectes molt amagats que no es posarien de manifest sinó en circumstàncies molt extremes, que mai es donarien en un ambient més amorós. D'aquesta manera tenen l'oportunitat d'intentar millorar-los i d'avançar així en el procés d'eliminació de l'egoisme.

Tornant a Jesús. El treball ¿el va fer sol, no va tenir cap ajuda?

Quan algú treballa mogut per l'amor es fa digne de rebre la influència d'entitats espirituals encara més evolucionades. En el cas de Jesús la del Logos o Crist Planetari, entre d'altres.

I qui és aquest Crist Planetari?

L'entitat espiritual màxima responsable de l'evolució del vostre planeta.

Aleshores les tres persones de la Santíssima Trinitat són Déu, Crist i Jesús?

Doncs no ho sé, perquè no crec ni que els mateixos que ho van inventar sabessin què significa aquest galimaties. Però sí que us diré que Déu és únic i que Crist i Jesús són entitats diferents i separades de

Déu. Per tant, ni són Déu, ni manifestacions de Déu, encara que els podeu considerar representants de Déu o enviats de Déu, ja que s'harmonitzen amb la voluntat de Déu. És a dir, són seguidors de la llei de l'amor i estan voluntàriament integrats en el seu pla d'evolució.

I com va actuar Crist per mitjà de Jesús?

A partir de cert moment, en els últims anys de la seva vida, Jesús va actuar inspirat i enfortit pel Crist Planetari. I realment ho necessitava per a portar a terme la missió que va exercir.

Però llavors qui era el que parlava, Jesús o Crist?

Diguem que actuaven en simbiosi. Parlava Jesús amb la inspiració del Crist. Jesús mai va perdre la seva consciència i individualitat, ni el seu lliure albir.

Tornarà Jesús a encarnar a la Terra?

El Crist es manifestarà sempre que sigui necessari, i ho farà mitjançant l'encarnació d'un esperit en fase humana d'evolució. Ja ho va fer abans de Jesús i ho tornarà a fer després, si l'evolució espiritual del planeta així ho requereix. No és més important que sigui Jesús o un altre ésser d'evolució semblant. El que ja us avanço és que quan encarni un nou Messies, Profeta, Avatar, o com el vulgueu anomenar, no ho farà vestit de Natzarè, amb una corona d'espines, la creu a les esquenes i les mans ensangonades amb les ferides dels claus, com els cristians esperen. Serà una persona aparentment normal, però amb una capacitat d'estimar i una saviesa espiritual excepcional, però només perceptible per a aquells que sintonitzin amb el missatge d'amor al proïsme i evolució espiritual que portarà. I en el cas que encarnés en l'actualitat, els primers que s'oposarien a ell li farien l'impossible perquè el seu missatge no tingués calat i serien els grans jerarques de les Esglésies que suposadament l'han erigit en el seu estendard, perquè si el seu missatge arribés a penetrar en els cors dels humans d'aquest planeta, tindrien els dies comptats com a aristòcrates religiosos, i passarien a ser persones normals i corrents.

Al principi de parlar sobre Jesús has dit que hi havia molts afegits al seu missatge original que fins i tot distorsionaven el missatge que ell havia volgut donar. Com podem distingir el missatge original dels afegits posteriors?

Senzillament totes aquelles creences que estan en contra de les lleis espirituals no poden venir del missatge de Jesús, el qual coneixia aquestes lleis i va intentar transmetre-les als que van voler escoltar-lo.

Podries enunciar algunes màximes de l'autèntic missatge de Jesús?

Sí, és clar.

1. Tots els éssers humans, sense importar la raça, el sexe, la religió són de la mateixa naturalesa, és a dir, esperits en procés d'evolució i, per tant, germans. Aquest missatge fonamental està recollit en les màximes:

"Ma mare i els meus germans són els que escolten la paraula de Déu i la compleixen."(Lluc 8:21)

"El qui fa la voluntat de mon Pare del cel, aquest és el meu germà, la meva germana i ma mare" (Mateu 12-50)

D'això es desprèn que ningú està exclòs del procés d'evolució espiritual. Per molt de mal que pogués fer, mai se'l va a abandonar ni es condemnarà per sempre. Sempre tindrà oportunitats de rectificar i arribar a aconseguir la verdadera felicitat. I això es posa de manifest en el text següent:

"Si un home té cent ovelles i se li n'extravia una, no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l'extraviada? I si l'arriba a trobar, us asseguro que té més alegria per aquesta que per les noranta-nou que no s'havien extraviat. Igualment, el vostre Pare del cel no vol que es perdi ni un d'aquests menuts." (Mateu 18:12-14)

2. La vida de l'esperit és eterna. La mort no existeix.

"No tingueu por dels qui maten el cos però no poden matar l'ànima" (Mateu 10:28)

"Ningú no ha pujat mai al cel, llevat d'aquell que n'ha baixat." (Joan 3:13)

Del significat d'aquesta segona frase ja n'hem parlat anteriorment. Significa que tot ésser que va encarnar materialment mitjançant el naixement venia del món espiritual (cel), i torna a ell després de la mort del cos.

3. La missió dels humans a la Terra és la d'aprendre a estimar incondicionalment i a desprendre's de l'egoisme. L'evolució espiritual es mesura exclusivament en la capacitat d'estimar, i això és el que ens fa evolucionar, és a dir, acostar-nos a Déu.

"Heu sentit que es va dir: estimaràs el teu proïsme, però no estimis els enemics."

Doncs jo us dic: Estimeu els vostres enemics, pregueu pels qui us persegueixen.

Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos.

Sigueu perfectes com ho és el vostre Pare celestial." (Mateu 5: 43 – 48)

"Aquest és el meu manament: Que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat." (Joan 15:12)

4. L'evolució espiritual depèn del treball d'un mateix.

El destí de l'home després de la mort depèn exclusivament de les accions a favor o en contra de la llei de l'amor que hagi realitzat en vida.

"Però els qui viuen d'acord amb la veritat s'acosten a la llum." (Joan 3:21)

"Us ho asseguro: tot allò que lligueu a la terra quedarà lligat al cel, i tot allò que deslligueu a la terra quedarà deslligat al cel". (Mateu 18:18)

5. Cadascú té la seva pròpia connexió amb Déu de manera que no ha de dependre d'intermediaris en el seu contacte amb el món espiritual.

"Per això us dic: tot allò que demaneu en la pregària, creieu que ja ho teniu concedit, i ho rebreu. I quan pregueu, si teniu res contra algú, perdoneu-lo, i així també el vostre Pare del cel us perdonarà les vostres faltes". (Marc 11:24-25)

"I aquesta és la confiança que mantenim davant de Déu: sempre que li demanem alguna cosa d'acord amb la seva voluntat, ell ens escolta. (1 Joan. 5:14)

"Jo us dic: Demaneu, i Déu us donarà; busqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà, perquè el que demana, rep; el que busca, troba; i a qui toca, li obren. Així, doncs, si vosaltres, que sou malvats, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'Esperit Sant als qui li ho demanen?" (Lluc 11:9-13)

6. L'evolució espiritual no acaba en una sola vida física, sinó que és necessari encarnar nombroses vegades per aconseguir l'espiritualitat superior.

"T'ho ben asseguro: ningú no pot veure el Regne de Déu si no neix novament. Li diu Nicodem: Com pot néixer un home que ja és vell? És que pot entrar una altra vegada a les entranyes de sa mare i tornar a néixer? Jesús respongué: T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al

Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit. De la carn en neix carn, de l'Esperit en neix Esperit. No t'estranyis que t'hagi dit: "Cal que naixeu novament". (...) "Ningú ha pujat al cel, llevat d'aquell que n'ha baixat." (Joan 3: 3-7,13).

7. La llei de la Justícia Espiritual o llei de causa efecte.

Es cull el que se sembra

"No jutgeu, i no sereu jutjats. Perquè tal com jutgeu sereu jutjats, i tal com mesureu sereu mesurats". (Mateu 7:1-2)

"Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin." (Mateu 7:12)

8. A banda d'aquest món, hi ha altres mons habitats que tenen el mateix fi que aquest, és a dir, servir d'escola per a l'evolució espiritual.

"A la casa de mon Pare hi ha moltes estances; si no n'hi hagués, ¿tu podria dir que vaig a preparar-vos-hi estada?" Joan 14:2)

Per què cites els evangelis quan et refereixes al que va dir Jesús?

Em seria més fàcil explicar el missatge de Jesús sense limitar-me només al que ha quedat recollit en els evangelis. Però com que vosaltres no admetríeu que va ser dit per ell, em limito a utilitzar el que va dir i està reflectit en les vostres escriptures, perquè veieu que no m'ho invento.

Podries enumerar algunes de les creences cristianes que no són verdaderes des de punt de vista espiritual i que són afegits posteriors a Jesús?

Sí. N'hi ha moltes, però em referiré a les que considero més importants i més perjudicials per a l'avanç espiritual.

1) La creença en què la pràctica de rituals té algun valor moral o espiritual i que serveix per a guanyar-se algun lloc privilegiat al cel després de la mort.

2) La creença en què la Bíblia o qualsevol escriptura sagrada és la paraula de Déu.

3) La creença en què l'església i els sacerdots són els intermediaris de Déu a la Terra.

4) La creença en què la solució a les males accions necessita i es resol amb la confessió i l'absolució del sacerdot.

5) La creença en què un penediment d'última hora redimeix els pecats.

6) La creença en què Jesús va redimir els pecats dels homes amb la seva mort en la creu.

7) La creença en el pecat original.

- 8) La creença en què la sexualitat és una cosa pecaminosa.
- 9) La creença en què en una sola vida es decideix el destí de l'esperit per tota l'eternitat (el cel i la glòria eterna per als que se salven i l'infern i el càstig etern per als pecadors).
- 10) La creença que només els cristians o creients se salven.
- 11) La creença en la resurrecció de la carn.

Em pots explicar una per una les raons per les quals totes aquestes creences no estan en el missatge original de Jesús?

Sí, podem intentar-ho. El que intentaré és explicar-te, una per una, per què aquestes creences contradiuen en algun punt les lleis espirituals.

Comencem per la primera. Has dit que els rituals o sagraments no tenien cap validesa des del punt de vista espiritual.

Així és.

I per què?

En el camí espiritual no hi ha dreceres. L'única cosa que ens fa evolucionar espiritualment, o "salvar-nos" és el millorament personal, el desreniment de l'egoisme i el creixement en capacitat d'estimar. Res més.

Doncs hi ha molta gent que creu que és una de les coses més importants.

Aleshores s'enganyen o han sigut enganyats.

I d'on procedeix la creença que els rituals són necessaris per a la salvació?

De l'intent dels dirigents de les diferents esglésies de controlar l'espiritualitat de la gent per a utilitzar-la en benefici propi. En certa manera, és un reclam que et diu: "Si fas el que nosaltres et diem no cal que siguis bona persona per a tindre un lloc de privilegi al cel."

Ja, però crec que l'església no diu res en contra de ser bona persona. L'única cosa és que demana, a més a més, és que es guardin els seus preceptes.

Potser no ho diu amb la paraula, però sí amb els fets. Quan es dona tant èmfasi en què se segueixin els rituals, els sagraments, les cerimònies, quan més fastuoses millor i tan poc a ajudar el proïsme, és l'exemple que es dona.

Però llavors és negatiu que hi hagi rituals en les religions?

Ho és quan s'utilitzen per a manipular i desviar de l'evolució espiritual a la gent. No sent necessaris, quin sentit té que es continuïn utilitzant?

Suposo que també es va concebre com un intent de recordar un missatge espiritual.

Ja. Però l'experiència demostra que en comptes de servir per a això, el que sol succeir és que els rituals i els símbols acaben substituint al propi missatge que suposadament representaven. I la gent s'escuda en aquestos ritus i símbols per a cometre les majors injustícies, totes elles en contra de les creences que diuen seguir. Un exemple d'això el teniu en les Croades i en la Inquisició. Genocidis i assassinats comesos per gent que portava vestits amb una creu ben gran al pit, que combregava tots els dies i que signava sentències de mort amb la Bíblia a la mà. On està el missatge d'amor al proïsme en aquí?

Però no va haver-hi rituals que van ser transmesos pel mateix Jesús, com l'eucaristia?

Doncs no. És veritat que Jesús, intuïnt que li quedava poc per a ser assassinat, va reunir els seus deixebles en un sopar de comiat. Però mai va tenir intenció d'establir cap ritual o cerimònia d'eucaristia, ni cap altre ritual, cerimònia o sacrament. A més, menjar el cos i la sang de Crist, encara que simbòlicament, recorda més aviat a un acte de canibalisme, i no té res a veure amb Jesús.

Llavors d'on prové el ritual de l'eucaristia?

Es va incorporar al cristianisme procedent de rituals de religions anteriors. De fet, totes aquestes cerimònies, així com el nom de cristianisme per a definir els seguidors de Jesús, i el símbol de la Creu per a representar-los s'introdueixen posteriorment.

Aleshores el símbol de la creu tampoc ve de Jesús?

Tingueu en compte que en l'època de Jesús, la creu s'utilitzava per a executar la gent, el mateix que la cadira elèctrica en l'actualitat. A ningú en el seu sa judici se li hagués acudit portar una creu com a símbol de la seva fe, com ara a ningú se li ocorreria portar una cadira elèctrica en un penjoll si Jesús hagués encarnat en l'actualitat i hagués sigut executat en la cadira elèctrica.

Tot això que dius em sembla prou fort perquè ho pugui encaixar un creient cristià o catòlic.

Probablement, però és la veritat i el que intentem aquí és que la gent obri els ulls a la realitat espiritual. Tingues present que la missió de Jesús a la Terra va ser indicar el camí de l'evolució espiritual. Les institucions religioses d'aquella època portaven temps obstaculitzant el progrés espiritual de la gent amb un fum de supersticions i mentides, ficant por a la gent i utilitzant el nom de Déu per a satisfer les seves ànsies de riquesa i poder. Tenien un complex sistema de rituals per a entretenir la gent i sobretot per a sotmetre'ls a la seva voluntat, treure'ls els diners i viure fastuosament a costa d'ells. I com Jesús els va posar en evidència el van matar. Aquella església judaica s'assemblava molt a la d'ara, que està vivint a costa d'utilitzar la figura de Jesús i de manipular el seu missatge, i amb la seva forma d'actuar obstaculitza el progrés espiritual de la humanitat. Ja és hora de posar les coses al seu lloc.

Tot aquest al·legat en contra dels rituals està molt bé, però per a un cristià, tot allò que no està recollit a la Bíblia...

Doncs que revisin el capítol 12 (29-34) de l'Evangeli de Sant Marc, on es recull més o menys aquest mateix missatge:

"Llavors un dels mestres de la Llei, que havia sentit la discussió i havia trobat bona la resposta de Jesús, se li va acostar i li va fer aquesta pregunta: -quin és el primer de tots els manaments? Jesús va respondre: -el primer és: escolta, Israel: el Senyor és el nostre Déu, el Senyor és l'únic. Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament i amb tota la força. El segon és aquest: estima el teu proïsme com a tu mateix. No hi ha cap manament més gran que aquests. Llavors el mestre de la Llei li digué: és veritat, mestre. Amb tota la raó dius que ell és l'únic i que no n'hi ha d'altre fora d'ell, i que estimar-lo amb tot el cor, amb tot l'enteniment i amb tota la força i estimar el proïsme com a si mateix val més que tots els holocaustos i sacrificis.

Jesús, veient que havia parlat sensatament, li digué: -no ets lluny del Regne de Déu."

En el segon punt has dit que no era correcte creure que la Bíblia o qualsevol escriptura sagrada és la paraula de Déu.

Així és

Llavors si la Bíblia no és la paraula de Déu... què n'és segons al teu parer?

L'antic testament és un conjunt de llibres que recullen part de la història d'Israel, convenientment manipulada per a justificar les intencions conquistadores dels seus dirigents fent veure que era "la voluntat de Déu", encara que també recull alguns missatges prou correctes d'éssers espiritualment més avançats que la mitjana, estic parlant dels profetes, advertint ja de la manipulació fanàtica que s'estava fent de les creences religioses i donant una idea de per on va l'autèntica espiritualitat.

El nou testament per la seva banda és un intent de recollir la tradició oral sobre alguns dels fets més rellevants de la vida de Jesús, sobretot la dels últims anys de predicació pública, i recull parcialment el missatge que va voler donar (evangelis), la vida dels apòstols després de la mort de Jesús (Fets), i l'Apocalipsi, que recull una sèrie de visions de l'autor sobre el futur de la humanitat.

Doncs malgrat no tenir molt bon concepte de les "Escriptures", tu cites alguns passatges del nou testament de tant en tant per a justificar alguns dels teus arguments.

No he dit que tot fos mentida. A cada cosa cal donar-li el seu just valor. Molts passatges que fan referència a la predicació pública de Jesús, com per exemple el sermó de la muntanya, i moltes paràboles recullen prou fidelment el que Jesús va dir, per això els utilitzo. Tingues en compte que el fet que Jesús parlés en forma de paràbola no va ser casual. Ha permès salvar de la manipulació moltes parts inconvenients per a l'església, ja que al no entendre's bé el seu significat permetia passar la censura eclesiàstica.

Pots posar un exemple?

Sí. La idea de la reencarnació està recollida de forma subtil en dos passatges del Nou Testament. El primer en Joan 3, amb el diàleg entre Jesús i Nicodem del qual ja n'hem parlat:

"Jesús li respongué: T'ho ben asseguro: ningú no pot veure el Regne de Déu si no neix novament. Li diu Nicodem: Com pot néixer un home que ja és vell? És que pot entrar una altra vegada a les entranyes de sa mare i tornar a néixer? Jesús respongué: T'ho ben asseguro: ningú no pot entrar al Regne de Déu si no neix de l'aigua i de l'Esperit. De la carn en neix carn, de l'Esperit en neix Esperit. No t'estranyis que t'hagi dit: "Cal que naixeu novament" (...) "Ningú ha pujat al cel, llevat d'aquell que n'ha baixat."

El segon en Mateu 17(10-13):

"Després els deixebles preguntaren a Jesús: Com és que els mestres de la Llei diuen que primer ha de vindre Elies? Jesús els respongué: és cert que Elies havia de vindre a renovar-ho tot; jo us asseguro que ja va vindre i no el reconegueren, sinó que el van tractar com van voler. Igualment el Fill de l'home ha de patir a les seves mans. Llavors els deixebles compregueren que els havia parlat de Joan Baptista.

Aleshores quina postura hem d'adoptar respecte a la lectura de la Bíblia en particular i de qualsevol suposada escriptura sagrada en general?

Mireu, totes les religions tenen els seus llibres sagrats, que solen ser atribuïts a Déu o a missatgers de Déu, ja que d'una altra manera perdrien el suposat caràcter sagrat que se'ls atribueix. Però en realitat són escrits per homes com vosaltres, encara que sí que és cert que alguns d'ells han pogut ser escrits per persones espiritualment més evolucionades o mitjançant inspiració d'esperits superiors. En tot cas, la millor forma de no ser estafat és sempre analitzar exhaustivament el contingut, i no posar molta atenció a la suposada autoria. Per la qualitat del missatge coneixereu el nivell espiritual de l'autor. Tingueu en compte també que un mateix escrit pot haver tingut autors diferents, encara que s'atribueixin al mateix, ja que hi ha una tendència mil·lenària a adulterar i manipular els texts originals en benefici d'aquells que s'autoerigeixen en intermediaris de la divinitat. Per això, un paràgraf pot haver sigut escrit per algú espiritualment avançat i el següent per un estafador, de manera que al costat d'una gran veritat hi pot estar una gran mentida, i això només podreu saber-ho analitzant la qualitat del contingut molt exhaustivament, rebutjant "la palla" i quedant-vos amb "el gra".

No obstant hi ha moltes religions a la Terra, moltes d'elles monoteistes, que estableixen uns manaments prou estrictes, i segons diuen les seues autoritats, són voluntat de Déu. Quina opinió et mereixen?

Totes aquelles doctrines o religions que es basen en l'imposició d'uns dogmes per un criteri d'autoritat i no respecten la llei espiritual del lliure albir, no poden ser verdaderes ni considerades dites per Déu o per l'espiritualitat superior.

Tampoc, per tant, poden considerar-se les autoritats d'aquestes religions vertaders guies espirituals, ja que un guia espiritual mai utilitza la força o la manipulació ni pretén imposar determinats preceptes.

Aleshores vols dir que les religions de la terra no són verdaderes perquè no representen la voluntat de Déu?

En totes hi ha una part de veritat, que sol ser la inspiració d'alguns éssers evolutivament més avançats, i un munt de falsedat, que sol ser el producte dels afegits que altres autors fan en funció d'interessos terrenals.

Em pots posar un exemple?

Sí. Per exemple, en l'antic testament els deu manaments són unes normes prou correctes, i obeeixen a missatges d'éssers espiritualment avançats. Un dels manaments és "no mataràs". No obstant també hi ha en el mateix text de l'antic testament passatges en què suposadament Déu envia al poble d'Israel a atacar altres pobles per a conquerir una suposada "terra promesa", i per descomptat, en aquests atacs es lluita i es mata altres éssers humans. Amb la qual cosa, si això fos així un dedueix que Déu li està dient al seu poble que mati. Succeeix aleshores que el segon missatge ("mataràs") contradiu al primer "no mataràs " I com es resol aquesta aparent paradoxa? O bé Déu es contradiu a si mateix, la qual cosa esdevindria inacceptable per a un ésser de tanta evolució, o bé haurem d'admetre que cada instrucció prové d'autors diferents que tenen motivacions diferents. I entre aquests dos missatges, no mataràs i mataràs, quin és el que el sentit comú ens diu que és més avançat espiritualment?

Per a mi, el de no mataràs.

Si admetem que aquest missatge ve de l'espiritualitat superior, llavors el contrari no pot venir de la mateixa font.

I d'on vindria aleshores?

D'aquells que estaven interessats en la invasió.

Bé, però això és un exemple del passat.

Que es continua repetint en el present. ¿Potser no hi ha molts líders de la Terra actuals que suposadament són fervorosos creients en Déu, que sempre acaben els seus discursos amb un que "Déu us beneeixi", però que no tenen cap inconvenient a enviar als seus conciutadans a envair altres països, causant milions de morts i destruint milions de llars per diverses generacions? Potser no utilitzen salms de la Bíblia o expressions com "Confiem en Déu", o "Déu està amb nosaltres" com a reclam per a justificar les seves accions? Tingueu per segura una cosa:

Déu o l'espiritualitat superior mai estarà de part de cap bàndol d'un conflicte, ni recolzarà cap invasió ni conquesta, perquè de fer-ho estaria violant ell mateix una de les lleis que va establir per a l'univers, que és la llei de l'amor. Aquesta és la gent que viola el manament de "no utilitzaràs el nom de Déu en va", un manament que suposadament han de complir els creients del judaisme i el cristianisme, perquè intenten justificar les seves atrocitats utilitzant el nom de Déu, com si Déu estigués d'acord a cometre tals injustícies contra les seves criatures. Això és utilitzar el nom de Déu en va, i no utilitzar la paraula "Déu" en expressions vulgars, com creu alguna gent.

Aleshores què hi ha del poble triat per Déu?

No hi ha pobles ni persones privilegiades per a Déu. Déu, o l'espiritualitat superior no es lliga específicament a uns pobles o races determinades en detriment de les altres, sinó que fa una crida a participar a tots els éssers en el desenvolupament del pla evolutiu, i és cada esperit el que decideix si vol o no col·laborar. Per descomptat no obliguen a ningú a seguir les seves lleis. Cada un, d'acord amb la seva voluntat i la seva capacitat adquirirà, si així ho desitja, un compromís per a desenvolupar una tasca concreta dins del pla d'evolució espiritual, tant a nivell individual com a col·lectiu, de la humanitat en què encarna. Aquesta és l'elecció, la de l'esperit. Per tant, un "escollit" no és més que aquell que obre el seu interior a l'espiritualitat superior i es compromet a seguir la llei de l'amor en la seva vida, perquè, a més d'evolucionar ell mateix, serveixi d'exemple a altres éssers que encara no s'han obert interiorment a aquesta crida.

I aquestes persones que s'obren a aquesta crida del món espiritual, tenen alguna cosa que veure amb els místics o els profetes?

Mira, el contacte directe amb el món espiritual no està reservat només per uns pocs. Ja he dit que tothom té una connexió directa, la seva pròpia connexió personal amb Déu, amb l'espiritualitat superior, amb els seus propis guies, i cadascun ho va a experimentar d'una manera diferent. L'important és buscar aquesta connexió sincerament, amb humilitat, i que el motiu d'aquesta cerca sigui avançar espiritualment, i a cadascú se li donarà el que necessiti. L'important no és l'espectacularitat de les experiències, sinó que aquestes experiències li serveixin a un per avançar en l'amor, no per justificar-se en els seus defectes. Desafortunadament, hi ha molta gent que, motivada pel desig de ser més o de donar-se importància davant els altres, com si fos una espècie de "mestre ascendit" o alguna cosa semblant, s'autosugestiona experiències que no són reals, i que poden portar a

engany els altres. Altres, després d'haver tingut experiències reals de contacte espiritual, en comptes d'utilitzar-les per al seu propi avanç espiritual o per ajudar els altres, les han utilitzat per engrandir-se i creure's superiors i exigeixen que els altres els tractin com si fossin déus. És el defecte de la vanitat el que els fa buscar l'admiració dels altres en comptes de buscar com millorar-se ells mateixos. Malauradament aquests casos són molt freqüents al vostre món.

I què és un profeta?

Un profeta és un enviat de l'espiritualitat superior per a ensenyar la veritat sobre el món espiritual i per a advertir la gent de cada època de les conseqüències dels actes en contra de la llei de l'amor. Generalment són esperits més avançats que la mitjana del planeta en què encarnen, ja que d'una altra manera no podrien exercir la missió que se'ls ha encomanat. Alhora que estan ajudant, s'ajuden a si mateixos a evolucionar, posant a prova la seva capacitat d'estimar, ja que generalment són repudiats, rebutjats, torturats, vilipendiats o ridiculitzats per les societats en què s'han encarnat. No són éssers amb privilegis divins especials, com comunament es creu, ja que la seva capacitat espiritual ha sigut aconseguida per propi mèrit en la roda d'encarnacions, encara que aquestes es poden haver donat en altres mons. Es tracta doncs d'alumnes més grans que es posen en contacte amb alumnes de menor edat per a ajudar-los en la seva educació. La diferència és que no podem reconèixer-los pel seu aspecte físic ni per la seva edat, ja que encarnen en les mateixes condicions que la resta. Algun dia qualsevol dels éssers que habiten el vostre planeta, quan hagi evolucionat prou, podrà exercir la funció de profeta en un món habitat per una humanitat de menor evolució.

Però no esdevé sovint que hi ha persones a qui es creu grans mestres i després es descobreix que són uns aprofitats, que acumulen grans fortunes a costa de la ingenuïtat de la gent?

Així és. Hi ha molts farsants. Però també n'hi ha molts que comencen bé i al principi van per bon camí, i per això se'ls dóna l'ajuda espiritual que necessiten. El problema ve quan es deixen enlluernar per l'efecte que causen en la gent, que està molt necessitada de respostes, i quan troben a algú que els desperta l'interior se senten molt agraïts amb ell i busquen fer-li-ho notar. Creuen que són ells els que enlluernen, quan en realitat és la llum del coneixement espiritual del qual havien de ser portadors el que els fa arribar a la gent. Erròniament la gent comença a venerar-los com si fossin déus. Si es tracta de persones que encara no coneixen bé l'egoisme i les seves manifestacions i no lluiten per a

vèncer-lo en si mateixos, el seu ego s'engrandeix fins al punt de creure's per damunt de tot i de tots. I enlloc de servir als altres esdevé el contrari. Busquen que els altres els serveixin a ells, que siguin com a súbdits o esclaus morals, que els obeeixin cegament, sense qüestionar mai cap de les seves decisions ni desitjos. I aleshores, a poc a poc, la llum es va apagant, els sentiments desapareixent i la inspiració es perd. En absència de la inspiració espiritual, l'egoisme pren el control de la ment i, a partir, de llavors els missatges que donen són confusos i contradictoris. I el que pogués haver-hi de veritat és només un record confús del que una vegada van tindre i no van saber cuidar, cobert per un grapat de falsedats destinades a justificar l'exaltació del seu ego.

Com distingir un veritable profeta d'un que és un farsant? És a dir, quins són els requisits que hauria de reunir, segons el teu pensar, un autèntic profeta, guia o missatger espiritual?

Els guies espirituals desencarnats ajuden a tots els esperits sense cap tipus de distinció. L'espiritualitat autèntica no coneix fronteres ni diferències econòmiques, de raça, religió o de qualsevol altre tipus. Per tant, no discrimina entre rics i pobres, blancs i negres, creients i no creients, ja que aquestes diferències són només que una condició temporal i circumstancial de l'encarnat, i canvia d'unes vides a altres. Aquells que es consideren dignes de propagar el missatge espiritual han d'actuar de la mateixa manera. Un autèntic guia espiritual encarnat intenta viure la seva vida conforme a les lleis espirituals, sense cap ostentació i amb humilitat. Està disposat a ajudar i a clarificar sense rebre res a canvi. Per això, tots aquells que pretenen rebre compensacions econòmiques o d'un altre tipus per desvelar suposades veritats espirituals no poden considerar-se veritables guies espirituals, ja que no hi ha veritats "només per a abonats". Un autèntic mestre respecta el lliure albir, és a dir, mai intenta imposar el seu criteri als altres, sinó que predica amb l'exemple i deixa llibertat als altres de prendre o deixar el que se'ls ofereix. Per tant, no fa ús mai del principi d'autoritat per a justificar-se: és a dir mai dirà: "Això és així perquè jo ho dic, que per a això sóc el mestre, l'il·luminat o el representant de Déu". L'elevació del missatge en si és prou per a convèncer als que estan receptius, i si no interessa o no convenç altres persones, estan en el seu lliure albir de manifestar-ho i de seguir lliurement el seu camí, sense que per això hagin de ser obligats o coaccionats a creure o admetre una cosa que no desitgen.

Algun consell per a no deixar-se atrapar pels falsos mestres o falsa espiritualitat?

Mai renunciieu a la vostra voluntat per una creença, sigui aquesta una religió, una ideologia política o filosòfica, per molt elevada que sembli, perquè si se us demana que renunciieu a la vostra voluntat, que renunciieu a la vostra llibertat per ella, tingueu per segur que no val la pena. Analitzeu els missatges, no idolatreu el missatger. Si el missatge no us convenç exposeu els vostres dubtes i exigiu aclariments, i si seguïu sense identificar-vos amb tal missatge aleshores rebutgeu-lo. No accepteu res per dogma de fe, que us exigeixi creure sense comprendre. El que no s'interioritza per experiència pròpia, per sentiment, per comprensió, per anàlisi, sinó que es fa com una imposició externa que no es comprèn i només s'acata per un principi d'autoritat, és a dir, perquè algú suposadament diví ho diu, no serveix per a evolucionar ni per a ser més feliç, perquè l'esperit només és feliç en llibertat. Per tant, res de fe cega, ni d'estaments que controlen i manipulen l'espiritualitat. Busqueu les respostes en el vostre interior, que és molt més savi del que creieu, perquè té una connexió directa amb els vostres propis guies espirituals, amb l'espiritualitat superior.

Doncs hi ha moltes religions que consideren que el contacte amb els esperits és una cosa del dimoni i consideren que buscar el contacte amb els esperits és una cosa perniciosa i diabòlica, ja que, segons ells, la Bíblia prohibeix aquest tipus de contactes i sent la Bíblia la paraula de Déu, significa que el mateix Déu prohibeix aquests contactes. Quina opinió tens respecte a això?

És que acceptar que cadascú té la seva pròpia connexió amb l'espiritualitat superior, anomenem-la Déu, o guies espirituals, fa perdre protagonisme i poder a les autoritats eclesiàstiques, i llavors deixen de poder manipular la voluntat dels fidels al seu caprici. Es contradiuen a si mateixos, perquè si ells consideren que els seus escrits sagrats són paraula de Déu i que han sigut escrits per algú inspirat per Déu, això implica que han tingut algun contacte amb el món espiritual de tipus mediúmic, el mateix contacte que neguen als seus fidels i que reserven només als autors del passat que van escriure allò que ells van vendre. Jesús i altres profetes avançats van buscar aquest contacte amb l'espiritualitat superior i van ser inspirats i ajudats en les seves missions per esperits avançats, i això és un contacte amb el món espiritual en tota regla, en el que el l'ésser encarnat rep el consell i l'ajuda d'entitats espirituals desencarnades. De manera que si se censura la mediumnitat, també s'haurà de censurar el mateix Jesús, ja que Jesús va actuar com un mèdium molt potent, com a transmissor

d'un missatge del món espiritual als humans que van viure en aquella època.

Ja, però ells diran que Jesús era el fill de Déu i que era el propi Déu el que l'inspirava i no un esperit.

¿Com saben ells si el que va inspirar un profeta que va viure fa més de dos mil anys ha sigut Déu, L'Esperit Sant, o el mateix Diable, si tot s'ha de creure per fe cega i no s'admet l'anàlisi dels missatges?

De fet si ara encarnés un autèntic profeta dels de l'antic testament que va ser autor d'alguns dels escrits que ells consideren paraula de Déu i que veneren tan profundament i escrigués nous missatges espirituals que aclarissin i ampliessin el treball fet en altres vides, posant-los en evidència, igual que ho van fer els profetes antics amb les autoritats religioses de l'antiguitat, aquestes mateixes persones se'n riurien a la seva cara o farien veure que aquesta persona està boja, que està contactant amb el dimoni o quelcom semblat, sense ni tan sols permetre que s'analitzés la qualitat del missatge que ha rebut. Actuem amb sentit comú. La qualitat del missatge és l'única forma de conèixer la capacitat de l'autor, perquè qui pot creure que algú de l'actualitat que promogui en els seus missatges la violència, la guerra, i l'odi d'uns éssers humans en contra d'altres és un enviat de Déu? Perquè si no ho admetem d'un contemporani nostre, per què ho hauríem d'admetre d'un autor del passat, per molt antic que aquest sigui? Què és el que el fa especial, el ser molt antic? Aleshores erigim en déus als dinosaures, als taurons o a les formigues, que van aparèixer abans en aquest món que qualsevol dels escriptors de l'antiguitat. Si el missatge de Jesús ha tingut tant d'impacte en la humanitat no ha sigut perquè ho hagués dit Jesús, sinó per la grandesa del missatge en si mateix, que era l'expressió de l'amor incondicional. Però els poderosos d'aquest món, davant la impossibilitat de frenar la seva expansió, i tement que això acabaria amb els seus privilegis i abusos, es van apropiat de la figura de Jesús, van prendre aquest missatge i el van adulterar de tal manera que quasi aconseguixen fer-nos creure el contrari del que el missatge deia, posant en boca de Jesús el que ell mai va dir, paraules que contradiuen el propi missatge original, el que ells voldrien que hagués dit per a mantindre els seus privilegis i el seu poder.

Suposo que qualsevol cosa que fes Jesús sempre estaria ben vista per un cristià, ja que ells el consideren el mateix Déu o el fill de Déu. El que no estaran disposats a admetre és que una persona normal contacti directament amb esperits.

Els sorprendria el saber que els contactes amb esperits benefactors eren molt freqüents entre els primers cristians, que eren d'aquesta manera enfortits des del món espiritual per a suportar les tremendes persecucions que es van llançar contra ells. També sabien els primers cristians que en orar amb amor s'atreïen la influència i les manifestacions dels esperits avançats. En el propi nou testament, en els Fets dels apòstols, teniu l'exemple de com el mateix Jesús se'ls apareixia i desapareixia a voluntat en esperit als apòstols després d'haver-hi desencarnat. Posteriorment la pròpia església va perseguir aquest tipus de manifestacions, perquè temien que d'elles en sorgís novament la llavor de l'amor i que aquesta germinés novament en els cors i els alliberés de la foscor espiritual en què aquella institució religiosa havia sumit a la humanitat. No va vindre Jesús, però van vindre altres esperits ben elevats amb contacte directe amb el món espiritual, que van fer molt de bé, curant i atenent els desfavorits. Molts d'ells van ser cremats per la Inquisició sota l'acusació de bruixeria o heretgia.

Ja però, sembla que sí que hi ha persones que s'han reunit per a invocar esperits malignes amb la intenció d'aconseguir certs poders màgics que els donen la capacitat de dominar altres éssers o d'aconseguir riqueses o poder. Quina opinió en tens al respecte?

Aquest tipus de contactes s'han produït i es continuaran produint, mentre existeixin esperits en el món plens d'egoisme, assedegats de riquesa i poder. Aquests contactes sí que són perniciosos i gens recomanables, perquè les persones que es mouen amb aquest tipus d'intencions acaben sent víctimes propiciatòries d'esperits del seu mateix nivell, que faran tot el que es pugui per mantenir sota el seu domini i els convertiran en els seus esclaus per a cometre les majors barbaritats. Però perquè hi hagi persones que hagin utilitzat la mediumnitat per a contactar amb esperits inferiors amb intenció de fer mal a altres persones no podem concloure que tot el contacte amb el món espiritual per mitjà dels mèdiums sigui pernicios. O és que us resultaria raonable que perquè hi hagi persones que utilitzin Internet amb fins perniciosos les autoritats prohibissin tota la comunicació mitjançant la xarxa per a qualsevol ús i a tot el món? La lògica ens diu que caldrà limitar el seu ús només quan atempti en contra la integritat de la gent, i no en general.

Aleshores per què hi ha tanta oposició en el món al contacte amb els esperits?

El que passa és que la manera en què les autoritats de moltes religions i altres poders del vostre món mantenen el seu control és evitant que cadascú aconsegueixi pel seu compte el contacte amb Déu, amb el seu guia espiritual. Hi ha multitud de pel·lícules que es fan amb la intenció expressa de mantenir aquesta por al contacte amb el món espiritual, fent creure que tot contacte serà terrorífic, com en les pel·lícules de por tipus "La invasió dels morts vivents" "Poltergeist" o "L'exorcista". Així cadascú, per la por, actua com a inquisidor de si mateix i cada vegada que pugui plantejar-se la possibilitat de rebre un missatge del món espiritual, de la forma que sigui (intuïcions, somnis, etc.), ja s'encarrega la por de reprimir-ho i malinterpretar-ho.

També has dit que la creença que l'Església i els sacerdots són els intermediaris de Déu a la Terra no és correcta.

Així és.

En què et bases per a dir això?

Crec que si llegim correctament la relació que va tenir Jesús amb les castes sacerdotals de la seva època arribarem a la conclusió que mai va tenir Jesús intenció que es creés una casta sacerdotal i una jerarquia com la que l'Església Catòlica ha creat, que és una còpia prou fidel de l'Església hebrea d'aquells temps.

Ell va vindre a ensenyar que cadascú té la seva pròpia connexió amb Déu, i a destruir la falsa idea de que només per mitjà dels sacerdots un pot contactar amb Déu.

De fet, una bona part de la predicació pública se la va passar Jesús bregant amb els sacerdots hebreus que veien en ell un seriós competidor, que no feia més que posar-los en evidència. I tenien raó, perquè Jesús no va parar de repetir de diverses formes, una vegada i una altra, el missatge següent: "Sentiu, aquesta gent no són els intermediaris de Déu, perquè estan més ocupats a mantenir-se econòmicament a costa vostra que a proporcionar una ajuda espiritual adequada. Us han enredat amb les seves lleis absurdes. No els necessiteu. L'única cosa que val per a entrar al regne de Déu és estimar".

Aquest missatge va ser captat per les castes sacerdotals i, veient que si la gent en prenia consciència s'haguessin quedat a l'atur, van actuar en conseqüència, i el van matar.

I per què l'Església Catòlica ha acabat assemblant-se tant a l'hebreu?

Al principi no va ser així, perquè per a ser seguidor del missatge d'amor de Jesús n'havies d'estar molt convençut, ja que t'estaves jugant la pell en cada moment, amb les contínues persecucions a què estaven sotmesos els cristians, tant pels jueus primer com pels romans després. Però veient els poderosos que, malgrat els seus esforços per eliminar els seguidors d'aquella filosofia tan perniciosa per als seus interessos egoistes, no s'aturava de créixer el nombre d'adeptes, van optar per l'estratègia de "si no pots amb l'enemic, uneix-te a ell". A partir de la conversió de l'emperador Constantí, que decreta la conversió al cristianisme de tot l'Imperi Romà, entren a ser cristians un munt de gent per la força, i no per la creença en el missatge. I en ésser els cristians forçosos majoria, ho van espatllar tot. Així es va acabar l'amor al proïsme. Els antics summes sacerdots dels cultes anteriors i els seus fidels es van canviar de jaqueta i van passar-se al cristianisme sense cap transformació espiritual i van començar a ocupar els càrrecs importants. Perquè no creureu que els ex summes sacerdots dels cultes anteriors suportarien ser un més dels creients. Volien mantenir la seva quota de poder. Així que van canviar la gorra de summe sacerdot pel de bisbe de l'Església Cristiana. Fins i tot ni es van canviar de gorra, perquè fins i tot la gorra del papa i els bisbes, la mitra, ve d'una altra religió. Se l'anomena així perquè la portaven els sacerdots de l'antic culte a Mitra, una de les divinitats adorades pels romans. Van adaptar al cristianisme molts dels rituals de les seves religions anteriors i van adulterar el missatge d'amor al proïsme original amb altres idees contràries a aquest missatge. I així va néixer l'Església Catòlica. Com Jesús hagués dit, no es pot servir Déu i els diners al mateix temps i l'Església Catòlica, com l'hebreu de fa 2.000 anys, des de quasi el principi, ja va prendre'n partit en la segona cosa.

Aleshores de la infal·libilitat del papa i que sigui el representant de Déu a la Terra...

Tot és fals, clar. Es pot equivocar tant com qualsevol humà i la seva connexió amb el món espiritual no té cap privilegi respecte a la de qualsevol altra persona. La connexió amb l'espiritualitat superior es fa cada vegada més forta amb el treball personal d'amor incondicional, no per la concessió de cap títol terrenal, per molt magnànim que aquest sigui.

I d'on prové, aleshores, aquesta idea?

Com ja he dit, dels propis jerarques de l'Església. És una manera de justificar els seus actes, que generalment estaven moguts per l'ambició

de poder i de riqueses, perquè ningú els discutís. Si eren capaços de convèncer a la gent que ells eren imprescindibles per a la salvació, podrien viure a costa dels feligresos sense que ningú pogués qüestionar-los els seus actes, ja que sempre podien amenaçar-los amb la "condemna eterna" si no complien "els designis de Déu", és a dir, si no acataven les ordres de "els representants de Déu", o sigui d'ells mateixos.

I que hi ha de la creença en què la solució a les males accions necessita i es resol amb la confessió i l'absolució del sacerdot?

Està clar que per a millorar espiritualment el primer pas és la presa de consciència del mal que haguem realitzat. Però el penediment no és prou, perquè en el món espiritual només la reparació del mal realitzat val per a eliminar els actes en contra de la llei de l'amor. Només nosaltres mateixos podem fer-ho. Ningú per molt avançat que sigui, podrà substituir-nos en aquesta tasca, encara que puguem rebre ajuda per a superar-la. Que al sacerdot s'atribueixi el poder d'eliminar els pecats forma part de l'estratègia per a fer creure que els representants de l'església són imprescindibles per a la salvació i que per això és necessari sustentar econòmicament a l'església. Com vaig dir al principi, l'evolució espiritual només s'aconsegueix per esforç personal i no per "endoll" amb alguna entitat superior.

LLavors la creença que Jesús va redimir els pecats dels homes amb la seva mort en la Creu i posterior resurrecció?

Tampoc és certa. És veritat que Jesús va vindre a ensenyar el camí de l'evolució espiritual i que aquell que vulgui seguir el seu exemple d'amor al proïsme ha fet un canvi decisiu per a prendre el camí directe en l'evolució espiritual, perquè aquesta mateixa creença l'ajudarà a evitar cometre molts errors del passat, anomenats en l'argot religiosa "pecats". Però això no li eximeix de fer front a la reparació dels actes delictius comesos en altres vides.

Jesús no va esborrar els pecats de ningú, sinó que va ensenyar com esborra cadascú els seus. Seria molt injust que a meitat d'un examen d'entrada a la universitat vingués el professor d'alguns alumnes i digués: "els que siguin els meus alumnes no cal que entreguin l'examen, perquè estan tots aprovats, ja que conec els membres del tribunal i tinc influència per a aconseguir-ho". No s'estaria valorant justament l'esforç realitzat per cada alumne, ja que alumnes poc preparats estarien sent premiats sense merèixer-ho, en detriment d'altres que sí que van estudiar per a l'examen i sí que estaven preparats per a superar-lo per mèrits propis. El que un bon professor

faria seria esforçar-se perquè els seus alumnes estiguin ben preparats per a afrontar els exàmens. I és el que va intentar Jesús, preparar-nos bé per a superar amb èxit els exàmens espirituals de cada encarnació. En el món espiritual no existeix "l'endollisme". Se'ns concedeixen infinites possibilitats per a millorar i rectificar els errors comesos. Però haurem de fer-ho nosaltres mateixos i no per intervenció de Jesús, la Mare de Déu o qualsevol altre sant a qui ens encomanem.

Doncs ara intenta convèncer a un cristià del que dius, perquè aquest és un dels dogmes centrals del catolicisme.

És que això mateix està dit en el Nou Testament en l'evangelí de Marc (10:35-40):

"Llavors, Jaume i Joan, els fills de Zebedeu, s'acosten a Jesús i li diuen: - mestre, voldríem que ens concedissis el que et demanem. Jesús els preguntà: - què voleu que faci per vosaltres? Ells respongueren: - concedeix-nos d'asseure'ns amb tu a la teva glòria l'un a la teva dreta i l'altre a la teva esquerra. Jesús els contestà: -no sabeu què demaneu. ¿Podeu beure la copa que jo beuré o ser batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat? Ells li respongueren: -sí que podem. Jesús els digué: -prou que beureu la copa que jo beuré i sereu batejats amb el baptisme amb què jo seré batejat; però seure a la meua dreta o a la meua esquerra, no sóc jo qui ho ha de concedir: hi seuran aquells per a qui Déu ho ha preparat."

Ja però...no va ser ell mateix el que deia a la gent "els teus pecats et són perdonats"?

El que va voler dir és que pel fet d'haver actuat en contra de la llei de l'amor durant el passat no esteu condemnats per sempre, sinó que tots teniu una oportunitat de rectificar i començar novament, en el moment que vulgueu, sense que es tingui en compte els qui vareu ser ni el que vareu fer.

Ja però per què els hi ho deia justament als malalts després de curar-los?

Quan Jesús curava un malalt li estava fent una neteja de tòxics, tant del cos físic com del cos astral, causants de la malaltia a nivell físic. Aquests tòxics eren el resultat de l'acumulació de tòxics psíquics per sentiments, pensaments i actes en contra de la llei de l'amor efectuades per l'esperit en aquesta pròpia vida i en vides anteriors, i que en aquesta època eren anomenats "pecats". Considereu la sanació que Jesús efectuava mitjançant la imposició de mans com una passada d'aspiradora d'una estora (el cos) que està bruta a causa

de no haver-la cuidat a mantenir neta. Si després d'aquesta neteja dràstica la persona no fa cap canvi en els seus hàbits "bruts" al cap de poc de temps l'estora tornarà a estar igual de bruta que estava abans de la neteja. De fet va haver-hi gent que després d'haver sigut curada per Jesús, i sense fer cas dels consells cap a la reforma interior, va mantenir els seus mals hàbits espirituals tornant d'aquesta manera a generar tòxics psíquics a nivell mental, que en passar als nivells astral i físic van tornar a causar novament la malaltia.

I per què deia als malalts quan li donaven les gràcies perquè els havia curat, "la teva fe t'ha salvat"?

Perquè Jesús coneixia que per a què la transmissió d'energia sanadora, anomenem-la reiki, prana o com vulguem, sigui efectiva, no cal sols que hi hagi un bon emissor, sinó també que hi hagi un bon receptor, és a dir, que el que rep estiga predisposat a rebre l'energia amb els xakres ben oberts. Perquè això succeeixi la persona que rep l'energia ha de tenir confiança (fe) en l'emissor, ja que quan hi ha desconfiança, els xakres es mantenen tancats i l'energia no pot penetrar-hi i exercir el seu efecte terapèutic, per molt potent que sigui l'emissor.

Però de vegades això era dit no a la persona que havia sigut curada, que estava inconscient o massa malalta per a entendre que l'estaven intentant curar, sinó a un dels seus familiars. Quin n'és el sentit aquí?

Igual que Jesús tenia el poder de transmetre energia d'alta vibració, amb un alt poder curatiu, encoratjat per la seva capacitat d'estimar i la voluntat de fer el bé, existeix el poder de potenciar la transmissió de l'energia en aquelles persones que tenen confiança en ella, i tenen la voluntat d'ajudar a aquells que ho necessiten, actuant així de "repetidors" del senyal original. En aquest cas, ells mateixos es converteixen també en canal de pas de les energies sanadores. Igualment, hi ha persones que són capaces d'interferir la transmissió d'energia curativa cap a altres persones del seu entorn per la seva negativitat psíquica o la seva incredulitat. Va haver-hi molts casos de persones que no confiaven en Jesús i els seus ensenyaments. En aquests llocs, malgrat que ell continuava posant les mans sobre els malalts com sempre, va haver-hi poques sanacions. Aquesta circumstància està arreplegada en els propis evangelis.

"Arribà al seu poble i instruïa la gent a la sinagoga. Ells se n'estranyaven i deien: -"d'on li vénen, aquesta saviesa i aquests miracles que fa? ¿No és el fill del fuster? Sa mare, ¿no és aquella que es diu Maria? Els seus

germans, ¿no es diuen Jaume, Josep, Simó i Judes? I les seves germanes, ¿no viuen totes entre nosaltres? D'on li ve, tot això? I no eren capaços d'acceptar-lo. Jesús els digué: - un profeta només és menyspreat al seu poble i a casa seva. I no va fer allà molts miracles, perquè ells no tenien fe." (Mateu 13, 54-58).

Ja que hi som, parlem de la Resurrecció.

D'acord. Intentaré aclarir aquest tema perquè en aquest punt hi ha un gran embolic. Moltes de les coses que s'han dit de la resurrecció són totalment incorrectes.

Si entenem com a resurrecció la supervivència de l'esperit després de la mort del cos, això sí que és correcte. Però el que després de la mort el ser continua vivint no té res d'extraordinari. La supervivència de l'esperit no va començar amb Jesús, sinó que s'ha produït sempre, ja que és una llei Universal i ja n'hem parlat àmpliament. Però totes aquelles creences que parlen sobre l'esperit que ha d'estar necessàriament estret lligat a un cos per a què visqui i, concretament, al mateix cos que va ocupar durant la vida física, no són certes.

No obstant, hi ha branques d'algunes esglésies cristianes que creuen que la vida només és possible tenint un cos físic, és a dir, que no admeten la vida de l'esperit després de la mort deslligada del cos. Què opines respecte d'això?

No és cert que quan el cos mor l'ànima quedi indefinidament en un estat com de son fins que torna a ocupar el mateix cos que va deixar. Això és una de les falses creences que existeixen sobre la resurrecció. Potser no és evident que a partir del moment en què es produeix la mort física el cos comença un procés de descomposició fins que arriba un moment en què no queda res d'ell? ¿Com pot creure algú que sigui possible que arribi el dia en què per a què es torni al món físic s'ocupi un cos que ja no existeix des de fa segles? ¿Potser no és més fàcil explicar la tornada dels esperits morts a la vida física mitjançant la reencarnació, és a dir, que l'esperit que ahir va viure a la Terra torni avui com el nen que va néixer? Per tant, és falsa la creença que els morts tornaran a la vida física a través d'un procés màgic de recomposició de cossos que ja van desaparèixer pel procés de descomposició natural de la matèria. Aquests éssers tornen contínuament a la vida material, però ho fan mitjançant el naixement de nous nens, sense trencar les lleis de la naturalesa. Tampoc és cert que l'ànima o esperit necessiti un cos per a viure. Les ànimes no queden en estat de son indefinit fins que tornen a encarnar el món físic sinó que, com ja he dit, continuen la seva vida i el seu procés evolutiu

en el món espiritual, deslligats de la matèria. Quan Jesús va morir i es diu que va ressuscitar no significa que el seu cos tornés a la vida, sinó que el seu esperit va continuar vivint.

Però un cristià et diria que segons els Evangelis Jesús va fer “ressuscitar a Llätzer” i aquest va continuar vivint un temps més amb el seu cos. No és això una prova de la “resurrecció de la carn”?

Jesús no va ressuscitar a Llätzer, perquè Llätzer, en realitat no era mort encara. En realitat, el que va fer Jesús va ser reanimar-lo, i això no us ha de resultar gens miraculós d'altra banda, ja que avui en dia amb les tècniques de reanimació cardíaca els metges aconsegueixen “ressuscitar” a persones considerades clínicament mortes. ¿No heu sentit parlar de casos excepcionals en què persones que han sigut donades per mortes després d'unes quantes hores en un dipòsit de cadàvers desperten sobtadament i tornen a la vida?

I és que la separació del cos físic no es produeix instantàniament quan sobrevé una aturada cardiorespiratòria, en cas contrari, seria impossible la reanimació cardíaca. Requereix un temps, que és més o menys llarg, segons l'afecció de l'esperit a la matèria o de la vitalitat del propi cos físic quan s'inicia el procés de separació, però almenys pot durar dos o tres dies, culminant amb la ruptura definitiva del cordó d'argent. Si Jesús va poder reanimar Llätzer, amb la potència de la seva energia, fou senzillament perquè Llätzer, no havia completat un procés de desencarnació i va poder revertir-lo, com fan els metges actualment.

Però no va ocórrer amb Jesús que van anar a la seva tomba al tercer dia després de la seva mort els seus sers estimats més propers i no van trobar el seu cos?

En el cas de Jesús va succeir que en abandonar l'esperit l'últim llaç que l'unia amb el cos, i a causa de l'enorme freqüència vibratòria del seu cos astral, en desprendre's del cos físic va provocar la seva desintegració immediata, en un procés que sí que és extraordinari per a vosaltres i que no succeeix en el vostre cas, d'aquí que no fos trobat el cos de Jesús a la tomba. Aquest procés de desintegració va deixar la seva empremta al llenç que embolicava el cadàver de Jesús. Per això, el no haver trobat el seu cos a la tomba, no vol dir que Jesús continués vivint amb el cos que va tenir en vida.

Aleshores el llençol Sant i la imatge que s'ha trobat en ella és vertadera?

Doncs sí.

I per què les proves del carboni 14 no la daten quan toca?

L'única cosa que us diré respecte a això és que hi ha una cosa en el procediment que es realitza per a datar que dona per cert alguna cosa que no ho és, i per això no quadren les dates. Però això és desviar-nos del tema, perquè sigui o no el Llençol Sant el llenç que va embolicar Jesús després de la seva mort física, és irrellevant per al que estem explicant, com ho és que el cos es desintegrés o es descompongués lentament com ho fan tots. Tot això és irrellevant respecte al missatge espiritual, així com la seva concepció, i si Maria era verge o no. Us heu quedat amb els esdeveniments que us semblen extraordinaris però que són irrellevants des del punt de vista espiritual, i heu deixat de parar esment a allò realment important, que és el missatge que Jesús va transmetre.

I aleshores com se'ls va aparèixer als apòstols, si és que realment es va aparèixer a ells, després de la mort?

Les aparicions posteriors als apòstols o altres persones amb què va conviure no es van produir amb el cos que va utilitzar en vida, sinó que es va aparèixer en forma de cos astral, com s'apareixen molts éssers que han mort als peus dels llits dels seus éssers estimats per a acomiadar-se, estant el seu cos físic inert al lloc on van morir, o al taüt. I és que un cos astral, sota certes circumstàncies especials pot "condensar" fins a prendre l'aparença i la solidesa quasi d'un cos físic, i més quan es tracta d'un esperit amb la capacitat de Jesús, i això és conegut per molts investigadors dels fenòmens que anomenen "paranormals".

I tenen algun sentit les afirmacions profètiques del tipus "a la fi dels temps, els morts ressuscitaran"?

Els esperits dels éssers ja difunts estan tornant contínuament al món físic per mitjà de la reencarnació. És a dir, no esperaran a una suposada època anomenada "la fi dels temps" per a tornar. La reencarnació dels esperits és un procés que sempre està en marxa mentre hi hagi una humanitat que visqui en un planeta físic. El que sí que és veritat és que en l'actualitat, i a causa de l'explosió demogràfica, estan encarnant simultàniament major quantitat d'esperits que en altres èpoques de la història, coincidint amb el final d'un cicle, també per a què aquests esperits tinguin l'oportunitat d'encarnar-se en un moment de gran importància evolutiva. És l'única manera en què es pot entendre la frase "a la fi dels temps, els morts ressuscitaran".

I que hi ha de la creença en el pecat original, és a dir, la d'allò que per haver pecat els suposats avantpassats de la humanitat (Adam i Eva), han de pagar els descendents les conseqüències dels seus actes?

Et contestaré a això amb un exemple. Imagineu que un senyor atraca un banc i en la fugida s'estavella amb el cotxe i mor. Davant la impossibilitat de jutjar-lo, el jutge pren la decisió que el fill de l'atracador pagui els delictes de son del pare i vagi a la presó en lloc del pare. Consideraríeu just a un jutge que prengués aquesta decisió?

Per descomptat que no crec que hi hagi cap tribunal d'un país civilitzat que prengui semblant decisió.

Si per a la justícia humana us sembla una aberració culpar un fill d'una cosa feta pel pare, perquè creieu que la justícia divina pot ser pitjor que la humana? En el món espiritual cadascú ha de respondre dels seus propis actes, mai dels actes comesos pels altres. Per tant, la creença en el pecat original o en faltes "heretades" dels avantpassats és injusta i no té cap fonament.

I d'on pot venir aquesta creença en pecats heretats dels avantpassats?

El que sí que succeeix és que un ha de respondre de les seves pròpies accions i aquestes poden venir de vides passades, podent passar que alguns dels nostres avantpassats fóssim en realitat nosaltres mateixos vivint una encarnació anterior. Aquest és l'únic sentit correcte en què pot interpretar-se una creença semblant, i només és comprensible si s'accepta l'existència de la reencarnació.

També has dit que la creença en què la sexualitat és una cosa pecaminosa i el que s'absté de relacions sexuals és més pur i elevat que la resta no és certa.

Així és. I m'agradaria saber d'on han tret aquesta afirmació que ha servit per a imposar el vot de castedat per als religiosos, siguin aquests sacerdots, monges o frares.

Suposo que es basa en l'exemple que va donar Jesús.

Vosaltres no coneixeu la vida íntima de Jesús per a afirmar que no va tenir relacions sexuals! Mai va dir Jesús públicament que abstenir-se de les relacions sexuals era apropar-se a Déu o ser més pur. Si així fos i tots els humans prenguéssin la decisió d'abstenir-se de relacions sexuals per a tota la vida, en un termini de 120 anys s'hauria extingit la vida humana de la Terra! No us sembla que una contradicció amb això de "creixeu per multiplicar-vos"? Perquè ja em direu si coneixeu una altra forma de multiplicar-vos que no sigui mitjançant la relació sexual.

Perquè en èpoques passades no podien recórrer a la fecundació “*in Vitro*”!

Haig d'entendre de les teves paraules que la relació sexual ha de tenir sempre com a motiu la procreació?

No, home. Ja n'hem parlat àmpliament. La relació sexual per a l'esperit avançat és una manifestació d'amor íntim. Una altra cosa diferent és quan per a satisfer els desitjos sexuals es cometen abusos de qualsevol tipus i es vulnera el lliure albir de les persones, sobretot de les més indefenses, com a dones i nens que són dedicats al comerç del sexe (parlo de la prostitució i la pedofília) o es manipula i enganya de mil maneres per a obtenir sexe dient que s'estima quan en realitat és mentida, una cosa que succeeix molt sovint en el vostre món. Tot això sí que ho va denunciar Jesús. Tingueu en compte que en l'època de Jesús, la dona era considerada poc més que una esclava de l'home en tots els aspectes, inclòs el sexual, i no tenia pràcticament cap dret. Els homes podien fer el que els vingués en gana sense que ningú els digués res i la dona havia de carregar amb la culpa dels abusos de l'home amb la benedicció de la religió, com per exemple quan es repudiava les dones condemnant-les a la prostitució per no tenir forma alguna de sobreviure. Jesús va lluitar molt per defensar els drets de la dona, perquè deixés de considerar-se-la una esclava sexual i també per a reprendre a aquells que les culpaven, fent-los veure que ells eren responsables de la seva lamentable situació. Però l'Església ha transformat tot això en una al·legat contra la sexualitat.

Doncs l'Església ha fet bandera d'aquesta relació entre la puresa i castedat amb l'exemple de Maria, la mare de Jesús.

Deixant un costat el tema de la concepció de Jesús, Maria, com la majoria de dones, va ser verge només fins que va començar a tenir relacions sexuals amb la seva parella, Josep, fruit de les quals va tenir diversos fills i filles, que són els germans de Jesús. I el més cridaner és que això últim està recollit als evangelis que els cristians diuen seguir, els autors dels quals no van veure cap problema en què Jesús, com la majoria de éssers humans, tingués germans, i no es van prendre la molèstia d'ocultar-ho, com intenta fer l'Església actualment. Que Maria va tenir més fills, i que aquests tenien nom i cognom està reflectit en diversos versicles dels evangelis (Mateu 12:46-47, 13, 53-58. Marc: 3, 31-35, Lluc 8-19 20.) Us en cito alguns a manera d'exemple:

"Mentre Jesús es dirigia a la gent, sa mare i els seus germans, que eren fora, volien parlar amb ell. Algú li digué: -Ta mare i els teus germans són aquí fora, que volen parlar amb tu."

"Sa mare, no és aquella que es diu Maria? Els seus germans, no es diuen Jaume, Josep, Simó i Judes? I les seves germanes, no viuen totes entre nosaltres? Altres deien: "Però, si és Jesús, el fill de Josep, el fuster! Maria és sa mare, i els seus germans són Jaume, Josep, Simó i Judes. Les seves germanes encara viuen aquí. Com és que Jesús sap tant i pot fer aquests miracles?"

¿Per què si els evangelistes no tenien cap problema en que Jesús tingués germans, recollint aquest fet en els seus escrits sense cap pudor, el van tenir els que van venir després?

I què em diràs de la creença en què pel que fem en aquesta vida es decideix el nostre futur per a tota l'eternitat, amb penes eternes i infern per als dolents i no creients, i que només els cristians o creients se salven i aconsegueixen la glòria eterna?

D'això ja n'hem parlat extensament quan vam explicar la llei de l'evolució espiritual i com funcionen les coses en el món espiritual, però ho tornaré a dir per si no ha quedat prou clar. Absolutament tots els esperits són immortals i el seu destí és aconseguir les majors cotes d'evolució espiritual. Per tant, cap ésser humà està exclòs de l'esquema evolutiu, independentment de les seves creences religioses, polítiques, de raça o qualsevol altra raó. És a dir, que creguin o no creguin en Déu, en Jesús o el l'Església aquesta o altra, i encara que hagin sigut un autèntic desastre com a persones, mai perdran la seva condició d'immortalitat ni la seva possibilitat de millorar espiritualment. Per tant, no existeix ni la mort ni la condemnaació eterna per a ningú. Si mirem prou enrere en el passat espiritual de tots i cadascun de nosaltres trobarem que en alguna vida anterior tots hem sigut assassins, caníbals o ambdues coses al mateix temps, i si ara no ho som i ho considerem una aberració és perquè hem evolucionat espiritualment, i perquè hem tingut innombrables oportunitats d'anar esmenant els errors comesos, a força d'encarnar una vegada i una altra per a posar-nos a prova en les nostres capacitats. Si no hi hagués oportunitat de rectificar i pel que féssim en una sola encarnació es decidís el nostre futur per a tota l'eternitat, us asseguro que no quedarien places per a entrar a "l'infern" d'atapeït que estaria i "el Cel" estaria més despoblat que el desert del Sàhara.

Aleshores la creença que un penediment d'última hora davant el sacerdot redimeix els pecats...

El destí de l'esperit després de desencarnar depèn exclusivament de les seves accions en vida, tenint sempre l'oportunitat d'evolucionar de millorar i per tant de "salvar-se", a partir del moment en què vulgui donar el pas. Però això no succeirà de la nit al dia, sinó que implica un canvi profund en l'esperit, que necessita temps de reflexió, presa de consciència i d'un esforç per a modificar les actituds negatives. A més, perquè un es desfaci dels seus deutes espirituals o actes contra la llei de l'amor ha de reparar el dany que va fer i això requereix de molta voluntat i de temps per davant per a efectuar-ho. D'això es dedueix que una absolució en l'últim minut de la vida davant el sacerdot no canvia en res el destí de l'esperit després de la mort del cos físic.

Perdona que insisteixi, però respecte a la creença que només els cristians o creients se salven. No va ser el mateix Jesús el que va donar peu a creure que els que es salven són els seus seguidors en dir: "el que cregui en mi gaudirà de vida eterna"?

Jesús no va poder dir res amb aquest significat. El que ell va fer va ser donar la clau perquè cadascú activi el seu canvi espiritual i que adquireixi consciència que la vida és eterna i que cadascú és artífex del seu propi destí. Traduït al llenguatge actual vindria a ser una cosa així: "El que cregui en el que dic, en el missatge que porto, serà conscient que la seva vida és eterna i que la seva "salvació" (o evolució) depèn de si mateix, que és amo del seu propi destí".

Així doncs d'on prové la creença que només els que creuen en Crist gaudiran de vida eterna?

D'una mala interpretació del que ell va dir i de les manipulacions de l'església, que a més va afegir "fora de l'Església no hi ha salvació" La creença que només els cristians, en aquest cas particular, o els creients en determinada església, en general, se salven és una més de les idees que provenen dels propis jerarques de les esglésies, i és un reclam més que s'utilitza per a assegurar la fidelitat dels creients Vols més dades?. Aquest axioma, el de "fora de l'Església no hi ha salvació", en llatí "extra Ecclesiam nulla ix", el va enunciar Sant Ciprià (Epist. 73, 21: PL 1.123 AB), i es va convertir en dogma de l'església al IV concili del Laterà, celebrat en els anys 1215-1216, és a dir, més de mil anys després del pas de Jesús per la Terra.

Doncs em consta que molts creients catòlics estan convençuts que és així. És a dir, que només els que creuen en Crist gaudiran de vida eterna i que per a ser un bon cristià i salvar-te has de seguir les normes de l'Església.

Mireu, l'Església Catòlica i moltes altres religions us han fet creure que ser bo és el mateix que ser submís. Ser submís sobretot amb les normes de l'Església, per a així poder manipular els fidels al seu gust. Però bondat i submissió són coses totalment diferents. Algú pot ser submís a unes normes, aparentment bondadós de cara a la societat, però estar totalment entregat a l'egoisme i ser un autèntic "dimoni" com a persona. El mateix Jesús va posar en evidència aquest tipus de conductes quan qualificava de "sepulcres blanquejats" els fariseus, tan amants de les normes i rituals i tan poc de l'amor al proïsme. I al contrari, hi ha moltes bones persones, honestes i poc amigues de la hipocresia, que són mal vistes pels altres perquè no s'ajusten a les normes. Fins i tot poden ser considerats com a gent perillosa i menyspreable, perquè en ser honests i honrats posen en evidència als que no ho són. Aquí teniu l'exemple de Jesús. Jesús no va ser submís amb els mandats de les autoritats de l'església hebrea, sinó que va ser valent i conseqüent amb les seves conviccions espirituals, sabent que la predicació pública de les seves idees li portaria un grapat de problemes i es va enfrontar amb aquells que van voler fer-lo callar, no amb la força de la violència, sinó amb la força de la veritat i l'amor. Doncs així ha passat amb molta gent. La història està plena de casos de gent honesta i bona que per no ser "submisa" amb els que manen va ser torturada fins a morir, devorada pels lleons del circ romà, o cremada a la foguera per càrrecs d'heretgia o fetilleria. Encara així considereu aquestes persones afortunades perquè eren lliures i van estimar. Pel mal que van haver de patir dels seus germans menys evolucionats hauran rebut la seva justa compensació. És molt més trista la situació d'aquells que es torturen a si mateixos, aquells que sotmesos a unes normes tan esclavitzants han reprimat el seu interior, la seva sensibilitat i que viuen una vida inútil plena d'amargor, i que en el sùmmum del deliri creuen, a més, que aquest patiment estèril els fa ser més bons, perquè la seva religió així els ho ha fet creure. Però al seu interior envegen als que són lliures i realment feliços. Alguns, per enveja, fan tot el que es pugui per amargar la vida als altres, sobretot jugant amb el sentiment de culpa, una cosa que tenen tan ben apresada, ja que és el mètode que l'Església ha emprat amb ells per aconseguir anul·lar la seva voluntat.

Què vols dir que juguen amb el sentiment de culpa?

Doncs que intenten culpar els altres del seu propi malestar.

I què es pot fer per a ajudar a persones així?

Primer la persona ha de reconèixer que té aquest problema, és a dir, que la seva voluntat i els seus sentiments estan pràcticament anul·lats per les creences que professa. Això en si mateix ja seria un gran pas, perquè generalment aquestes persones es creuen millors que els altres i no estan disposats a escoltar a algú que no tingui unes credencials dins de la seva Església. També perquè la seva Església els ha fet creure que els que no segueixen els seus preceptes són "pecadors", és a dir, males companyies de les quals no et pots fiar. Després cal començar a treballar-se interiorment, començant per prendre consciència de quines coses es fan perquè se senten sincerament o es deixen de fer, perquè encara que se senten, estan prohibides per les normes, i quines coses són fetes sense sentir i es fan perquè un se sent obligat per tals normes.

El següent pas és començar a exercitar la pròpia voluntat, el lliure albir, és a dir, començar a actuar conforme un sent, encara que per a això hagi d'enfrontar-se a les normes establertes.

He de concloure de tota aquesta extensa exposició que totes les religions són una farsa i que no representen gens la voluntat de Déu?

Home, fins aquest extrem no. El problema de les religions és que, fins i tot havent recollit alguns missatges que sí que són espiritualment avançats, demanen al creient que assumeixi un conjunt de creences i normes com un lot, per dogma, sense raonament, amb l'argument que tot és "paraula de Déu". No hi ha llibertat de pensament, llibertat per a triar el que realment a un li arriba a l'ànima i rebutjar el que li esdevé fals o irrellevant, ni per a triar en què vol un creure o no creure. Els mandataris de les religions porten utilitzant durant molt de temps els missatges espirituals elevats com a ganxo per a atraure a les persones que sí s'identifiquen amb l'elevació del missatge, com el de l'amor al proïsme, però que no ho fan amb la resta de normes absurdes que s'han anat afegint progressivament i que obstaculitzen l'avanç espiritual. D'aquesta manera, si la persona es deixa portar per la guia dels supòsits "representants de Déu" sense atrevir-se a qüestionar la suposada "paraula de Déu", per temor a la reprimenda de les autoritats eclesiàstiques, a poc a poc va renunciant a la seva voluntat, per a passar a viure sota la voluntat d'unes normes escrites en llibres molt antics, però que queden desfasades per a explicar i donar una solució satisfactòria a les experiències viscudes per un mateix, posant-

se al creient una cuirassa tan estreta que l'impedeix manifestar-se amb llibertat. Quan un renuncia a la seva voluntat està donant un pas cap al fanatisme, perquè queda a mercè de la manipulació per part d'aquells que s'han erigit en els intèrprets de la paraula de Déu.

Hi ha veritats barrejades amb falsedats pràcticament en totes les religions, filosofies i ideologies que existeixen. A cadascú li correspon el treball de trobar la veritat, la seva veritat, agafant una mica d'aquí i una mica d'allà, allò que el seu interior reconeix com a veritable i que li pugui servir per a evolucionar.

Sembla aquest un camí una mica insegur si no es pot confiar en algú físicament viu que et pugui donar un bon consell quan estiguis passant per un tràngol difícil.

Certament que entre vosaltres hi ha persones amb capacitat d'orientar i aconsellar els altres respecte a l'espiritualitat, per tenir un coneixement més gran de la realitat espiritual i una capacitat d'estimar més desenvolupada, aconseguida a força d'haver viscut moltes vides i haver treballat molt pel millorament de l'interior. Però aquestes persones no actuen de forma ostentosa. No s'erigeixen en bisbes o sants, ni es posen una vestidura especial, sinó que són persones amb una vida aparentment normal, però amb el ferm desig de millorar interiorment i ajudar els altres, que actuen sense vanaglòria ni ostentacions, de forma desinteressada, predicant amb l'exemple, havent d'aguantar per això les majors injúries i calúmnies d'aquells que queden en evidència en la comparació, per no estar a l'altura moral del rang que diuen representar.

La influència del món espiritual es deixa sentir en tots i cadascú de vosaltres, sigueu ateus, agnòstics, creients de l'església aquesta o l'altra. Però ho fa molt subtilment perquè sigui un mateix el que decideixi. Que cadascú escolti primerament la veu de la seva consciència que és la millor guia que pot un tenir i després que triï el camí que vol seguir.

"Avui tinc una sorpresa per a tu- em va dir Isaïes en aquella ocasió només veure'm"

Sí? De què es tracta?

Fins ara sempre que has vingut aquí per a dialogar t'has trobat només amb mi. Ho hem fet així perquè crèiem que et sentiries més còmode, menys intimidat per a preguntar lliurement. No m'agradaria que arribessis a la conclusió que aquest és un lloc solitari on no hi viu ningú. Ara que ja has pres confiança amb mi i amb el nostre món, crec que ha arribat el moment de presentar-te els altres. Vine amb mi. Vull ensenyar-te a la resta de gent i sobretot que xerrem una estona amb uns amics que volen saludar-te.

No sé com, vam començar a volar per damunt d'aquell paratge. Des de dalt vaig poder veure el magnífic paisatge. Vaig veure edificis petits en forma de semiesfera disseminats per una vall de bella vegetació. "Són les nostres llars"- em va dir Isaïes sense donar-me temps a formular la pregunta que havia pensat. Vaig poder entreveure al centre d'aquell nucli de casetes uns edificis piramidals més grans que els anteriors, que semblaven estar fets de vidre, dels quals hi sortia una llum blanca, refulgent. "Aquí és on ens reunim per a meditar. Contactem telepàticament amb les esferes superiors per a rebre ensenyaments espirituals i també amb les inferiors, per a transmetre missatges d'amor a tota la humanitat" –va dir Isaïes. Aleshores vam accedir a l'interior i vam donar una ullada a través d'unes parets totalment transparents. Vam veure un grup d'unes 30 persones assegudes en estrades formant un cercle. Em va semblar que estaven profundament concentrades. Cadascuna semblava tenir una funció en aquell treball de concentració espiritual. De sobte, al mig d'elles van començar a formar-se dues figures humanes, una d'un home i una altra d'una dona. Eren tremendament bells i estaven embolicats d'una aurèola de llum que transmetia una gran sensació de pau i benestar.

Aquests dos éssers, després de saludar efusivament als presents i d'intercanviar algun diàleg amb ells que no vaig aconseguir comprendre, es van acostar a nosaltres.

Si us vaig dir que la mirada d'Isaïes era penetrant i que transmetia una profunda sensació de pau i amor, la d'aquests dos éssers era encara més intensa si és possible. Semblaven dos àngels!

-“Hola, sóc la Vesta”- va dir la dona

-“Hola, sóc en Juno” -va dir l'home. “Teníem moltes ganes de veure't novament”

“Novament”? Però si no els conec! Si els hagués vist abans no ho hagués oblidat mai” -vaig pensar.

VESTA: Que no te'n recordis no significa que no ens coneguem.

ISAÏES: No volies saber coses sobre Jesús? Ells el coneixen molt bé. Pregunta'ls el que vulguis sobre ell. Aprofita el temps, perquè no estaran molt de temps amb nosaltres.

ISAÏES: No preguntaràs res? Camina, no siguis tímid! Estàs entre amics!

VESTA: Ja que no t'atreveixes, jo t'ajudaré a exposar les preguntes que tens.

Et preguntes si Jesús va tenir una parella, una dona, la seva ànima bessona, amb la que compartir-ho tot, també la sexualitat.

Com... ho... saps?- vaig respondre ruboritzat

ISAÏES : ¿A aquestes alçades encara no te n'has adonat que llegim el pensament? Però tranquil! No li ho direm a ningú! ha, ha, ha!

VESTA: Et respondré jo mateixa. La resposta és sí. Jesús sí que va tenir, i per descomptat, té, una mitja taronja, una dona totalment afí a ell, amb la que comparteix tot l'amor, i també la sexualitat. I no sols Jesús. Hi ha mons sencers habitats per humans del seu mateix nivell o més gran, que també tenen parella, fills i relacions sexuals. Responc amb això al teu dubte de si el fet d'avançar espiritualment implica la renúncia a l'amor de parella?

Sí. Has sigut molt clara.

JUNO: Si Jesús no va trobar a la Terra una parella per a compartir la vida va ser perquè la seva ànima bessona no va encarnar en aquell moment amb ell, perquè al seu torn es trobava en un altre planeta

acomplint una missió de semblants característiques a la seva. Però només va ser una separació temporal. Jesús no podia comprometre's en una relació amb una dona de menor evolució, perquè aquesta no hagués comprès l'abast de la seva missió, i per afecció, li hagués posat una i mil traves per a desenvolupar-la, a més que hagués patit molt en perdre'l. Encara que això no treu que la busqués. Com la majoria de gent, Jesús desitjava trobar una dona a qui estimar, unir-se a ella i tenir fills, perquè en la seva joventut no n'era encara conscient de la seva missió.

ISAÏES: Faràs alguna pregunta o els dic que se'n vagin?

Val. Sempre he tingut curiositat per saber quina opinió tindria Jesús sobre el cristianisme i l'església que es crea a partir d'ell.

JUNO: Si Jesús fos aquí us diria: "Mai vaig tenir jo la intenció de crear una església, ni una religió. I encara menys d'una basada en el culte cap a la meva persona, com la que s'ha creat, utilitzant el meu nom, les paraules i els actes de la meva vida, una religió que ha sigut tan repressora dels sentiments i de la llibertat humanes que no pot estar més lluny de ser un exemple d'amor del que està.

Mai de la vida us vaig ensenyar ni us vaig demanar que m'adoréssiu ni em lloéssiu. Tampoc Déu vol alabances. Només vol que vos estimeu els uns als altres com ell us estima, que sigueu feliços estimant. Jo només vaig venir a transmetre un missatge d'amor i a fer-lo realitat amb l'exemple de la meva vida entre vosaltres, perquè prenguéssiu exemple d'ell i el féssiu vostre, i trobéssiu per mitjà d'ell el camí de la felicitat. Aquest missatge d'amor no és meu, sinó del món espiritual, és un missatge universal de Déu per als seus fills. No importa que hagi sigut jo el transmissor. Podria haver sigut qualsevol altre germà coneixedor de l'amor i continuaria sent igual de vàlid.

Quants atropellaments, assassinats, tortures i vexacions contra l'ésser humà s'han comès en el meu nom i en el nom de Déu!

Potser no vaig dir una i mil vegades estimeu-vos els uns als altres, estimeu els vostres enemics?

En quina part de l'exemple que vaig donar van trobar aquells que van dir ser seguidors meus l'excusa per a realitzar tals actes en contra de l'amor?

Els que vulguin ser dignes de representar el missatge d'amor en el món que alcin el seu genoll del sòl de davant dels altars, dels crucifixos, i les relíquies religioses. Que deixin d'adorar estàtues i de repetir una vegada i una altra oracions i rituals inútils, perquè en això no hi ha gens

d'amor. Que parin la mà al germà que pateix sense esperar res a canvi, sense fer gala, sense buscar fer prosèlits, sempre amb humilitat i aleshores podran ser anomenats els deixebles de l'amor.

Ningú que no segueixi amb l'exemple el missatge d'amor que vaig venir a mostrar-vos té dret a utilitzar el meu nom ni el de Déu, ni a anomenar-se seguidor meu o seguidor de Déu, perquè només segueixen al seu propi egoisme."

I que li diria a la Humanitat si tornés a encarnar a la Terra?

VESTA: El mateix que els va dir l'última vegada, i totes les anteriors vegades que va vindre: "Estimeu-vos, estimeu-vos els uns als altres. És l'única manera de ser feliç. Tot allò altre no importa "

Em sento una persona privilegiada per haver tingut l'oportunitat de conèixer la resposta a interrogants molt profunds en la meua vida, i gràcies a això haver pogut obrir la porta a la manifestació dels meus sentiments, a alliberar-me de les repressions i les meves cuirasses. M'agradaria agrair d'alguna manera l'ajuda que m'heu donat.

ISAÏES : No ens has d'agair res. Al contrari, nosaltres t'agraïm a tu el temps i l'interès que t'has pres a escoltar-nos. Som feliços de poder ajudar a avançar en l'amor a aquells germans que estan disposats a fer-ho.

Encara així m'agradaria fer alguna cosa a canvi. Teniu algun suggeriment?

VESTA: Pregunta't a tu mateix què és el que t'agradaria fer?

Sento la necessitat de transmetre i compartir amb els altres allò que he rebut de vosaltres, amb l'esperança que els serveixi tant com a mi m'ha servit.

ISAÏES: Aleshores tu mateix has respost a la teua pregunta. Recopila tot allò que has conegut, viscut i sentit i mostra-ho als teus germans. Dedica't a divulgar el missatge d'amor incondicional, la veritat sobre el món espiritual, entre els teus germans.

Però creieu que algú m'escoltarà?

JUNO: Només que amb allò que facis ho facis de cor hi haurà valgut la pena. Que hi hagi una sola persona entre milions que escolti aquest missatge i li serveixi per a despertar el seu sentiment, per a obrir-se a l'experiència de l'amor, hi haurà valgut la pena. Hi ha molta gent adormida en el món que està ansiosa per despertar a l'espiritualitat. Només necessiten la confirmació que el que intueixen interiorment no és producte de la seva fantasia, sinó que és una realitat, per a la qual encara no han trobat reflex en el món exterior, per la confusió tan gran que existeix encara entre veritats i falsedats respecte a l'espiritualitat en el vostre món.

Però estaré capacitat per a fer-ho?

VESTA: No et preguntis si tens capacitat per a fer-ho. Hi ha molta gent que té aquesta capacitat, perquè tots teniu capacitat d'estimar. Però hi ha poca gent que vulgui fer-ho, que estigui disposada a renunciar a la comoditat i als inconvenients que li pugui generar en la seva vida quotidiana. Pregunta't millor si vols o no vols fer-ho. Perquè voler és poder. No t'amoïnis. Allà on tu no puguis arribar, nosaltres t'ajudarem. Sempre estarem amb tu.

Ara que ho dius, no hi haurà gent que es pugui sentir molesta pel que es diu en aquest missatge i pugui prendre represàlies contra mi?

ISAÏES: Bé, són riscos que es corren. Ningú ha dit que hagi de ser fàcil. Si tothom anés a despertar-se per si mateix no caldria que ningú es dediqués a aquesta tasca. Per això, has de valorar què pot més dins de tu, si el sentiment d'ajudar o la por a la reacció negativa dels altres contra teva. No estàs obligat a fer res que no vulguis. El que facis fes-ho per tu mateix, perquè lliurement ho has triat, no perquè et consideris en deute amb nosaltres.

JUNO: Tingues en compte que abans es cremava o crucificava els missatgers de l'amor. Això a tu no et passarà. Si algú es molesta pel que dius alegra-te'n, perquè això vol dir que alguna cosa del que has dit li ha arribat al seu interior. Per això el seu egoisme s'ha enfurit, perquè no vol que l'esperit i el sentiment despertin per a acabar amb ell.

ISAÏES: Ells ara han d'anar-se'n, i tornar a la seva llar, i tu has de tornar al món dels encarnats.

JUNO I VESTA: Fins aviat, amics. Mentrestant rebeu tot el nostre amor.

Ens vam fondre tots en una abraçada tan intensament viscuda i sentida que mai l'oblidaré.

ISAÏES: Fins després germanet. Espero que tornem a veure'ns aviat per a continuar dialogant. Saluda la nostra família de la meva part.

¿A quina família et refereixes?

ISAÏES: A quina creus tu que és? A tota la Humanitat.

FI

CONSIDERACIONS FINALS DELS AUTORS.

És el nostre exprés desig que el missatge manifestat a través d'aquesta obra pugui arribar a tothom de forma totalment gratuïta i desinteressada, d'acord amb la filosofia de l'amor incondicional que hem exposat, és a dir, la de donar sense esperar rebre res a canvi.

Per això, recolzem i permetem la lliure difusió, reproducció total o parcial d'aquesta obra per tots els mitjans actualment disponibles, amb la condició que no es faci amb finalitats lucratives ni es modifiqui el seu contingut.

Si tens preguntes al voltant del tema del llibre, és a dir, sobre l'espiritualitat i l'amor, siguin aquestes personals o generals, asseguir't lliure d'exposar-les i fer-nos-les arribar mitjançant correu electrònic i amb molt de gust tractarem de respondre-les el més aviat possible. També demanem la col·laboració de persones interessades a traduir desinteressadament aquesta obra a altres idiomes, perquè el seu missatge pugui arribar al major nombre de gent possible.

Si estàs interessat/a en què ens desplaçem a la teva ciutat o el teu poble per considerar que existeix un suficient nombre de persones interessades a escoltar una xerrada sobre el tema d'aquest llibre, per favor, fes-nos-ho saber. No importa que la teva ciutat o el teu poble estiguin a un altre país o un altre continent, en la mesura de les nostres possibilitats intentarem atendre la teva demanda. La realització de la xerrada no suposarà despesa econòmica alguna per als sol·licitants, ja que ho fem de forma totalment gratuïta i desinteressada, i les despeses de viatge i allotjament corren del nostre compte. La condició és que l'entrada sigui sempre lliure i gratuïta per a tots els interessats.

Dirigeix la teua petició a:

Vicent Guillem Primo

Adreça de correu electrònic: lasleyes.espirituales@gmail.com

Pàgina web en català: <http://leslleisespirituals.blogspot.com>.

A la web podràs descarregar gratuïtament el llibre en format electrònic.

Amb tot el nostre amor, per a tu.

Les LLeis Espirituals de [Vicent Guillem](#) està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 3.0 No adaptada de Creative Commons](#)

Creat a partir d'una obra disponible a <http://lasleyesespirituales.blogspot.com>

VICENT GUILLEM PRIMO

és Doctor en Ciències Químiques per la Universitat de València. Treballa com a investigador en la determinació de la predisposició genètica al càncer. En el seu temps lliure es dedica a la pràctica del reiki amb finalitats terapèutiques, de forma gratuïta i totalment desinteressada.

El contingut d'aquest llibre és un missatge d'amor per a tota la humanitat.

No importa com ha estat rebut ni de qui ve. El que importa és el contingut del missatge. Ets lliure de fer el que vulguis amb ell, des d'ignorar-ho, criticar-ho, censurar-ho, fins a aplicar-t'ho a la teva pròpia vida.

És un missatge escrit amb el cor per al cor, el teu cor. La meva esperança és que et serveixi per conèixer-te, per despertar els teus sentiments, per alliberar-te de la teva part egoïsta, per comprendre el motiu de la teva vida, de les coses que t'han ocorregut i t'occorren. Perquè tinguis esperança, perquè compreguis millor als altres i arribis algun dia a estimar-los, perquè entenguis el món en el qual vius, perquè puguis treure fins a de la major desgràcia el major profit per a la teva evolució en l'amor. En definitiva, perquè siguis tu mateix, lliure, conscient per experimentar l'amor autèntic, l'amor incondicional i que siguis, per tant, més feliç.

Amb tot el meu amor, per a tu.

